

Lagrådsremiss

Kvarstad på bankmedel inom EU

Regeringen överlämnar denna remiss till Lagrådet.

Stockholm den 25 februari 2016

Peter Hultqvist

Charlotte Kugelberg
(Justitiedepartementet)

Lagrådsremissens huvudsakliga innehåll

EU:s kvarstadsförordning antogs den 15 maj 2014. Det övergripande syftet med förordningen är att underlätta för fordringsägare inom EU att driva in sina fordringsanspråk över gränserna. Genom förordningen skapas ett gemensamt regelverk för kvarstad på bankmedel för fordringsanspråk i privaträttsliga tvister som är gränsöverskridande. Förfarandet enligt förordningen kan användas som ett alternativ till medlemsstaternas nationella förfaranden för kvarstad.

Förordningen blir direkt tillämplig i Sverige och börjar gälla den 18 januari 2017. För att den ska kunna tillämpas behövs det vissa kompletterande bestämmelser om bl.a. vilka nationella förfaranderegler som ska gälla och vilken myndighet som ska vara behörig myndighet och informationsmyndighet enligt förordningen. I lagrådsremissen föreslår regeringen därför en ny lag med kompletterande bestämmelser till förordningen. Det föreslås också vissa lagändringar som rör uppgiftsskydd, bl.a. i offentlighets- och sekretesslagen.

Lagförslagen föreslås träda i kraft den 18 januari 2017.

Innehållsförteckning

1	Beslut	4
2	Lagtext	5
2.1	Förslag till lag om kvarstad på bankmedel inom EU	5
2.2	Förslag till lag om ändring i lagen (2001:184) om behandling av uppgifter i Kronofogdemyndighetens verksamhet	7
2.3	Förslag till lag om ändring i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400)	8
2.4	Förslag till lag om ändring i domstolsdatalagen (2015:728)	9
3	Ärendet och dess beredning	10
4	Kvarstadsförordningen	10
4.1	EU:s arbete med att effektivisera verkställighet av domstolsavgöranden	10
4.2	Förordningens huvudsakliga innehåll	11
5	En ny lag med kompletterande bestämmelser till kvarstadsförordningen	17
6	Ansökan om kvarstad	18
6.1	Kompletterande processlag	18
6.2	Information om gäldenärens bankkontouppgifter	20
6.2.1	Behörig informationsmyndighet	20
6.2.2	Inhämtning av information om gäldenärens bankkontouppgifter	21
6.2.3	Avgift för informationsinhämtning	24
7	Verkställighet	25
7.1	Ansvarig verkställande myndighet	25
7.2	Behörig myndighet	26
7.3	Kompletterande förfarandebestämmelser	29
7.4	Bankmedel som ska undantas från kvarstad	31
7.5	Säkerställande av bankmedel som har belagts med kvarstad	32
7.6	Frigörande av belopp som har belagts med kvarstad	33
7.7	Avgifter och kostnader för verkställighetsåtgärder	34
8	Rättsmedel	35
8.1	Behörighet att pröva en ansökan om rättsmedel mot ett beslut om kvarstad	35
8.2	Behörighet att pröva en ansökan om rättsmedel mot verkställigheten av ett beslut om kvarstad	37
8.3	Prövningen av en ansökan om rättsmedel	40
8.4	Gäldenärens rätt att ställa säkerhet	42
8.5	Fordringsägarens skadeståndsansvar	46
9	Dataskydd och sekretess	47

9.1	Behandling av personuppgifter.....	47
9.2	Sekretess för uppgifter hos Kronofogdemyndigheten	50
10	Ikraftträdande- och övergångsbestämmelser.....	51
11	Konsekvenser	52
12	Författningskommentar	53
12.1	Förslag till lag om kvarstad på bankmedel inom EU.....	53
12.2	Förslag till lag om ändring i lagen (2001:184) om behandling av uppgifter i Kronofogdemyndighetens verksamhet.....	61
12.3	Förslag till lag om ändring i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400)	62
12.4	Förslag till lag om ändring i domstolsdatalagen (2015:728)	62
Bilaga 1	Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 655/2014 av den 15 maj 2014 om inrättande av ett europeiskt förfarande för kvarstad på bankmedel i mål och ärenden av privaträttslig natur	64
Bilaga 2	Rättelse till Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 655/2014 av den 15 maj 2014 om inrättande av ett europeiskt förfarande för kvarstad på bankmedel i mål och ärenden av privaträttslig natur	98
Bilaga 3	Sammanfattning av betänkandet Europeisk kvarstad på bankmedel (SOU 2015:54).....	99
Bilaga 4	Betänkandets lagförslag.....	103
Bilaga 5	Förteckning över remissinstanserna	108

1 Beslut

Regeringen har beslutat att inhämta Lagrådets yttrande över förslag till

1. lag om kvarstad på bankmedel inom EU,
2. lag om ändring i lagen (2001:184) om behandling av uppgifter i Kronofogdemyndighetens verksamhet,
3. lag om ändring i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400),
4. lag om ändring i domstolsdatalagen (2015:728).

2 Lagtext

Regeringen har följande förslag till lagtext.

2.1 Förslag till lag om kvarstad på bankmedel inom EU

Härigenom föreskrivs följande.

Tillämpningsområde

1 § Denna lag innehåller bestämmelser som kompletterar Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 655/2014 av den 15 maj 2014 om inrättande av ett europeiskt förfarande för kvarstad på bankmedel för att underlätta gränsöverskridande skuldindrivning i mål och ärenden av privaträttslig natur (kvarstadsförordningen).

Ansökan om kvarstad

2 § Vid handläggningen av en ansökan om kvarstad enligt kvarstadsförordningen gäller rättegångsbalkens bestämmelser om tvistemål, om inte något annat följer av förordningen.

Inhämtande av bankkontoinformation

3 § Kronofogdemyndigheten är informationsmyndighet enligt kvarstadsförordningen.

4 § En bank är skyldig att på begäran av Kronofogdemyndigheten uppgge om en gäldenär har ett bankkonto hos banken.

En begäran enligt första stycket får förenas med ett föreläggande om vite.

En fråga om utdömande av vite som har förelagts enligt andra stycket prövas i den ordning som följer av 2 kap. 15 § andra stycket utsökningsbalken. Om ett vitesföreläggande inte följs kan Kronofogdemyndigheten förelägga ett nytt vite även om det första vitet inte har fått laga kraft.

5 § Kronofogdemyndigheten får ta ut en avgift av fordringsägaren i ärenden om inhämtande av bankkontoinformation.

Regeringen får meddela föreskrifter om avgiftens storlek.

Verkställighet

6 § Kronofogdemyndigheten är behörig myndighet och ansvarig verkställande myndighet enligt kvarstadsförordningen.

7 § Vid verkställighet av ett beslut om kvarstad enligt kvarstadsförordningen gäller utsökningsbalken, om inte något annat följer av förordningen eller av denna lag.

8 § För att genomföra ett beslut om kvarstad får banken överföra det kvarstadsbelagda beloppet till ett särskilt konto hos Kronofogdemyndigheten.

Rättsmedel

9 § En ansökan om rättsmedel mot ett beslut om kvarstad enligt artikel 33 i kvarstadsförordningen prövas av den domstol som har meddelat kvarstadsbeslutet. Vid handläggningen av en sådan ansökan tillämpas rättegångsbalkens bestämmelser om tvistemål, om inte något annat följer av kvarstadsförordningen.

10 § En ansökan om rättsmedel mot verkställigheten av ett beslut om kvarstad enligt artikel 34.1, 35.3 eller 35.4 i kvarstadsförordningen prövas av Kronofogdemyndigheten. Vid handläggningen av en sådan ansökan tillämpas utsökningsbalken, om inte något annat följer av kvarstadsförordningen.

En ansökan enligt artikel 34.2 i kvarstadsförordningen ska göras hos den tingsrätt som enligt 18 kap. 1 § utsökningsbalken prövar överklaganden av Kronofogdemyndighetens beslut. Vid handläggning av en sådan ansökan tillämpas lagen (1996:242) om domstolsärenden, om inte något annat följer av kvarstadsförordningen.

Ansökan om att få ställa säkerhet

11 § En ansökan av en gäldenär om att få ställa en säkerhet för att avbryta verkställigheten enligt kvarstadsförordningen ska prövas av Kronofogdemyndigheten.

12 § Fordringsägaren ska ges tillfälle att yttra sig över en ställd säkerhet innan den prövas av domstol.

13 § För beskaffenheten av andra säkerheter än kontanta medel som ställs till domstol gäller 2 kap. 25 § utsökningsbalken.

14 § En säkerhet i form av kontanta medel som ställs till domstol ska deponeras av gäldenären hos en länsstyrelse.

Denna lag träder i kraft den 18 januari 2017.

2.2 Förslag till lag om ändring i lagen (2001:184) om behandling av uppgifter i Kronofogdemyndighetens verksamhet

Härigenom föreskrivs att det i lagen (2001:184) om behandling av uppgifter i Kronofogdemyndighetens verksamhet¹ ska införas en ny paragraf, 1 kap. 3 b §, av följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

1 kap.

3 b §

Om det finns avvikande bestämmelser om behandling av personuppgifter i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 655/2014 av den 15 maj 2014 om inrättande av ett europeiskt förfarande för kvarstad på bankmedel för att underlätta gränsöverskridande skuldindrivning i mål och ärenden av privaträttslig natur ska de tillämpas i stället för denna lag.

Denna lag träder i kraft den 18 januari 2017.

¹ Senaste lydelse av lagens rubrik 2006:733.

2.3 Förslag till lag om ändring i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400)

Härigenom föreskrivs att det i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400) ska införas en ny paragraf, 34 kap. 1 a §, av följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

34 kap.

1 a §

Under motsvarande förutsättningar som i 1 § gäller sekretess hos Kronofogdemyndigheten för uppgift om en enskilds personliga eller ekonomiska förhållanden i mål och ärenden om inhämtning av bankkontoinformation enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 655/2014 av den 15 maj 2014 om inrättande av ett europeiskt förfarande för kvarstad på bankmedel för att underlätta gränsöverskridande skuldindrivning i mål och ärenden av privaträttslig natur.

För uppgift i en allmän handling gäller sekretessen i högst tjugo år. Om uppgiften avser den enskildes personliga förhållanden, gäller dock sekretessen i högst femtio år.

Denna lag träder i kraft den 18 januari 2017.

2.4 Förslag till lag om ändring i domstolsdatalagen (2015:728)

Härigenom föreskrivs att 3 § domstolsdatalagen (2015:728) ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

3 §

Om det i lagen (2013:329) med vissa bestämmelser om skydd för personuppgifter vid polissamarbete och straffrättsligt samarbete inom Europeiska unionen eller i föreskrifter som regeringen har meddelat i anslutning till den lagen finns *avvikande bestämmelser*, ska de tillämpas i stället för bestämmelserna i denna lag.

Om det *finns avvikande bestämmelser* i lagen (2013:329) med vissa bestämmelser om skydd för personuppgifter vid polissamarbete och straffrättsligt samarbete inom Europeiska unionen eller i föreskrifter som regeringen har meddelat i anslutning till den lagen, ska de tillämpas i stället för bestämmelserna i denna lag. *Detsamma gäller i fråga om Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 655/2014 av den 15 maj 2014 om inrättande av ett europeiskt förfarande för kvarstad på bankmedel för att underlätta gränsöverskridande skuldindrivning i mål och ärenden av privaträttslig natur.*

Denna lag träder i kraft den 18 januari 2017.

3 Ärendet och dess beredning

Den 15 maj 2014 antogs Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 655/2014 om inrättande av ett europeisk förfarande för kvarstad på bankmedel för att underlätta gränsöverskridande skuldindrivning i mål och ärenden av privaträttslig natur (kvarstadsförordningen). Förordningen finns i *bilaga 1* och en rättelse som avser förordningens titel finns i *bilaga 2*.

Regeringen gav i juni 2014 en särskild utredare i uppdrag att föreslå de kompletterande författningsbestämmelser som kvarstadsförordningen ger anledning till (dir. 2014:85).

Utredningen om europeisk kvarstad på bankmedel överlämnade i juni 2015 betänkandet Europeisk kvarstad på bankmedel (SOU 2015:54). En sammanfattning av betänkandet finns i *bilaga 3* och betänkandets lagförslag finns i *bilaga 4*.

Betänkandet har remissbehandlats. En förteckning över remissinstanserna finns i *bilaga 5*. En sammanställning av remissyttrandena finns tillgänglig i lagstiftningsärendet (Ju2015/04875/DOM).

4 Kvarstadsförordningen

4.1 EU:s arbete med att effektivisera verkställighet av domstolsavgöranden

Medlemsstaternas nationella system för verkställighet av kvarstadsbeslut och förutsättningarna för att meddela sådana beslut skiljer sig väsentligt åt. Skillnaderna i de nationella systemen leder till problem för fordringsägare inom EU som vill driva in skulder i en annan medlemsstat. I december 2010 uppmanades därför Europeiska kommissionen av rådet att, inom ramen för Stockholmsprogrammet, undersöka behovet av gemensamma regler om interimistiska säkerhetsåtgärder på privaträttens område och föreslå sådana i syfte att förhindra att en gäldenärs tillgångar på t.ex. ett bankkonto försvinner innan verkställighet av ett avgörande avseende en fordran har kunnat ske.

Ett förslag till en förordning om europeisk kvarstad på bankmedel presenterades av kommissionen i juni 2011 [KOM (2011) 445 slutlig].

Den 15 maj 2014 antogs Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 655/2014 om inrättande av ett europeiskt förfarande för kvarstad på bankmedel i mål och ärenden av privaträttslig natur (kvarstadsförordningen). Den trädde i kraft den 17 juli samma år och ska börja tillämpas fullt ut den 18 januari 2017.

Genom kvarstadsförordningen skapas ett självständigt unionsrättsligt förfarande för kvarstad på bankmedel. Förordningen är ensam i sitt slag i EU-sammanhang eftersom den förutom att reglera förfarandet för att meddela ett beslut om kvarstad även reglerar förfarandet för verkställighet av beslutet. Förordningen ska underlätta för fordringsägare inom EU som är verksamma i den gränsöverskridande handeln att driva in sina

fordringsanspråk över gränserna, genom att förhindra att gäldenärer snabbt flyttar sina bankmedel från en medlemsstat till en annan i syfte att undkomma verkställighet.

4.2 Förordningens huvudsakliga innehåll

Utgångspunkter och tillämpningsområde

Förfarandet som regleras i kvarstadsförordningen är ett alternativ till medlemsstaternas nationella förfaranden för kvarstad eller liknande säkerhetsåtgärder.

Förordningen gäller i alla medlemsstater utom Danmark och Förenade kungariket, som har valt att inte delta i antagandet av förordningen (beaktandesatserna 50 och 51). Fordringsägare som har hemvist i en medlemsstat som inte har antagit förordningen kan således inte använda sig av förfarandet enligt förordningen (artikel 4.6). Det kan inte heller en fordringsägare som bor i en stat utanför EU göra. Detta gäller även om den behöriga domstolen eller bankkontot som ärendet rör finns i en medlemsstat som har antagit förordningen.

Både fysiska personer och företag som har ett fordringsanspråk mot en gäldenär kan ansöka om kvarstad enligt förordningen (artikel 2.1). Fordringsanspråket ska vara privaträttsligt. Från detta krav finns vissa undantag som i stort sett överensstämmer med liknande undantag i andra unionsrättsliga instrument på privaträttens område. Anspråket kan t.ex. inte avse skatterättsliga krav, makars förmögenhetsförhållanden, arv, testamenten eller skiljeförfaranden (artikel 2.2).

En ansökan om kvarstad kan endast avse bankmedel på bankkonton som finns i en eller flera medlemsstater som är bundna av förordningen (artiklarna 1.1 och 2.2). Kontona behöver dock inte föras av en bank som är belägen inom EU. Det räcker om kontona förs av en filial som finns i en medlemsstat som har anslutit sig till förordningen (artikel 2.2).

Förfarandet kan vidare bara användas om ärendet är gränsöverskridande. Det kravet är uppfyllt om bankkontot eller bankkontona med bankmedlen som ska beläggas med kvarstad finns i en annan medlemsstat än den medlemsstat där domstolen som ska handlägga ansökan om kvarstad är belägen eller bankkontot eller bankkontona finns i en annan medlemsstat än den där fordringsägaren har hemvist (artikel 3).

Förfarandet för ett beslut om kvarstad

En ansökan om kvarstad kan göras innan fordringsägaren har ansökt om stämning avseende fordringsanspråket mot gäldenären eller under tiden domstolen prövar fordringsanspråket. En ansökan kan också göras när domstolsprövningen har avslutats och det finns ett avgörande som fastställer att gäldenären är skyldig att betala fordran (artikel 5). Avgörandet kan vara i form av en dom, en officiell handling eller en förlikning som stadfästs av domstol.

Det är bara en domstol som får pröva en ansökan om kvarstad enligt förordningen. Finns det ett avgörande i fråga om gäldenärens betalningsskyldighet är behörig domstol att pröva ansökan den domstol som har prövat avgörandet (artikel 6.3). Finns det inget avgörande är domstolarna

i den medlemsstat som enligt gällande rätt är behörig att pröva fordringsanspråket behöriga att pröva ansökan om kvarstad (artikel 6.1). Är fordringsanspråket konsumenträttsligt ska dock ansökan alltid ges in till en domstol i den medlemsstat gäldenären har hemvist (artikel 6.2).

Förfarandet inleds genom att fordringsägaren ger in ett standardiserat ansökningsformulär till den behöriga domstolen tillsammans med de handlingar som åberopas till stöd för ansökan och, i förekommande fall, en kopia av avgörandet som fastställer gäldenärens betalningsskyldighet för fordran (artikel 8). En ansökan kan avse bankmedel på ett bankkonto eller flera bankkonton i samma medlemsstat eller i olika medlemsstater.

Fordringsägaren behöver inte ange exakta uppgifter om det eller de bankkonton med bankmedel som ska säkerställas, t.ex. bankkontonummer. Det är tillräckligt att den bank eller de banker som innehar kontot eller kontona anges. Om fordringsägaren inte känner till hos vilken bank gäldenären har ett konto i en viss medlemsstat finns det möjlighet för fordringsägaren att i ansökan framställa en begäran om att dessa uppgifter ska hämtas in (artikel 14.1). En sådan begäran kan framställas om fordringsägaren har ett verkställbart avgörande som fastställer gäldenärens betalningsanspråk. Finns det ett avgörande som ännu inte är verkställbart kan en begäran bara göras om det belopp som ska säkerställas är betydande och fordringsägaren kan visa att det föreligger fara i dröjsmål. Till stöd för begäran ska fordringsägaren ange de omständigheter som ligger till grund för hans eller hennes antagande om att gäldenären har bankmedel i den aktuella medlemsstaten.

En ansökan om kvarstad får ges in elektroniskt om detta är tillåtet enligt nationell rätt där ansökan ges in (artikel 8.4). Bedömer domstolen att uppgifterna i ansökan är bristfälliga får domstolen ge fordringsägaren möjlighet att inom viss tid komplettera ansökan. Om ansökan inte kompletteras inom den föreskrivna tiden ska domstolen avvisa ansökan (artikel 17.3). Detta gäller dock inte om ansökan är uppenbart ogrundad eller otillåten. Begreppen är inte definierade i förordningen. Den närmare tolkningen av begreppen på den europeiska kvarstadsförordningens område ankommer på rättstillämpningen. Förordningen anger inte heller vilken rättsverkan som inträder när en ansökan bedömts vara uppenbart ogrundad eller otillåten. Det finns inget i förordningen som hindrar att en ansökan avvisas eller avslås i ett sådant fall. Förordningen hindrar inte heller att ett förfarande avslutas genom att domstolen skriver av målet från vidare handläggning, t.ex. om en ansökan återkallas.

Är ansökan komplett ska domstolen pröva om förutsättningarna enligt förordningen är uppfyllda för att ansökan ska kunna beviljas. Handläggningen är som huvudregel skriftlig (artikel 9). Prövningen sker alltid ex parte, dvs. utan att gäldenären får yttra sig över ansökan innan beslut meddelas (artikel 11). Skulle ansökan ogillas i sin helhet och fordringsägaren överklaga beslutet gäller detsamma för handläggningen i högre rätt (artikel 21.3).

För att det ska finnas förutsättningar för domstolen att bevilja en ansökan om kvarstad måste fordringsägaren övertyga domstolen om att det finns ett brådskande behov av att kvarstad meddelas och att det annars finns en verklig risk för att det inte kommer att gå att verkställa avgörandet beträffande gäldenärens betalningsskyldighet eller i vart fall bli betydligt svårare att göra det. Om ansökan görs innan fordringsägaren

har ett avgörande som fastställer gäldenärens betalningsskyldighet måste fordringsägaren också göra sannolikt att talan mot gäldenären beträffande fordringsanspråket kommer att bifallas (artikel 7).

Innan domstolen meddelar ett beslut om kvarstad finns det möjlighet för domstolen att ålägga fordringsägaren att ställa säkerhet för att garantera att gäldenären i ett senare skede kan kompenseras för skada som kan uppstå till följd av ett felaktigt beslut om kvarstad (artikel 12). Bedömningen av hur stor säkerheten bör vara har överlämnats åt domstolen. Utgångspunkten enligt förordningen är dock att beloppet bör vara tillräckligt för att säkerställa att förfarandet inte missbrukas av fordringsägaren och för att säkerställa ersättningen för eventuell skada som gäldenären kan komma att lida. Som riktlinje för bedömningen kan utgångspunkt tas i det belopp som kvarstaden avser (beaktandesats 18). Säkerhet ska som huvudregel ställas om fordringsägaren ännu inte har ett avgörande som fastställer gäldenärens betalningsskyldighet. Undantag får bara göras om det bedöms som olämpligt med hänsyn till omständigheterna i målet, t.ex. om fordringsägaren har särskilt starka bevis och saknar möjlighet att ställa säkerhet.

Det föreskrivs olika tidsfrister inom vilka domstolen ska meddela ett beslut om kvarstad (artikel 18). Finns det inget avgörande som fastställer gäldenärens betalningsskyldighet ska domstolen meddela beslutet inom tio arbetsdagar efter att ansökan getts in. Finns det ett sådant avgörande ska beslutet i stället meddelas inom fem arbetsdagar. Om fordringsägaren ska ställa säkerhet ska dock beslutet meddelas så snart begärd säkerhet har ställts. Om information har inhämtats om gäldenärens bankuppgifter i enlighet med fordringsägarens begäran ska domstolen meddela beslutet så snart som möjligt efter det att domstolen har tagit emot informationen. Finns det exceptionella omständigheter som gör att domstolen inte kan meddela beslutet inom de angivna tidsfristerna får domstolen vidta åtgärden så snart det finns möjlighet till det (artikel 45). Begreppet exceptionella omständigheter är inte definierat i förordningen.

Beslutet om kvarstad ska meddelas i ett särskilt standardformulär som består av två olika delar och innehålla vissa särskilda uppgifter som anges i förordningen (artikel 19).

Om domstolen har beslutat att helt eller delvis avslå ansökan om kvarstad får beslutet överklagas av fordringsägaren. Överklagandet ska ges in till den domstol som medlemsstaten har underrättat kommissionen om ska vara behörig att ta emot ett överklagande inom tio dagar från det att fordringsägaren underrättats om beslutet (artikel 21).

Meddelas ett beslut om kvarstad innan fordringsägaren har inlett en rättslig prövning av gäldenärens betalningsskyldighet för fordringsanspråket ska fordringsägaren inleda ett sådant förfarande inom 30 dagar från det ansökan om kvarstad gavs in till domstolen eller inom 14 dagar från det att beslutet om kvarstad meddelades om denna dag infaller senare (artikel 10). Inom samma tid ska fordringsägaren också redovisa att ett sådant förfarande har inletts till den domstol som har meddelat kvarstadsbeslutet. Uteblir redovisningen ska beslutet om kvarstad upphävas. Om det är en svensk domstol som ska upphäva beslutet och beslutet har verkställts i en annan medlemsstat ska domstolen fylla i beslutet om upphävande i ett standardformulär och skicka det till den behöriga myndigheten i verkställighetsmedlemsstaten. Den behöriga myndigheten

ska sedan vidta nödvändiga åtgärder för att avbryta verkställigheten (artikel 10.2).

Verkställighet av ett beslut om kvarstad

Ett beslut om kvarstad som meddelas med stöd av kvarstadsförordningen ska erkännas och verkställas i en annan medlemsstat utan att det krävs någon verkställbarhetsförklaring och utan att det finns någon möjlighet att invända mot erkännandet (artikel 22). Genom förordningen avskaffas alltså de mellanliggande förfaranden som annars är nödvändiga för att ett interimistiskt beslut om kvarstad ska kunna erkännas och verkställas i andra medlemsstater.

I övrigt ska ett kvarstadsbeslut verkställas i enlighet med vad som gäller för verkställighet av nationella beslut om kvarstad i den medlemsstat där bankkontot finns, om annat inte följer av förordningen (artikel 23.1). Alla myndigheter som deltar i verkställigheten av beslutet ska agera utan dröjsmål (artikel 23.2)

Om beslutet om kvarstad har meddelats i en annan medlemsstat än den där det ska verkställas ska domstolen som har meddelat beslutet eller fordringsägaren, beroende av vem som enligt nationell rätt i den medlemsstaten där beslutet meddelats är ansvarig för att inleda verkställigheten, överföra beslutet till en särskilt utsedd behörig myndighet i verkställighetsmedlemsstaten (artikel 23.3). Om en svensk domstol har meddelat ett beslut om kvarstad som ska verkställas i en annan medlemsstat ska således fordringsägaren översända beslutet till den behöriga myndigheten i verkställighetsmedlemsstaten (jfr 2 kap. 1 § UB). Om det behövs ska beslutet översättas av den domstol som meddelat beslutet till det officiella språket i den medlemsstat där det ska verkställas eller till ett annat språk som den godtas av den medlemsstaten. Översättningen görs genom att använda en lämplig språkversion av standardformuläret som beslutet ska skrivas i (artikel 23.4). När den behöriga myndigheten har tagit emot beslutet ska den vidta de åtgärder som krävs för att beslutet ska verkställas i enlighet med dess nationella rätt (artikel 23.5).

Om beslutet om kvarstad har meddelats i samma medlemsstat som den där det ska verkställas, ska verkställighet ske enligt nationell rätt, om inte annat följer av förordningen. Om beslutet har meddelats av en domstol i Sverige och ska verkställas här ska således fordringsägaren inleda verkställighet av beslutet genom en ansökan om detta till Kronofogdemyndigheten (jfr 2 kap. 1 § UB).

Innan ett beslut om kvarstad verkställs ska den myndighet som är ansvarig för verkställigheten se till att belopp som är undantagna från utmätning enligt dess nationella rätt, undantas från kvarstad enligt förordningen (artikel 31).

Av förordningen följer att banken ska genomföra beslutet om kvarstad, dvs. säkerställa bankmedlen, utan dröjsmål när den tagit emot beslutet om kvarstad eller, om det följer av nationell rätt i den medlemsstat där beslutet ska verkställas, när den fått ett föreläggande om att bankmedlen ska säkerställas (artikel 24). Banken ska skydda beloppet och se till att det inte överförs eller tas ut, antingen genom att spärra beloppet på gäldenärens bankkonto eller genom att överföra beloppet till ett särskilt konto om en sådan möjlighet följer av nationell rätt. Endast de bankmedel som

finns på bankkontot eller bankkontona när beslutet ska verkställas får beläggas med kvarstad. Finns det inte tillräckligt med bankmedel får inte ytterligare medel säkerställas varefter de flyter in på bankkontot (artikel 24.6). Ska bankmedel på flera bankkonton beläggas med kvarstad ska medel som finns på sparkonton säkerställas först. Därefter ska medel på s.k. avistakonton, t.ex. lönekonton, säkerställas.

När bankmedlen skyddats ska banken eller en annan enhet som är ansvarig för verkställigheten i medlemsstaten utfärda en förklaring, dvs. ett intyg, över hur stort belopp som har säkerställts och när det skedde. Förklaringen ska utfärdas inom tre arbetsdagar från det att beloppet säkerställts på ett särskilt standardformulär (artikel 25.1). Om beslutet har verkställts i samma medlemsstat som den där det meddelades ska banken eller den verkställande myndigheten översända förklaringen till domstolen som meddelat beslutet om kvarstad och till fordringsägaren. Förklaringen ska skickas med rekommenderat brev med mottagningsbevis till fordringsägaren. Har beslutet däremot verkställts i en annan medlemsstat än den där det meddelades ska förklaringen skickas till den behöriga myndigheten i verkställighetsmedlemsstaten. Detta behövs dock inte om den behöriga myndigheten är samma myndighet som har utfärdat förklaringen (artikel 25.3). Den behöriga myndigheten översänder sedan förklaringen till domstolen som har meddelat beslutet om kvarstad och till fordringsägaren i enlighet med vad som gäller när ett beslut verkställts i samma medlemsstat som det har meddelats.

När bankmedlen har skyddats och förklaringen har utfärdats ska gäldenären underrättas om åtgärden. Detta sker genom att gäldenären delges beslutet om kvarstad tillsammans med övriga handlingar som har åberopats till stöd för ansökan och förklaringen om att bankmedel har säkerställts (artikel 28). Har beslutet om kvarstad fattats av en domstol i samma medlemsstat som den där gäldenären har hemvist ska domstolen delge gäldenären beslutet i enlighet med nationell rätt. Har beslutet om kvarstad fattats i en annan medlemsstat än den där gäldenären har hemvist ska domstolen som har meddelat beslutet eller fordringsägaren, beroende på vem som enligt nationell rätt ansvarar för att inleda delgivningsförfarandet, skicka handlingarna som ska delges till den behöriga myndigheten i den medlemsstat där gäldenären har hemvist. Den behöriga myndigheten ska sedan delge gäldenären i enlighet med nationell rätt. Om gäldenären har hemvist i en stat utanför EU eller i en medlemsstat som inte anslutit sig till förordningen ska delgivning ske i enlighet med nationell rätt om internationell delgivning.

Om det behövs ska beslutet om kvarstad, ansökan om kvarstad och förklaringen som ska delges gäldenären översättas till det officiella språket i den medlemsstat där han eller hon har hemvist eller till ett annat språk som godkänts av den medlemsstaten (artikel 28.5). Handlingar som har åberopats till stöd för ansökan om kvarstad behöver inte översättas om inte domstolen anser att det behövs för att gäldenären ska kunna ta till vara sin rätt (artikel 49.1). Vem som ska tillhandahålla översättningen och betala för den överlämnas till nationell rätt (beaktandesats 33).

Rättsmedel

Har gäldenären invändningar mot ett beslut om kvarstad eller verkställigheten av beslutet kan han eller hon ansöka om rättsmedel (artiklarna 33 och 34).

Gäldenären kan begära att beslutet om kvarstad ska ändras eller upphävas på grund av att förutsättningarna eller kraven för att meddela ett beslut enligt förordningen inte är uppfyllda eller beslutet inte har delgetts inom föreskriven tid eller handlingarna inte har översatts i enligt med de krav som följer av förordningen. Andra grunder för att beslutet ska ändras eller upphävas kan vara att belopp som överstiger beslutet om kvarstad inte har frigjorts av fordringsägaren, att fordringsanspråket som legat till grund för ansökan om kvarstad helt eller delvis har betalats eller att fordringsanspråket har ogillats genom dom eller att verkställigheten av ett avgörande som fastställer gäldenärens betalningsskyldighet har upphävts (artikel 33.1). Det finns också möjlighet för gäldenären att invända mot ställd säkerhet (artikel 33.2).

Gäldenären kan också invända mot verkställigheten av ett beslut om kvarstad och begära att verkställigheten ska begränsas med hänsyn till att t.ex. belopp inte har undantagits från kvarstaden i enlighet med vad som följer av förordningen eller att verkställigheten ska upphävas på grund av t.ex. att bankkontot eller bankmedlen inte omfattas av förordningens tillämpningsområde. Som grund för att upphäva verkställigheten av ett beslut om kvarstad kan också åberopas att beslutet uppenbart strider mot grunderna för rättsordningen, s.k. ordre public, i verkställighetsmedlemsstaten.

Det finns också möjlighet för gäldenären eller fordringsägaren att begära att kvarstaden ska ändras eller upphävas på grund av att omständigheterna som låg till grund för beslutet har ändrats (artikel 35.1). Fordringsägaren och gäldenären kan också gemensamt begära att beslutet om kvarstad alternativt verkställigheten av beslutet ska upphävas på grund av att de kommit överens om att fordran ska regleras (artikel 35.3). Fordringsägaren kan också själv ansöka om att verkställigheten ska ändras för att anpassas till vad som följer av nationell rätt i verkställighetsmedlemsstaten om undantag från utmätning (artikel 35.4).

Gäller ansökan om rättsmedel beslutet om kvarstad ska ansökan om rättsmedel ges in till en behörig domstol i den medlemsstat som har meddelat kvarstadsbeslutet (artikel 34). Riktat sig ansökan i stället mot verkställigheten av beslutet ska den ges in till behörig domstol i den medlemsstat där beslutet har verkställts eller, om det följer av nationell rätt, till behörig verkställande myndighet i den medlemsstaten (jfr 2 kap. 1 § UB). En invändning mot verkställigheten om att kvarstadsbeslutet uppenbart strider mot grunderna för rättsordningen i verkställighetsmedlemsstaten kan dock bara prövas av domstol och inte av en verkställande myndighet (artikel 34.2).

En ansökan om rättsmedel ska göras på ett standardformulär och förfarandet för att pröva ansökan regleras i förordningen (artikel 36). Alla beslut som avser en ansökan om rättsmedel får överklagas av båda parter (artikel 37). Överklagandet ska göras på ett standardformulär. Förfarandet för överklagandet fastställs av nationell rätt.

Övriga bestämmelser

Förordningen innehåller även vissa bestämmelser om rätt för gäldenären att ställa säkerhet i stället för kvarstad (artikel 38) och tredje mans rättigheter (artikel 39). Det finns dessutom bestämmelser om juridiskt biträde (artikel 41) samt avgifter och kostnader för domstolar, myndigheter och banker. Slutligen finns vissa bestämmelser om skydd av personuppgifter och gallring av sådana uppgifter (artikel 47).

5 En ny lag med kompletterande bestämmelser till kvarstadsförordningen

Regeringens förslag: Bestämmelserna som kompletterar kvarstadsförordningen ska tas in i en ny lag.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna: Ingen remissinstans berör förslaget.

Skälen för regeringens förslag

Kompletterande lagstiftning

Kvarstadsförordningen är direkt tillämplig i nationell rätt, vilket innebär att den varken ska eller får inkorporeras i eller transformeras till nationell rätt. Det kan dock behövas kompletterande bestämmelser på nationell nivå för att en EU-förordning ska kunna tillämpas i den nationella rättsordningen. Sådana bestämmelser behövs när det gäller kvarstadsförordningen. Förordningen innehåller t.ex. bestämmelser som kräver att medlemsstaterna utser en behörig myndighet och en behörig informationsmyndighet. Dessutom behövs bestämmelser som möjliggör att förordningen kan tillämpas fullt ut av svenska domstolar och myndigheter. Frågan är om de kompletterande lagbestämmelserna bör infogas i någon redan existerande lag eller om de bör samlas i en särskild lag.

Ett alternativ är att föra in de kompletterande bestämmelserna till kvarstadsförordningen i lagen (2014:912) med kompletterande bestämmelser om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av vissa utländska avgöranden där andra kompletterande bestämmelser till vissa av EU:s förordningar tagits in. Lagen består dock i huvudsak av bestämmelser som rör förfarandet och verkställighet av utländska avgöranden. Några sådana bestämmelser blir inte aktuella med anledning av kvarstadsförordningen. Det finns därför skäl att i detta fall inte infoga de nya bestämmelserna i den lagen.

Med hänsyn till att förordningen rör frågor om kvarstad finns även anledning att överväga om de nya bestämmelserna bör tas in i befintliga regelverk som reglerar frågor om säkerhetsåtgärder, t.ex. rättegångsbalken eller utskömningsbalken. Bestämmelserna i dessa regelverk utgår dock från svenska beslut om säkerhetsåtgärder som inte har några gränsöverskridande inslag. Reglerna i kvarstadsförordningen innebär inte någon förändring av den gällande svenska regleringen. Förordningen tillhandahåller i stället ett i förhållande till nationella kvarstadsåtgärder alternativt

förfarande i de fall där det finns ett gränsöverskridande inslag. Till skillnad från gällande regelverk om kvarstad är dessutom förordningen begränsad till att endast omfatta kvarstad på bankmedel. De nya bestämmelser som krävs är således av en annan karaktär än den befintliga regleringen om säkerhetsåtgärder och då särskilt kvarstad. Det är därför inte lämpligt att införa de nya bestämmelserna i gällande regelverk.

Mot denna bakgrund är det lämpligast att de bestämmelser som behöver införas för att komplettera förordningen i huvudsak tas in i en ny särskild lag. En sådan ordning ökar överskådligheten och underlättar för de som ska tillämpa förordningen. Lagen bör benämnas lag om kvarstad på bankmedel inom EU.

Utöver detta behöver vissa följdändringar göras när det gäller Kronofogdemyndighetens och domstolarnas behandling av personuppgifter och sekretess för sådana uppgifter. Dessa ändringar bör föras in i befintliga regelverk för sådana frågor i stället för i den nya lagen.

Hänvisningsteknik

I de fall hänvisningar görs till kvarstadsförordningen i lagförslagen i denna lagrådsremiss bör dessa vara dynamiska till sin karaktär. Bestämmelserna rör bl.a. vilka myndigheter som ska vara behöriga att pröva olika frågor enligt kvarstadsförordningen och vilka förfarandebestämmelser som dessa myndigheter ska använda när förordningen saknar bestämmelser eller hänvisar till att nationell rätt ska tillämpas. Det är därför ändamålsenligt att hänvisningen till EU-förordningen i dessa fall är dynamisk, dvs. avser förordningen i den vid varje tidpunkt gällande lydelsen. Det föreslås även bestämmelser av upplysningskaraktär, t.ex. en portalparagraf i kompletteringslagen och bestämmelser i Kronofogdemyndighetens och domstolarnas registerförfattningar, där hänvisningen är dynamisk. Hänvisningen kommer således att omfatta även eventuella ändringar i förordningen efter dess ikraftträdande. Detta hindrar dock inte att den nationella lagstiftningen kan komma att behöva ändras om förordningens innehåll förändras. När det gäller t.ex. utseende av behöriga myndigheter finns anledning att i samband med eventuella förändringar av förordningen uppmärksamma om ändringen i förordningen innebär att myndigheten ges nya uppgifter och överväga om den uppgiften lämpligen kan och bör anförtros den utpekade myndigheten.

6 Ansökan om kvarstad

6.1 Kompletterande processlag

<p>Regeringens förslag: Vid handläggning i domstol av en ansökan om kvarstad enligt kvarstadsförordningen ska rättegångsbalkens bestämmelser om tvistemål tillämpas, om inte något annat följer av förordningen.</p>

Utredningens förslag överensstämmer delvis med regeringens. Enligt utredningens förslag ska endast rättegångsbalkens bestämmelser om tvistemål som rör kvarstad tillämpas.

Remissinstanserna: Ingen av remissinstanserna invänder mot förslaget. *Nacka tingsrätt* önskar att det klargörs om det är rättegångsbalkens regler om tvistemål som ska användas för att avgöra vilka domstolar som är behöriga att pröva en ansökan om kvarstad enligt artikel 6.2 i förordningen och ett överklagande som avser ett beslut om att helt eller delvis ogilla en ansökan om kvarstad enligt artikel 21. *Göteborgs tingsrätt* önskar att det klargörs att den möjlighet som domstolarna har i dag enligt 15 kap. 1 § RB att avslå en begäran om kvarstad också kan användas när det finns information om att sökanden redan har beviljats kvarstad enligt kvarstadsförordningen för hela den fordran som sökanden vill säkerställa.

Skälen för regeringens förslag: Förfarandet för handläggningen av en ansökan om kvarstad regleras i huvudsak av kvarstadsförordningen. Saknas det regler i förordningen ska frågan regleras av nationell rätt i den medlemsstat där prövningen görs (artikel 46). Sådana bestämmelser kan t.ex. avse frågor om behörig domstol eller rättens sammansättning.

Förordningen utgår från att prövningen av en ansökan om kvarstad ska göras i domstol. Eftersom behörig domstol enligt förordningen är knuten till behörigheten att pröva sakfrågan (artikel 6), dvs. det privaträttsliga fordringsanspråket, kommer prövningen av ansökan om kvarstad enligt förordningen i Sverige att ske i allmän domstol. Det innebär att tillämplig kompletterande processlag därför bör vara antingen rättegångsbalken (RB) eller lagen (1996:242) om domstolsärenden (ärendelagen).

Förfarandet enligt kvarstadsförordningen har vissa likheter med handläggningen enligt ärendelagen, t.ex. inleds förfarandet genom en ansökan (artikel 8) och handläggningen är som huvudregel skriftlig (artikel 9). Detta skulle tala för att ärendelagen bör väljas som kompletterande processlag. Till skillnad från handläggningen enligt ärendelagen är dock förfarandet enligt förordningen starkt formbundet. Dessutom syftar förfarandet, inte direkt men indirekt, till att slita en tvist mellan två parter med utgångspunkt från en händelse i förfluten tid. Detta talar för att rättegångsbalken bör användas som kompletterande lag i stället för ärendelagen. I rättegångsbalken finns dessutom redan bestämmelser för prövning av kvarstad i tvistemål. Det som vidare talar för att rättegångsbalken bör användas är kvarstadsfrågans nära samband med prövningen av fordringsanspråket, som i Sverige kommer att prövas enligt reglerna om tvistemål i rättegångsbalken.

Mot denna bakgrund anser regeringen att övervägande skäl talar för att rättegångsbalkens bestämmelser om tvistemål bör tillämpas vid prövningen av en ansökan om kvarstad enligt kvarstadsförordningen, i den utsträckning inte förfarandet är reglerat på något annat sätt i förordningen. Utredningen föreslår att användningen av rättegångsbalkens regler ska begränsas till sådana bestämmelser om tvistemål som rör kvarstad. En sådan begränsning riskerar dock att bli alltför snäv, särskilt som förfarandet enligt förordningen inte helt överensstämmer med det svenska förfarandet för kvarstad. I stället bör bestämmelserna i rättegångsbalken om tvistemål göras generellt tillämpliga. När det gäller vissa frågor står det klart att rättegångsbalkens bestämmelser kommer att behöva

användas, t.ex. när det gäller frågan om behörig nationell domstol att pröva en ansökan om kvarstad och ett överklagande av ett beslut om kvarstad, som *Nacka tingsrätt* pekar på. Även frågor om vilken typ av säkerhet från fordringsägaren som kan accepteras (artikel 12.3 jämförd med 15 kap. 6 § andra stycket RB som i sin tur hänvisar till 2 kap. 25 § UB) och frågor om domförhet kommer att prövas enligt rättegångsbalkens regler. Något generellt eller uttömmande svar på i vilken utsträckning bestämmelserna i rättegångsbalken kommer att komplettera förordningen kan dock av naturliga skäl inte ges. En bedömning måste göras i varje enskilt fall av om förordningen ger utrymme att tillämpa nationella regler eller om frågan ska anses vara uttömmande reglerad där. Användningen av nationella bestämmelser får självklart inte strida mot förordningen eller syftet med den.

Göteborgs tingsrätt efterfrågar ett klargörande av om ett beslut om kvarstad som har meddelats med stöd av förordningen kan ligga till grund för ett avslag på en nationell begäran om kvarstad enligt 15 kap. 1 § RB. Det kan konstateras att en ansökan om kvarstad enligt 15 kap.1 § RB får beviljas av domstolen om förutsättningarna enligt samma bestämmelse är uppfyllda. Den omständigheten att det finns ett beslut om kvarstad enligt kvarstadsförordningen får vägas in i bedömningen på samma sätt som övriga omständigheter som ligger till grund för prövningen.

6.2 Information om gäldenärens bankkontouppgifter

6.2.1 Behörig informationsmyndighet

<p>Regeringens förslag: Kronofogdemyndigheten ska vara informationsmyndighet enligt kvarstadsförordningen med behörighet att inhämta information om en gäldenärs bankuppgifter.</p>
--

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna: De remissinstanser som yttrar sig över förslaget, bl.a. *Kronofogdemyndigheten*, *Sveriges advokatsamfund* och *Svenska Bankföreningen*, är positiva till det.

Skälen för regeringens förslag: Enligt förordningen ska det finnas en särskilt utsedd informationsmyndighet i varje medlemsstat som ska hämta in information om gäldenärens bankkontouppgifter (artiklarna 4.13 och 14). Medlemsstaterna är skyldiga att underrätta kommissionen om vilken myndighet som har utsetts att vara behörig i detta avseende (artikel 50.1 b).

I avsnitt 6.2.2 föreslås att information om gäldenärens bankkontouppgifter i Sverige ska inhämtas genom att banker blir skyldiga att på begäran uppges om gäldenären har ett eller flera bankkonton hos dem. Denna metod överensstämmer i allt väsentligt med hur Kronofogdemyndigheten redan i dag inhämtar information om en gäldenärs tillgångar hos en tredje man, t.ex. en bank, i ett verkställighetsärende. Hos Kronofogdemyndigheten finns det således erfarenhet och utarbetade rutiner, både inom myndigheten och i kommunikationen

med banker, som kan användas för att utföra den informationsinhämtning som behöver göras enligt förordningen. Med hänsyn till detta framstår det enligt regeringens bedömning som mest ändamålsenligt att utse Kronofogdemyndigheten till behörig myndighet att inhämta information om gäldenärens bankuppgifter enligt förordningen.

6.2.2 Inhämtning av information om gäldenärens bankkontouppgifter

Regeringens förslag: En bank ska vara skyldig att på begäran av Kronofogdemyndigheten uppgge om en gäldenär har ett bankkonto hos banken.

Kronofogdemyndighetens begäran ska få förenas med ett föreläggande om vite.

Frågan om utdömande av ett vite ska i enlighet med utsökningsbalkens bestämmelser prövas på talan av Kronofogdemyndigheten av den tingsrätt som enligt utsökningsbalken är behörig att pröva överklaganden av Kronofogdemyndighetens beslut.

Om ett vitesföreläggande inte följs ska Kronofogdemyndigheten kunna förelägga ett nytt vite även om det första vitesföreläggandet inte har fått laga kraft.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna: Ingen av remissinstanserna har några invändningar mot förslaget. *Nacka tingsrätt* anser att det bör övervägas om det finns behov av särskilda förfaranderegler för informationsinhämtningen. *Kronofogdemyndigheten* anser att banken, utöver uppgift om att gäldenären har ett bankkonto hos den, även bör lämna närmare upplysningar om kontona, t.ex. vilken typ av konto det är. *Svenska Bankföreningen* ifrågasätter behovet av en särskild författningsreglering och menar att skyldigheten redan följer av bestämmelserna om tredje mans upplysningsskyldighet i utsökningsbalken.

Skälen för regeringens förslag: Enligt kvarstadsförordningen ska en ansökan om kvarstad innehålla uppgifter som gör det möjligt att identifiera den bank där gäldenären har ett eller flera bankkonton med bankmedel som ska beläggas med kvarstad (artikel 8.2 d). Dessa uppgifter är en förutsättning för att domstolen ska kunna bevilja en ansökan om kvarstad enligt förordningen (artikel 19.2). Om fordringsägaren inte har tillgång till uppgifterna finns det möjlighet för honom eller henne att framställa en begäran om att sådan information ska inhämtas. En sådan begäran ska framställas i ansökan om kvarstad (artikel 8.2 f). Möjligheten att framställa en begäran är som huvudregel begränsad till fall där fordringsägaren har ett verkställbart avgörande beträffande fordringsanspråket (artikel 14.1). Om avgörandet ännu inte är verkställbart får en framställan ändå göras om särskilda förutsättningar är uppfyllda, bl.a. att det belopp som ska beläggas med kvarstad är betydande och att det är fara i dröjsmål. Till stöd för begäran ska fordringsägaren ange de omständigheter som gör att han eller hon tror att gäldenären har ett eller flera bankkonton i en bank i den medlemsstaten (artikel 14.2). Är begäran inte välgrundad ska domstolen avslå den. I annat fall ska domstolen skicka be-

gäran vidare till informationsmyndigheten i verkställighetsmedlemsstaten, dvs. till den medlemsstat där fordringsägaren tror att gäldenären har bankmedel.

För att information om gäldenärens bankuppgifter ska kunna inhämtas uppställer förordningen krav på att medlemsstaterna ska se till att det i deras nationella rätt finns minst en metod för detta (artikel 14.5). I förordningen anges olika metoder som medlemsstaterna kan använda sig av för informationsinhämtning. Medlemsstaterna kan t.ex. välja att införa en skyldighet för banker att på begäran av informationsmyndigheten uppge om gäldenären har ett bankkonto hos dem (artikel 14.5 a). De kan också välja att införa en rätt för informationsmyndigheten att få ta del av relevant information som andra myndigheter har i sina register eller på annat sätt förfogar över (artikel 14.5 b). En tredje metod kan vara att låta domstol förplikta en gäldenär att uppge i vilken eller vilka banker i medlemsstaten som han eller hon har ett eller flera bankkonton med ett föreläggande som förbjuder gäldenären att ta ut eller överföra medlen som finns på de uppgivna kontona upp till det belopp som ansökan om kvarstad avser (artikel 14.5 c). Förutom dessa tre särskilt angivna sätt medger förordningen även att medlemsstaterna använder sig av andra metoder för informationsinhämtning. Metoden måste dock på ett effektivt, ändamålsenligt och proportionerligt kostsamt eller tidskrävande sätt kunna bidra till tillgång till den relevanta informationen (artikel 14.5 d).

I svensk rätt finns det en upplysningsskyldighet för bl.a. banker i utsökningssammanhang. En bank är skyldig att på begäran av Kronofogdemyndigheten uppge om gäldenären har en fordran eller något annat mellanhavande med banken som kan ha betydelse för bedömningen av om tillgångar som kan utmätas (4 kap. 15 § UB). Det kan t.ex. avse upplysningar om bankmedel, bankfack eller egendom som banker har i öppet förvar. Kronofogdemyndigheten har tillgång till i stort sett alla bankers kontaktuppgifter i sitt IT-stöd. Bankförfrågningarna utförs antingen elektroniskt eller brevledes. I brådskande fall utförs förfrågningarna även via telefon eller fax.

Det kan konstateras att den ordning för informationsinhämtning från tredje man som följer av utsökningsbalken i allt väsentligt överensstämmer med metoden för informationsinhämtning enligt artikel 14.5 a i kvarstadsförordningen. För en sådan metod finns således redan ett uppbyggt och beprövat system med väl utarbetade rutiner, både inom Kronofogdemyndigheten och i kommunikationen med bankerna. Med hänsyn till detta och då Kronofogdemyndigheten dessutom föreslås vara behörig informationsmyndighet, anser regeringen, i likhet med utredningen, att det mest ändamålsenliga är att införa motsvarande ordning för informationsinhämtning enligt förordningen.

Eftersom informationsinhämtning enligt förordningen sker innan det finns ett ärende om verkställighet hos Kronofogdemyndigheten är det inte möjligt att tillämpa utsökningsbalkens bestämmelser direkt, vilket *Svenska Bankföreningen* föreslår. Utredningen föreslår i stället att upplysningsskyldigheten ska regleras i den särskilda lagen med kompletterande bestämmelser till kvarstadsförordningen. Regeringen instämmer i utredningens förslag.

Kronofogdemyndigheten framför önskemål om att bankens upplysningsskyldighet ska utökas till att även omfatta närmare uppgifter om

gäldenärens bankkonto, bl.a. vilken typ av bankkonto det är som gäldenären har i banken. Av förordningen följer att informationsinhämtningen ska göras i syfte att identifiera banken och gäldenärens bankkonton (artikel 14.1 första stycket). Det framgår vidare att bankerna är skyldiga att uppge om gäldenären har ett bankkonto hos dem (artikel 14.5 a). Omfattningen av bankens upplysningsskyldighet är begränsad till vad som framgår av dessa bestämmelser i förordningen. Någon möjlighet att utöka bankens skyldighet utöver vad som framgår av förordningen finns inte. Det innebär att uppgifter om vad det är för typ av bankkonto, t.ex. om det är ett sparkonto eller ett lönekonto, inte omfattas av bankens upplysningsskyldighet. Upplysningsskyldigheten omfattar inte heller uppgift om det finns bankmedel eller hur mycket medel det finns på bankkontot.

När det gäller informationsmyndighetens handläggning av en begäran om informationsinhämtning följer det av kvarstadsförordningen att en sådan begäran ska handläggas skyndsamt (artikel 14.5 d andra stycket). Vidare framgår att informationen så snart den har inhämtats ska över-sändas av informationsmyndigheten till den domstol som skickade över begäran (artikel 14.6). Går det inte att inhämta någon information ska informationsmyndigheten informera den domstol som har skickat över begäran om det (artikel 14.7). Av kvarstadsförordningen framgår inte i vilken omfattning efterfrågningar ska göras innan informationsmyndigheten kan återrapportera till domstolen att den inte har kunnat inhämta den begärda informationen. Av förordningen framgår dock att den metod som används för informationsinhämtning ska vara effektiv och ändamålsenlig utan att vara oproportionerligt kostsam eller tidskrävande (beaktandesats 20). Det är av naturliga skäl inte möjligt att ange när omfattningen av efterfrågningarna blir oproportionerlig i förhållande till förordningens krav. Den bedömningen får göras av informationsmyndigheten i varje enskilt fall. Ledning bör dock kunna hämtas från vad som gäller i fråga om omfattningen av de efterforskningar som görs i ett svenskt verkställighetsärende om kvarstad för fordran där bankmedel eftersöks. Exakt hur informationsmyndigheten ska göra för att inhämta informationen från bankerna framgår inte heller av förordningen. Enligt regeringens bedömning bör dock samma rutiner som Kronofogdemyndigheten använder sig av för att hämta in information från tredje man i utsöknings-sammanhang kunna användas för informationsinhämtning enligt förordningen. Något behov av att införa särskilda förfaranderegler för informationsinhämtning enligt förordningen, vilket *Nacka tingsrätt* efterfrågar, föreligger därför inte.

Utredningen föreslår att Kronofogdemyndighetens begäran om upplysningar från banken ska få förenas med vite och att ett nytt vite får föreläggas även om det första vitesföreläggandet ännu inte har fått laga kraft. Detta överensstämmer med vad som gäller för motsvarande upplysningsskyldighet enligt utsökningsbalken (2 kap. 15 § UB). Till skillnad från förordningen omfattar upplysningsskyldigheten enligt balken även andra än banker, t.ex. enskilda med en närmare relation till gäldenären som kan tänkas ha ett intresse av att förhåla verkställighetsförfarandet. Behovet av tvångsmedel i utsöknings-sammanhang kan således anses vara större än enligt kvarstadsförordningen, som endast omfattar banker med en mer affärs-mässig relation till gäldenären. Sanktionsskyldigheten i utsökningsbalken har dock motiverats med hänvisning till vikten av att sökandens

rätt tillgodoses. Samma intresse gör sig också gällande för informationsinhämtning enligt förordningen. Införs det ingen sanktionsmöjlighet för upplysningsskyldigheten enligt förordningen innebär det en risk för att metoden i vissa fall blir helt verkningslös. En sådan ordning riskerar att strida mot förordningens syfte. Mot denna bakgrund är det därför motiverat att Kronofogdemyndigheten får möjlighet att förena en begäran om upplysningar med ett föreläggande om vite i enlighet med utredningens förslag. Det finns naturligtvis ingen skyldighet att förena en sådan begäran med ett föreläggande om vite. Om ett vitesföreläggande inte följs bör Kronofogdemyndigheten även, i likhet med vad som gäller i fråga om vite enligt utsökningsbalken, få förelägga om ett nytt vite innan det första föreläggandet om vite har fått laga kraft.

Frågan om utdömande av ett vite enligt kvarstadsförordningen bör, i likhet med vad utredningen föreslår, prövas enligt de regler som gäller för ett motsvarande föreläggande enligt utsökningsbalken. Talan om utdömande av vite kommer därmed att föras av Kronofogdemyndigheten vid den tingsrätt som är behörig att pröva ett överklagande av Kronofogdemyndighetens beslut (se 2 kap. 15 § andra stycket UB).

I övrigt finns det bestämmelser i lagen (1985:206) om viten för vitesföreläggandet, bl.a. att det ska delges banken (se 2 § fjärde stycket nämnd lag).

6.2.3 Avgift för informationsinhämtning

<p>Regeringens förslag: Kronofogdemyndigheten ska få ta ut avgifter av fordringsägaren i ärenden om inhämtande av bankkontoinformation.</p>
--

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna: *Nacka tingsrätt* efterfrågar vilka åtgärder Kronofogdemyndigheten kan vidta om fordringsägaren inte betalar avgiften för informationsinhämtning.

Skälen för regeringens förslag: Kvarstadsförordningen innehåller ingen bestämmelse om avgift för inhämtning av information om gäldenärens bankuppgifter. Förordningen hindrar dock inte att medlemsstaterna inför myndighetsavgifter för informationsinhämtning (artikel 44). När det gäller avgiftens storlek ska den vara fastställd av en avgiftsskala eller med stöd av andra på förhand bestämda regler som på ett klart sätt anger avgiften. Om de finns en motsvarande nationell åtgärd får avgiften inte heller sättas högre än vad som gäller för en sådan åtgärd.

I enlighet med vad som föreslås i avsnitt 6.2.1 ska Kronofogdemyndigheten utses till informationsmyndighet. Som informationsmyndighet kommer Kronofogdemyndigheten få till uppgift att inhämta information från banker om gäldenärens bankuppgifter innan det finns ett verkställbart avgörande. Det innebär att Kronofogdemyndigheten kommer att få en ny ärendetyp att handlägga. Även om det sannolikt kommer att handla om ett begränsat antal ärenden, kommer varje begäran att kräva ett visst arbete.

I den verksamhet som Kronofogdemyndigheten bedriver tas som regel ut avgifter för att täcka kostnaderna för myndighetens arbete i olika ärenden, bl.a. för verkställighets- och utsökningsärenden (se 17 kap 1 § UB)

men också för andra ärenden, t.ex. om dödande av förekommen handling och kallelse på okända borgenärer (se 17 § förordningen [1992:1094] om avgifter vid Kronofogdemyndigheten). Detsamma bör enligt regeringens mening gälla även i ärenden om informationsinhämtning. Eftersom ett ärende om informationsinhämtning enligt förordningen inte omfattas av Kronofogdemyndighetens verksamhet enligt utsökningsbalken bör det tydliggöras i den nya lagen att en avgift får tas ut för dessa ärenden. Avgiften bör betalas av fordringsägaren som har begärt att information ska inhämtas. Avgiftens storlek bör framgå av förordning.

Nacka tingsrätt efterfrågar vilka åtgärder Kronofogdemyndigheten kan vidta om avgiften inte betalas av fordringsägaren. Till skillnad från vad som gäller för Kronofogdemyndighetens verksamhet med t.ex. summarisk process och utsökning inleds inte ett ärende om informationsinhämtning enligt förordningen genom en ansökan. Kronofogdemyndighetens skyldighet att inhämta information om gäldenärens bankuppgifter följer direkt av kvarstadsförordningen. Skyldigheten är ovillkorad och informationsinhämtningen ska ske utan dröjsmål (artikel 14.3 d andra stycket). Mot denna bakgrund saknas enligt utredningens uppfattning, vilken regeringen delar, möjlighet att villkora Kronofogdemyndighetens handläggning av ett ärende om informationsinhämtning av att avgiften har betalats på motsvarande sätt som t.ex. gäller för ett utsökningsärende (jfr 17 kap. 2 § UB). Kronofogdemyndigheten handlägger dock redan i dag ärenden som inte är villkorade av att avgiften betalas, t.ex. ärenden enligt lagen (1981:131) om kallelse på okända borgenärer. Rutiner och åtgärder för att hantera obetalda avgifter i ärenden där inte handläggningen är villkorad av att avgiften är betald finns således redan hos Kronofogdemyndigheten. En avgift som inte betalats i ett ärende om informationsinhämtning får hanteras på motsvarande sätt som i ett sådant ärende.

7 Verkställighet

7.1 Ansvarig verkställande myndighet

Regeringens förslag: Kronofogdemyndigheten ska vara ansvarig verkställande myndighet enligt kvarstadsförordningen.

Utredningens förslag överensstämmer inte med regeringens. Utredningen gör bedömningen att det inte är nödvändigt att reglera särskilt att Kronofogdemyndigheten är ansvarig verkställande myndighet enligt kvarstadsförordningen.

Remissinstanserna: Ingen remissinstans berör frågan.

Skälen för regeringens förslag: Förordningen utgår från att en bank kan vara ansvarig för verkställighet (se bl.a. artikel 24). Eftersom detta inte är förenligt med alla medlemsstaters rättsordningar, bl.a. Sveriges, hänvisas i kapitel 3 i förordningen, förutom till banken, även till annan enhet som är ansvarig för att verkställa ett beslut om kvarstad i verkställighetsmedlemsstaten (se t.ex. artiklarna 24.4, 25.1 och 25.4). Begreppet annan enhet definieras inte i förordningen. Medlemsstaterna är dock

skyldiga att underrätta kommissionen om vilken myndighet som är behörig att verkställa ett beslut om kvarstad enligt kapitel 3 i förordningen (artikel 50.1 f).

Enligt regeringens uppfattning bör det, till skillnad mot vad utredningen anser, tydliggöras att det i Sverige är Kronofogdemyndigheten som är behörig verkställande myndighet enligt kvarstadsförordningen. Det tydliggör också att det i Sverige alltid är Kronofogdemyndigheten och inte en bank som är behörig att vidta alla verkställighetsåtgärder enligt kvarstadsförordningen. En sådan regel bör därför införas.

7.2 Behörig myndighet

Regeringens förslag: Kronofogdemyndigheten ska vara behörig myndighet enligt kvarstadsförordningen.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna: Ingen remissinstans berör frågan.

Skälen för regeringens förslag

Allmänna utgångspunkter

Enligt förordningen ska det finnas minst en särskilt utsedd behörig myndighet i varje medlemsstat (artiklarna 50.1 e och 4.14). Den behöriga myndigheten är ansvarig för flera uppgifter enligt förordningen, bl.a. att vidta de åtgärder som krävs för att ett kvarstadsbeslut som meddelats i en annan medlemsstat ska verkställas i den medlemsstat där myndigheten finns (artikel 23.5) och för förklaringen om att bankmedel har belagts med kvarstad (artikel 25.3). I den behöriga myndighetens uppgifter ingår också att hantera en ansökan från fordringsägaren om frigörande av bankmedel (artikel 27.2) och att vidta åtgärder med anledning av beslut som meddelas med stöd av förordningen om att kvarstaden upphävs (artikel 10.2) eller verkställigheten avbrutits (artikel 36.5 andra stycket). Har kvarstadsbeslutet meddelats av en domstol i en annan medlemsstat än den där gäldenären har hemvist, är den behöriga myndigheten dessutom ansvarig för att delge gäldenären kvarstadsbeslutet och förklaringen om att bankmedel har belagts med kvarstad (artikel 28.3).

Ansvar för uppgifter som har samband med verkställigheten

Alla uppgifter, förutom delgivning, som den behöriga myndigheten ansvarar för har samband med verkställigheten av kvarstadsbeslutet. Vissa av uppgifterna kräver dessutom att myndigheten ska kunna vidta direkta verkställighetsåtgärder, t.ex. avbryta eller ändra en verkställd kvarstad.

I Sverige är Kronofogdemyndigheten ansvarig verkställande myndighet (1 kap. 3 § UB). Kronofogdemyndigheten kommer även vara ansvarig verkställande myndighet och enhet enligt förordningen, vilket redogörs för i avsnitt 7.1. Mot denna bakgrund framstår det enligt regeringens uppfattning både som mest ändamålsenligt och konsekvent att Kronofogdemyndigheten också blir ansvarig för de uppgifter som den behöriga myndigheten ska ha och som har samband med verkställigheten av ett

beslut enligt förordningen. I likhet med vad utredningen föreslår bör således Kronofogdemyndigheten utses till behörig myndighet för dessa uppgifter.

Ansvar för delgivning med en gäldenär som har hemvist i Sverige

Om ett beslut om kvarstad har meddelats i en annan medlemsstat än den där beslutet ska verkställas ingår det också i den behöriga myndighetens uppgift att delge en gäldenär med hemvist i myndighetens medlemsstat beslutet om kvarstad och tillhörande handlingar (artikel 28.3 första stycket). Det finns inget som hindrar att flera behöriga myndigheter utses enligt förordningen (artiklarna 4.14 och 50.1 e).

Utredningen överväger om Länsstyrelsen i Stockholm län skulle kunna komma i fråga att utses till behörig myndighet för delgivning enligt förordningen. Länsstyrelsen i Stockholms län är centralmyndighet för internationellt delgivningssamarbete och mottagande organ vid delgivning i Sverige. I centralmyndighetens uppgift ingår bl.a. att hjälpa till med en utländsk begäran om delgivning i Sverige. Detta överensstämmer väl med det ansvar som den behöriga myndigheten ska ha enligt förordningen. Länsstyrelsen i Stockholms län framstår således som i och för sig lämplig att utses till behörig myndighet för delgivning enligt förordningen. Det gäller särskilt de situationer där den enda kopplingen till Sverige är att gäldenären har hemvist här, dvs. när beslutet om kvarstad meddelas och verkställs i en annan medlemsstat än Sverige. I en sådan situation blir den behöriga myndighetens uppgift endast att delge gäldenärens handlingarna och att underrätta domstolen som har utfärdat beslutet om kvarstad eller fordringsägaren om resultatet av delgivningen (artikel 28.3).

I de flesta fall kommer dock kopplingen till Sverige, utöver gäldenärens hemvist, även vara att beslutet om kvarstad ska verkställas här, dvs. bankmedlen som ska beläggas med kvarstad finns på ett bankkonto i Sverige. I dessa fall kommer Kronofogdemyndigheten att i enlighet med vad som föreslås i avsnitt 7.1 vara ansvarig verkställande myndighet och enhet enligt förordningen och även vara behörig att vidta de verkställande åtgärder som ingår i den behöriga myndighetens uppgifter, t.ex. att utfärda förklaringen om att bankmedel har belagts med kvarstad.

Delgivningen med gäldenären har ett nära samband med utfärdandet av förklaringen. Det är utfärdandet av förklaringen som utlöser den föreskrivna tidsfristen för att inleda delgivningen (se artikel 28.3). Förklaringen ska även skickas från den behöriga verkställande myndigheten till den behöriga myndigheten för delgivning (artikel 25.3). Om en annan myndighet än Kronofogdemyndigheten skulle vara ansvarig för delgivningen med gäldenären skulle detta medföra att det måste ske en överföring av förklaringen till den andra myndigheten innan delgivningen kan inledas.

Det saknas regler om en sådan överföring av förklaringen mellan olika behöriga myndigheter i kvarstadsförordningen. Om en sådan överföring ska kunna göras krävs därför att kompletterande bestämmelser införs. Regeringen anser dock att det, i likhet med vad utredningen konstaterar, kan ifrågasättas om det är lämpligt att införa ett sådant system. En sådan ordning riskerar att föra med sig tidsförluster, vilket inte kan anses ligga i linje med förordningens snäva tidsramar för delgivning som syftar till att

ge gäldenären möjlighet att invända mot kvarstaden omedelbart efter att bankmedlen säkerställts. I de fall Sverige är gäldenärens hemvist och verkställighetsmedlemsstat framstår det därför som mest effektivt och ändamålsenligt att Kronofogdemyndigheten ansvarar för delgivningen i egenskap av behörig myndighet.

Förordningen medger i och för sig att behörigheten delas mellan olika myndigheter. En ordning med ett delat myndighetsansvar i fråga om delgivning riskerar dock att göra kvarstadsförfarandet mindre överskådligt, särskilt för utländska domstolar och fordringsägare som ska skicka handlingarna till de olika myndigheterna. Det innebär också att det finns risk för att handlingar skickas till fel myndighet och att delgivningen på grund av det drar ut på tiden, vilket är till nackdel för gäldenären och inte ligger i linje med syftet med förordningen. Dessutom riskerar en uppdelning av behörigheten att skapa en osäkerhet kring ansvarsfördelningen mellan de olika myndigheterna i Sverige, vilket också kan riskera att påverka inom vilken tid gäldenären får information om kvarstaden. Mot denna bakgrund framstår en uppdelning av ansvaret inte som en lämplig lösning.

Det alternativ som återstår är att utse Kronofogdemyndigheten till behörig myndighet för all delgivning med en gäldenär med hemvist i Sverige, dvs. även i de fall där Sverige inte är verkställande medlemsstat. Det är inte ovanligt att Kronofogdemyndigheten delger handlingar inom ramen för sin befintliga verksamhet. Kronofogdemyndigheten delger nationella kvarstadsbeslut och beslut under verkställighetsprocessen enligt UB. Därtill kommer att kronofogdemyndigheten också är behörig myndighet för internationell delgivning i indrivningsfrågor, se bl.a. Kommissionens genomförandeförordning (EU) nr 1189/2011 av den 18 november 2011 om närmare föreskrifter för genomförandet av vissa bestämmelser i rådets direktiv 2010/24/EU om ömsesidigt bistånd för indrivning av fordringar som avser skatter, avgifter och andra åtgärder. I dessa fall delger Kronofogdemyndigheten, på begäran av en annan stat, aktuella handlingar med en person i Sverige och återredovisar därefter resultat till den sökande staten. Detta överensstämmer i stort med det ansvar som Kronofogdemyndigheten också skulle ha enligt kvarstadsförordningen när Sverige inte är verkställande myndighet men gäldenären har hemvist här.

En ordning där Kronofogdemyndigheten är ansvarig för all delgivning av en gäldenär med hemvist i Sverige innebär dessutom att det endast kommer finnas en behörig myndighet i Sverige. Det betyder att kvarstadsförfarandet blir mer enhetligt och lättare att överblicka för de som ska använda förordningen. Det har inte heller framkommit att det skulle innebära några praktiska problem med en sådan lösning. Med hänsyn till detta är det regeringens uppfattning att Kronofogdemyndigheten bör utses att vara behörig att delge ett kvarstadsbeslut som har meddelats i en annan medlemsstat och övriga handlingar som ska delges enligt förordningen med en gäldenär som har hemvist i Sverige i alla de fall som omfattas av förordningen.

Hur delgivning ska ske regleras inte i kvarstadsförordningen. Förordningen hänvisar i stället till respektive medlemsstats nationella rätt. Bestämmelser om delgivning finns bl.a. i delgivningslagen (2010:1932) och delgivningsförordningen (2011:154).

7.3 Kompletterande förfarandebestämmelser

Regeringens förslag: Ett beslut om kvarstad enligt kvarstadsförordningen ska verkställas enligt utsökningsbalken, om inte något annat följer av förordningen eller kompletteringslagen.

Utredningens förslag överensstämmer delvis med regeringens. Utredningen föreslår en snävare hänvisning till vilka regler i utsökningsbalken som ska gälla som komplement till förordningens bestämmelser.

Remissinstanser: Ingen remissinstans berör frågan.

Skälen för regeringens förslag: Kvarstadsförordningen bygger på att befintliga strukturer och metoder för verkställighet av nationella beslut om säkerhetsåtgärder ska användas vid verkställighet av ett beslut enligt förordningen (beaktandesats 23). I enlighet med detta föreskrivs också i förordningen att ett beslut om kvarstad ska verkställas enligt det förfarande som gäller för verkställighet av likvärdiga nationella beslut om säkerhetsåtgärder i den medlemsstat där verkställighet ska ske (artikel 23). Detta gäller dock endast om något annat inte följer av bestämmelserna i förordningen.

Ett kvarstadsbeslut enligt förordningen är att likställa med ett svenskt beslut om kvarstad för fordran. I svensk rätt regleras förfarandet för verkställighet av sådana beslut i utsökningsbalken, se 1 kap. 1 § UB med hänvisning till 16 kap. 1316 §§ UB och i föreskrifter meddelade med stöd av balken, se 15 kap. 3 § utsökningsförordningen (1981:981), förkortad UF. Verkställighet av kvarstad för fordran följer delvis vad som gäller för utmätning i allmänhet. Det finns dock skillnader. Exempelvis ska gäldenären i regel inte underrättas innan verkställighet av kvarstad för fordran sker. Verkställigheten är vidare begränsad till att egendomen säkerställs i stället för att avyttras. Detta överensstämmer med vad som gäller för verkställighet av ett beslut om kvarstad enligt kvarstadsförordningen. Generellt skiljer sig således inte förutsättningarna för verkställighet av ett svenskt beslut om kvarstad från verkställighet av ett beslut om kvarstad enligt förordningen.

Till skillnad från förordningen är dock utgångspunkten för verkställighet av ett beslut om kvarstad för fordran enligt utsökningsbalken att domstolen inte anger vilken typ av egendom som ska bli föremål för kvarstad. I stället anges att egendom som tillhör gäldenären ska beläggas med kvarstad till så stort värde att ett visst angivet fordringsbelopp kan antas bli täckt vid utmätning, se propositionen med förslag till ny utsökningsbalk (prop. 1980/81:84 s. 228). Detta är dock bara en utgångspunkt. Undantagsvis förekommer det beslut om kvarstad för fordran i vilka domstolen angett viss egendom som kvarstaden ska avse. För verkställighet av sådana beslut finns inga särskilda förfaranderegler utan de verkställs enligt de regler som används för ett beslut om kvarstad som endast avser ett belopp. Med hänsyn till detta och då det inte har framkommit att det finns några tillämpningsproblem knutna till gällande ordning bör därför utsökningsbalkens bestämmelser kunna användas vid verkställighet enligt förordningen.

När en svensk domstol har meddelat ett kvarstadsbeslut enligt förordningen som ska verkställas i Sverige följer det i och för sig av 15 kap. 10 § RB, som genom förslaget i avsnitt 6.1 blir tillämplig vid handlägg-

gning av en ansökan om kvarstad i Sverige, att det är utsökningsbalkens bestämmelser som gäller vid verkställighet av ett beslut om kvarstad. Rättegångsbalkens bestämmelser kommer dock inte att gälla som komplement till förordningens bestämmelser när ett kvarstadsbeslut som ska verkställas i Sverige har meddelats av en domstol i en annan medlemsstat. I dessa fall är det således inte lika självklart att det är bestämmelserna i utsökningsbalken som ska användas för verkställighetsförfarandet enligt förordningen. Genom en uttrycklig bestämmelse om att det är utsökningsbalken som ska tillämpas blir det dessutom tydligt att det är fordringsägaren som är ansvarig för att skicka över beslutet till den behöriga myndigheten i den medlemsstat där beslutet ska verkställas när en svensk domstol har meddelat ett beslut om kvarstad (artikel 23.3 andra stycket). Det klargörs också att fordringsägaren ska inleda verkställighetsförfarandet enligt förordningen genom en ansökan om verkställighet hos Kronofogdemyndigheten när en svensk domstol har meddelat ett beslut om kvarstad som ska verkställas i Sverige (2 kap. 1 § UB). Mot denna bakgrund anser regeringen, i likhet med utredningen, att det finns skäl att införa en särskild bestämmelse om att det är utsökningsbalkens bestämmelser som ska tillämpas vid verkställighet enligt förordningen. För att tydliggöra att även andra bestämmelser i utsökningsbalken än 16 kap. 13-15 §§ med där angivna hänvisningar kan bli tillämpliga bör dock inte förslaget begränsas till vissa bestämmelser i utsökningsbalken, vilket utredningen föreslår.

I vilken utsträckning bestämmelserna i utsökningsbalken kan komma att användas måste bedömas med hänsyn till i vilken utsträckning förordningen ger utrymme att använda kompletterande bestämmelser och när en fråga ska anses uttömmande reglerad där. I vissa frågor hänvisas uttryckligen till nationell rätt i verkställighetsmedlemsstaten. Det gäller t.ex. för möjligheten att belägga bankmedel med kvarstad som finns på ett konto som flera personer har tillgång till, s.k. gemensamma konton (artikel 30). Det gäller också för vilka belopp som ska undantas från verkställighet, s.k. beneficium (artikel 31) och för hur ett kvarstadsbeslut ska rangordnas i förhållande till andra beslut om säkerhetsåtgärder mot samma gäldenär (artikel 32). Det gäller också i fråga om sådana rättigheter som tredje man kan ha (artikel 39). I andra fall regleras frågan uttömmande av förordningen. Det gäller t.ex. i fråga om att verkställigheten av ett kvarstadsbeslut är begränsad till det belopp som finns på bankkontot eller bankkontona vid tidpunkten för genomförandet av beslutet (artikel 24.6). Det gäller även i fråga om prioriteringsordningen mellan olika typer av bankkonton som är föremål för kvarstad (artikel 24.7). Det gäller dessutom i fråga om gäldenärens och fordringsägarens möjlighet att invända mot verkställighet, som regleras genom bestämmelserna om ansökan om rättsmedel i förordningen (se avsnitt 8.2). Vidare framgår det av förordningen att det ska utfärdas en s.k. förklaring med uppgift om storleken på det belopp som har belagts med kvarstad och när det gjordes (artikel 25). Detta innebär att den mer generella hänvisningen i förordningen till nationella förfaranderegler kommer att bli tillämplig endast i de fall förordningen varken hänvisar direkt till nationell rätt i en särskild fråga eller uttömmande reglerar frågan. Ett sådant fall är t.ex. när ett kvarstadsbeslut har meddelats i samma medlemsstat som den där

beslutet ska verkställas. För sådana beslut saknas det i stora delar förfaranderegler för verkställighet i förordningen.

7.4 Bankmedel som ska undantas från kvarstad

Regeringens bedömning: Galdenärens behov av att få bankmedel undantagna från kvarstad enligt kvarstadsförordningen får bedömas i enlighet med vad som gäller för verkställighet av ett beslut om kvarstad som har meddelats utan att motparten hörts enligt utsökningsbalken.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna: Ingen remissinstans berör frågan.

Skälen för regeringens bedömning: Enligt kvarstadsförordningen ska belopp som är undantagna från utmätning enligt nationell rätt i verkställighetsmedlemsstaten också undantas från kvarstad enligt förordningen (artikel 31.1). Om bankmedlen enligt nationell rätt undantas automatiskt från utmätning av den myndighet som är ansvarig för detta i medlemsstaten ska motsvarande gälla enligt förordningen (artikel 31.2). Om det däremot krävs att galdenären framställer en begäran om att belopp ska undantas från utmätning i nationell rätt gäller i stället att en sådan begäran också ska göras enligt förordningen (artikel 31.3).

Enligt svensk rätt är det Kronofogdemyndigheten som är ansvarig för att undanta egendom från verkställighet. Bestämmelserna om undantag från utmätning, s.k. beneficium, finns i utsökningsbalken (se 5 kap.). Prövningen av om det finns förutsättningar att undanta egendom från utmätning ska ske på Kronofogdemyndighetens eget initiativ om inte galdenären har lämnat uppgifter i saken (5 kap. 14 § UB).

Detta innebär att det i Sverige kommer att vara Kronofogdemyndigheten som ska pröva om belopp ska undantas från kvarstad enligt kvarstadsförordningen. Prövningen ska göras utifrån tillämpliga bestämmelser om undantag från utmätning i utsökningsbalken. Eftersom galdenären inte kommer att ha möjlighet att höras innan verkställighet enligt förordningen får prövningen ske på Kronofogdemyndighetens eget initiativ. Detta följer direkt av förordningen genom hänvisningen till nationell rätt. Några kompletterande bestämmelser i det avseendet behövs således inte.

I kvarstadsförordningen är inte reglerat hur galdenärens behov av att bankmedel undantas från kvarstad ska fastställas. Av bestämmelserna om utmätningensfrihet i utsökningsbalken, som genom förslaget i avsnitt 7.3 är tillämpliga, följer dock att det är galdenärens uppgifter som i första hand ska ligga till grund för bedömningen av behovet av utmätningensfrihet (5 kap. 14 § UB). Saknas det förutsättningar att få uppgifter från galdenären följer vidare av samma bestämmelse att behovet får fastställas av Kronofogdemyndigheten efter vad som är känt eller kan utredas utan omgång.

Som redan har konstaterats ska ett beslut om kvarstad enligt förordningen verkställas utan att galdenären har fått möjlighet att yttra sig i ärendet. Det innebär att galdenärens behov kommer att få fastställas av Kronofogdemyndigheten efter vad som är känt eller kan utredas utan omgång. Detta överensstämmer med vad som gäller för nationella beslut

om kvarstad som meddelats utan att motparten har hörts, där det som regel saknas uppgifter från gäldenären om hans eller hennes behov. De utarbetade riktlinjer och rutiner som Kronofogdemyndigheten använder i dessa ärenden bör enligt regeringens uppfattning även kunna användas vid prövningen av gäldenärens behov enligt kvarstadsförordningen. Några kompletterande bestämmelser i detta avseende bedöms därför inte vara nödvändiga.

7.5 Säkerställande av bankmedel som har belagts med kvarstad

Regeringens förslag: En bank ska kunna säkerställa bankmedel genom att föra över medlen från gäldenärens bankkonto till ett särskilt konto hos Kronofogdemyndigheten.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna: Ingen remissinstans berör frågan.

Skälen för regeringens förslag: I kvarstadsförordningen används begreppet genomföra för att beskriva säkerställandet av bankmedlen, dvs. den åtgärd som vidtas för att hindra gäldenären från att använda bankmedlen. Av förordningen följer att ett beslut om kvarstad ska genomföras utan dröjsmål när den kontoförande banken antingen har mottagit kvarstadsbeslutet eller, om det följer av verkställighetsmedlemsstatens nationella rätt, när banken har mottagit ett föreläggande om att beslutet ska genomföras (artikel 24).

I svensk rätt sker säkerställandet av kvarstad på bankmedel genom att Kronofogdemyndigheten skickar ett s.k. förbudsmeddelande till banken. I förbudsmeddelandet förbjuds banken att fullgöra sina skyldigheter till annan än Kronofogdemyndigheten (6 kap. 3 § första stycket UB). Ett sådant meddelande kan lämnas skriftligt eller muntligt via telefon.

När ett beslut om kvarstad enligt kvarstadsförordningen ska genomföras i Sverige kommer således bankens skyldighet att genomföra kvarstadsbeslutet inledas genom ett föreläggande från Kronofogdemyndigheten om att banken ska säkerställa medlen. Detta följer direkt av förordningen genom hänvisningen till nationell rätt i verkställighetsmedlemsstaten. Några kompletterande regler i det avseendet behövs således inte.

Enligt kvarstadsförordningen finns det två sätt att genomföra ett beslut om kvarstad. Det ena sättet är att banken ser till att det belopp som anges i beslutet inte kan tas ut eller överföras från gäldenärens bankkonto (artikel 24.2 a). Det andra sättet är att beloppet överförs från gäldenärens konto till ett särskilt konto (artikel 24.2 b). Ett sådant särskilt konto kan vara ett konto som finns hos exempelvis den behöriga verkställande myndigheten (beaktandesats 26). Den senare möjligheten får dock bara användas om det följer av nationell rätt att medlen kan föras över till ett särskilt konto.

När det gäller möjligheten att säkerställa att beloppet inte tas ut eller överförs från gäldenärens bankkonto måste beaktas att bankmedel som överstiger beloppet i kvarstadsbeslutet inte får påverkas av genomförandet (artikel 25). För att denna metod ska kunna användas för att gen-

omföra kvarstaden krävs således att banken har möjligt att spärra endast en del av bankmedlen som finns på gäldenärens konto. I Sverige saknar de flesta banker för närvarande teknisk möjlighet att spärra endast en del av ett belopp på ett konto. Det innebär att det i Sverige måste finnas möjlighet för banken att föra över beloppet från gäldenärens konto till ett särskilt konto hos t.ex. Kronofogdemyndigheten. En förutsättning för detta är enligt förordningen att en sådan möjlighet följer av nationell rätt.

I svensk rätt finns ingen ovillkorlig rätt för banker att överföra bankmedel som ska beläggas med kvarstad till ett särskilt konto. En sådan möjlighet finns bara om Kronofogdemyndigheten i samband med förbudsmeddelandet uppmanar banken att betala in det belopp som ska säkerställas till Kronofogdemyndigheten. Det finns dock ingen skyldighet för Kronofogdemyndigheten att lämna en sådan uppmaning. För att säkerställa att ett beslut om kvarstad alltid kan genomföras av en svensk bank enligt förordningen bör det således införas en möjlighet för banken att säkerställa bankmedel genom att föra över dem till ett särskilt konto som innehas av Kronofogdemyndigheten.

Att medlen förs över från banken till ett särskilt konto hos Kronofogdemyndigheten innebär inte att de skyldigheter som banken har enligt förordningen vid genomförandet överförs till Kronofogdemyndigheten, t.ex. skyldigheten att räkna om det belopp som anges i beslutet om kvarstad till den valuta som bankmedlen är i (artikel 24.8) eller att beakta pågående transaktioner (artikel 24.2 b andra stycket). Åtagandena får utföras av banken innan bankmedlen överförs till det särskilda kontot.

7.6 Frigörande av belopp som har belagts med kvarstad

Regeringens bedömning: En ansökan av fordringsägaren om frigörande av bankmedel som har belagts med kvarstad bör handläggas på motsvarande sätt som en återkallelse av sökt verkställighet i ett ärende enligt utsökningsbalken.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna: Ingen remissinstans berör frågan.

Skälen för regeringens bedömning: Det kan uppstå situationer där bankmedlen som har belagts med kvarstad överstiger det belopp som omfattas av beslutet om kvarstad som har meddelats med stöd av kvarstadsförordningen. Det kan t.ex. hända när ett och samma kvarstadsbeslut enligt förordningen omfattar flera bankkonton i olika medlemsstater. Det kan också hända om beslutet om kvarstad enligt förordningen meddelas efter att en likvärdig nationell säkerhetsåtgärd verkställts mot samma gäldenär för att säkra samma fordran. I sådana fall följer av förordningen att fordringsägaren är skyldig att vidta alla nödvändiga åtgärder för att säkerställa att de bankmedel som har belagts med kvarstad och som överstiger det belopp som anges i beslutet om kvarstad frigörs (artikel 27.1).

För att frigöra beloppet ska fordringsägaren inge en ansökan om detta till den behöriga myndigheten i den medlemsstat där beslutet om kvarstad har verkställts (artikel 27.2 första stycket). Eftersom Kronofogde-

myndigheten föreslås utses till behörig myndighet i Sverige ska ansökan om frigörande således ges in dit om kvarstadsbeslutet har verkställts här. En ansökan om att medel ska frigöras innebär att sökt verkställighet helt eller delvis återkallas av fordringsägaren. Är medlen säkerställda på ett konto hos banken följer av förordningen att den behöriga myndigheten, dvs. Kronofogdemyndigheten, utan dröjsmål ska förelägga banken att frigöra det överskjutande beloppet (artikel 27.2 andra stycket). I övrigt saknas bestämmelser i förordningen om hur en ansökan om frigörande ska handläggas. En sådan ansökan bör dock kunna handläggas på motsvarande sätt som en återkallelse, helt eller delvis, av sökt verkställighet i ett ärende enligt utsökningsbalken.

7.7 Avgifter och kostnader för verkställighetsåtgärder

Regeringens bedömning: För verkställighet enligt kvarstadsförordningen kan avgifter tas ut i enlighet med vad som gäller för en ansökan om verkställighet enligt utsökningsbalken.

Banken bör inte få ersättning av gäldenären eller fordringsägaren för kostnader som är förenade med genomförandet av kvarstaden.

Utredningens bedömning överensstämmer delvis med regeringens. Enligt utredningens bedömning bör inte avgifter för verkställighet hos Kronofogdemyndigheten av ett kvarstadsbeslut enligt förordningen få tas ut i förskott.

Remissinstanserna: Ingen remissinstans berör frågan.

Skälen för regeringens bedömning: Som redan har konstaterats i avsnitt 6.2.3 hindrar inte kvarstadsförordningen att medlemsstaterna tar ut avgifter för uppgifter som myndigheter utför enligt förordningen. Avgiften får dock inte överstiga de avgifter som i förekommande fall tas ut för likvärdiga åtgärder i nationell rätt (artikel 44).

Av utsökningsbalken följer att Kronofogdemyndigheten får ta ut avgifter för allmänna kostnader vid handläggningen av ett verkställighetsärende, bl.a. ett ärende om verkställighet av kvarstad för fordran, och även i övrigt ta ut ersättning för statens kostnader för förfarandet hos Kronofogdemyndigheten (17 kap. 1 § UB). Bestämmelser om avgifter och dess storlek finns också i förordningen (1992:1094) om avgifter vid Kronofogdemyndigheten.

Kvarstadsförordningen utgör ett alternativ till möjligheten för en fordringsägare att ansöka om kvarstad och få ett sådant beslut verkställt enligt nationell rätt. Det framstår därför som rimligt att en fordringsägare som väljer att använda sig av kvarstadsförordningen ska betala motsvarande avgifter för verkställighet som gäller för en ansökan om verkställighet av kvarstad enligt utsökningsbalken. Den omständigheten att det enligt förordningen inte alltid kommer att vara fordringsägaren som överlämnar beslutet om kvarstad till Kronofogdemyndigheten för verkställighet (se artikel 23.3 andra stycket) förändrar inte bedömningen.

Eftersom bestämmelserna i utsökningsbalken kommer att tillämpas vid verkställighet av ett beslut om kvarstad enligt kvarstadsförordningen (se

avsnitt 7.3) innebär det att bestämmelserna i 17 kap. UB blir tillämpliga vid ansökan om verkställighet enligt kvarstadsförordningen. Det behövs alltså inte några kompletterande bestämmelser i lag för att avgifterna ska fås tas ut enligt förordningen om avgifter vid Kronofogdemyndigheten.

I ett verkställighetsärende enligt kvarstadsförordningen som handläggs i Sverige kommer fordringsägaren att i de flesta fall ha hemvist i en annan medlemsstat än Sverige. För att undvika eventuella problem med att i efterhand kräva betalning av fordringsägare med hemvist utomlands bör det enligt regeringens uppfattning finnas möjlighet för Kronofogdemyndigheten att kräva in avgifterna för verkställighet i förskott. Enligt förordningen finns det inget hinder mot att ta ut avgifterna för verkställighet av ett beslut om kvarstad i förskott (beaktandesats 27). En sådan skyldighet ska dock regleras i nationell rätt i den medlemsstat där beslutet om kvarstad ska verkställas. I svensk rätt finns det bestämmelser i utsökningsbalken som ger Kronofogdemyndigheten möjlighet att ta ut avgifter i förskott av sökanden i ett verkställighetsärende (17 kap. 5 § första stycket UB). Dessa bestämmelser blir tillämpliga vid verkställighet enligt kvarstadsförordningen (se avsnitt 7.2). Några särskilda bestämmelser för att kunna ta ut avgifter för verkställighet i förskott enligt kvarstadsförordningen behövs därför inte. Eftersom förskott på avgifter för verkställighet medges enligt förordningen är det regeringens uppfattning att en sådan ordning bör vara förenlig med förordningens krav på att myndigheter vid verkställighet ska agera utan dröjsmål.

När det gäller bankers möjlighet att ta ut ersättning för kostnader av gäldenären eller fordringsägaren för genomförandet av ett beslut om kvarstad enligt förordningen förutsätter det att en sådan rätt till ersättning finns vid genomförandet av likvärdiga beslut i nationell rätt (artikel 43.1). I svensk rätt finns inte någon sådan rätt för banker. Det är inte heller lämpligt att införa en sådan ordning. Banker kommer därmed inte ha möjlighet att ta ut någon ersättning för eventuella kostnader som uppkommer till följd av genomförandet enligt kvarstadsförordningen.

8 Rättsmedel

8.1 Behörighet att pröva en ansökan om rättsmedel mot ett beslut om kvarstad

Regeringens förslag: En ansökan om rättsmedel mot ett beslut om kvarstad ska prövas av den domstol som har meddelat beslutet om kvarstad.

Utredningens förslag överensstämmer delvis med regeringens. Utredningen föreslår att ansökan om rättsmedel mot ett kvarstadsbeslut i första hand ska prövas av den domstol där prövning av gäldenärens betalningsskyldighet för fordringsanspråket pågår. Om någon sådan rättegång inte pågår ska ansökan prövas av den domstol som har meddelat beslutet om kvarstad.

Remissinstanserna: Ingen remissinstans berör frågan.

Skälen för regeringens förslag: Frågan om och under vilka förutsättningar gäldenären och fordringsägaren kan invända mot ett beslut om kvarstad som har meddelats enligt kvarstadsförordningen regleras i förordningen. För fordringsägaren finns det möjlighet att överklaga ett beslut om kvarstad som helt eller delvis har gått honom eller henne emot (artikel 21). Motsvarande möjlighet finns inte för gäldenären. För gäldenären finns i stället särskilda bestämmelser om rättsmedel som kan användas för att få ett beslut om kvarstad ändrat eller upphävt (artiklarna 33 och 35). I viss utsträckning får rättsmedlen även användas av fordringsägaren.

I kvarstadsförordningen regleras uttömmande de grunder som gäldenären och fordringsägaren kan åberopa till stöd för en ansökan om rättsmedel. Vissa kan åberopas av både gäldenären och fordringsägaren, t.ex. att de omständigheter som låg till grund för beslutet om kvarstad har ändrats (artikel 35). Behörig domstol att pröva en ansökan om rättsmedel i sådana fall är den domstol som har meddelat beslutet om kvarstad. Detta följer direkt av förordningen (artikel 35.1 och 35.3) och kompletterande bestämmelser är inte nödvändiga.

Andra invändningar kan bara åberopas av gäldenären, t.ex. att förutsättningarna eller kraven enligt förordningen inte är uppfyllda, att det föreligger brister i delgivningen, att fordran helt eller delvis har betalats eller att fordringsanspråket har ogillats i en dom (artikel 33). Någon särskild domstol som är behörig att pröva en ansökan med dessa invändningar pekas inte ut i förordningen. I stället föreskrivs att det är behörig domstol i ursprungsmedlemsstaten, dvs. den medlemsstat där beslutet om kvarstad har meddelats, som ska pröva en ansökan om rättsmedel med sådana invändningar (artikel 33.1). Detta innebär att respektive medlemsstat måste utse den domstol som ska vara behörig att pröva en ansökan om rättsmedel mot ett kvarstadsbeslut med invändningar som är förbehållna gäldenären.

Utredningen föreslår att behörig domstol att pröva en ansökan om rättsmedel i dessa fall i första hand ska vara den domstol där rättegången om gäldenärens betalningsskyldighet för fordringsanspråket pågår. Pågår det inte någon sådan rättegång ska den domstol som har meddelat beslutet om kvarstad pröva ansökan. Förslagets förebild finns i 15 kap. 8 § RB som reglerar vilken domstol som är behörig att pröva en fråga om att ett beslut om kvarstad omedelbart ska hävas för att säkerhet har ställts eller för att det annars inte längre finns skäl för åtgärden.

Regeringen delar utredningens bedömning att utgångspunkten bör vara en lösning som så långt som möjligt liknar förfarandet enligt svensk rätt. Enligt regeringens uppfattning är dock en ansökan om rättsmedel snarare jämförbar med en begäran om omprövning av ett beslut om kvarstad än en sådan fråga som ska prövas enligt 15 kap. 8 § RB. Det finns därför skäl att överväga om inte en ansökan om rättsmedel ska prövas på samma sätt som invändningar mot ett svensk beslut om kvarstad.

Beslut om kvarstad enligt förordningen ska alltid meddelas utan att gäldenären har fått möjlighet att yttra sig över det. Detta skiljer sig från svensk rätt där huvudregeln är att ett beslut om kvarstad alltid ska föregås av ett kontradiktoriskt förfarande, dvs. domstolen får inte bifalla ett yrkande om t.ex. kvarstad utan att motparten först har beretts tillfälle att yttra sig över det (15 kap. 5 § tredje stycket RB). Undantagsvis finns

det dock även i svensk rätt möjlighet att meddela ett beslut om kvarstad utan att motparten har hörts. Har ett sådant beslut meddelas ska domstolen, i samband med att beslutet skickas till parterna, förelägga motparten att yttra sig över beslutet. Yttrandet ska ges in till den domstol som har meddelat beslutet om kvarstad. Samma domstol ska sedan ompröva beslutet om kvarstad utifrån de invändningar som motparten har framställt i yttrandet. Ordningen tillgodoser att en fullständig prövning av saken görs av den domstol som först har meddelat beslutet. Det finns skäl att behandla en ansökan om rättsmedel mot ett kvarstadsbeslut enligt förordningen på samma sätt.

Det är genom en ansökan om rättsmedel som gäldenären får möjlighet att för första gången bemöta fordringsägarens yrkande. Någon fullständig prövning av saken har således inte gjorts. För att en sådan prövning ska kunna ske bör en ansökan om rättsmedel ges in till och prövas av den domstol som först har meddelat beslutet. Till skillnad från utredningen anser således regeringen att det alltid bör vara den domstol som har meddelat beslutet om kvarstad som ska pröva en ansökan om rättsmedel mot kvarstadsbeslutet enligt förordningen. En sådan ordning innebär också att det skapas ett sammanhållet system för prövningen av invändningar mot ett beslut om kvarstad. Genom förslaget kommer alla invändningar som riktar sig mot ett kvarstadsbeslut att prövas av den domstol som har meddelat beslutet om kvarstad, dvs. även sådana invändningar som kan åberopas av både gäldenären och fordringsägaren.

Sammanfattningsvis innebär detta att behörig domstol i Sverige att pröva en gäldenärs ansökan om rättsmedel mot ett beslut om kvarstad bör vara den domstol som har meddelat beslutet om kvarstad.

8.2 Behörighet att pröva en ansökan om rättsmedel mot verkställigheten av ett beslut om kvarstad

Regeringens förslag: En ansökan om rättsmedel mot verkställigheten av ett kvarstadsbeslut ska prövas av Kronofogdemyndigheten.

Om en ansökan om rättsmedel mot verkställigheten grundas på en invändning om att kvarstadsbeslutet uppenbart strider mot grunderna för den svenska rättsordningen, ska den i stället prövas av de tingsrätter som prövar överklaganden av Kronofogdemyndighetens beslut enligt utsökningsbalken.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens. Utredningens förslag innebär dock en annan lagteknisk lösning.

Remissinstanserna: Flertalet av remissinstanserna berör inte förslaget. *Svea hovrätt* och *Nacka tingsrätt* är negativa till att behörigheten mellan domstol och Kronofogdemyndigheten delas utifrån olika grunder som åberopas till stöd för ansökan om rättsmedel. De anser att detta riskerar att leda till tillämpningsproblem. Svea hovrätt föreslår att det i stället bör övervägas att låta domstol pröva samtliga invändningar mot verkställigheten. *Sveriges advokatsamfund* anser att förslaget med delad behörighet är rimligt utifrån kraven i förordningen.

Skälen för regeringens förslag: Fordringsägarens och gäldenärens möjligheter att invända mot verkställighet som skett med stöd av kvarstadsförordningen regleras uttömmande i förordningen. Det finns inte någon möjlighet för fordringsägaren eller gäldenären att överklaga verkställigheten enligt förordningen. I stället finns det särskilda bestämmelser om rättsmedel som kan användas för att få verkställigheten begränsad, ändrad eller avbruten (se artiklarna 34 och 35.5).

Enligt kvarstadsförordningen kan en gäldenär ansöka om rättsmedel mot verkställigheten av ett kvarstadsbeslut på flera olika grunder (artikel 34.1). En sådan ansökan ska, beroende av vad som följer av nationell rätt, prövas av den behöriga domstolen eller den behöriga verkställande myndigheten i verkställighetsmedlemsstaten. Detsamma gäller när en gäldenär och en fordringsägare gemensamt ansöker om att verkställigheten ska avbrytas eller begränsas (artikel 35.3) och när en fordringsägare i en ansökan om rättsmedel ansöker om ändring av verkställigheten för att anpassa den till eventuella nationella regler som föreskriver att vissa belopp är undantagna från kvarstad (artikel 35.4). Förordningen ger således medlemsstaterna rätt att välja om dessa ansökningar om rättsmedel mot verkställigheten av ett kvarstadsbeslut ska prövas av domstol eller av verkställande myndighet.

En ansökan om rättsmedel mot verkställigheten av ett beslut om kvarstad enligt förordningen har ingen direkt motsvarighet i svensk rätt. Flera av de grunder som kan åberopas till stöd för en sådan ansökan motsvarar dock sådana invändningar som Kronofogdemyndigheten prövar inom ramen för ett svenskt verkställighetsärende, t.ex. att den fordran som ligger till grund för kvarstaden har betalats eller att egendomen borde ingå i gäldenärens beneficium (se artikel 34.1 a och b iv). I svensk rätt ankommer det även på Kronofogdemyndigheten att avbryta verkställigheten om en exekutionstitel har hävts, vilket också är en grund som kan åberopas till stöd för en ansökan om rättsmedel enligt kvarstadsförordningen (se artikel 34.1 b iv). Framställs det invändningar mot ett beslut om verkställighet i ett svenskt verkställighetsärende efter att ett beslut om verkställighet har meddelats finns det dessutom möjlighet för Kronofogdemyndigheten att efter omprövning rätta beslutet (se 4 kap, 34 § UB). Mot denna bakgrund framstår det därför som lämpligt att, vilket även utredningen föreslår, Kronofogdemyndigheten och inte domstol ska pröva en ansökan om rättsmedel mot verkställigheten enligt kvarstadsförordningen. Det saknas skäl att behandla sådana ansökningar om rättsmedel som görs gemensamt av fordringsägaren och gäldenären på annat sätt. Inte heller finns det anledning att särbehandla sådana ansökningar om rättsmedel som en fordringsägare riktar mot verkställigheten av ett kvarstadsbeslut enligt artikel 35.4. I likhet med vad utredningen föreslår bör Kronofogdemyndighetens behörighet i detta avseende framgå av lag.

Enligt kvarstadsförordningen kan en gäldenär även ansöka om rättsmedel mot verkställigheten av ett kvarstadsbeslut på den grunden att kvarstadsbeslutet strider mot grunderna i rättsordningen i verkställighetsmedlemsstaten (artikel 34.2). Av förordningen följer att en sådan ansökan ska prövas av behörig domstol i den staten. Förordningen medger inte att någon annan myndighet än domstol utses som behörig i detta avseende, t.ex. Kronofogdemyndigheten. Det står dock

medlemsstaterna fritt att bestämma i vilken eller vilka domstolar en sådan ansökan ska prövas.

I likhet med *Svea hovrätt* och *Nacka tingsrätt* anser regeringen att en ordning där olika myndigheter är behöriga att pröva olika invändningar mot verkställighet enligt förordningen är komplicerad. Eftersom förordningen inte tillåter att någon annan myndighet än domstol prövar en invändning om ordre public mot verkställigheten av ett kvarstadsbeslut skulle det enda alternativet för svensk del vara att låta domstolen pröva alla invändningar mot verkställighet, vilket även *Svea hovrätt* föreslår. En ansökan om rättsmedel mot verkställighet på den grunden att kvarstadsbeslutet strider mot grunderna för rättsordningen kan dock inte förväntas bli särskilt vanligt förekommande. Att endast av det skälet låta domstol pröva alla invändningar mot verkställighet är inte motiverat.

Utredningen föreslår att prövningen av invändningar mot verkställigheten om att kvarstadsbeslutet strider mot grunderna i den svenska rättsordningen enligt förordningen ska göras av de domstolar som prövar överklaganden av Kronofogdemyndighetens beslut. Av 18 kap. 1 § UB och 17 kap. 1 § UF följer att ett överklagande av Kronofogdemyndighetens beslut ska ske till 24 tingsrätter. Behörig tingsrätt bestäms utifrån svarandens hemvist. Med svaranden avses gäldenären (jfr 1 kap 7 § andra stycket UB). Saknar svaranden hemvist i Sverige är *Nacka tingsrätt reservforum*.

Det finns flera fördelar med utredningens förslag. De tingsrätter som förslaget omfattar har bl.a. erfarenhet av att pröva Kronofogdemyndighetens överklagade beslut om hinder mot verkställighet i olika internationella instrument, t.ex. enligt EU:s underhållsförordning. De har också utsetts att vara behöriga att pröva frågan om vägransgrunder enligt Bryssel I-förordningen, se propositionen *Nya regler för erkännande och verkställighet av utländska domar på civilrättens område* (prop. 2013/14:219 s. 76). Även om prövningar enligt dessa instrument skiljer sig från prövning enligt kvarstadsförordningen så skapas genom förslaget ett sammanhållet system för prövning av verkställighetsärenden med internationell anknytning i domstol. Det skapar också ett bättre sammanhållet system i fråga om prövningen av invändningar om verkställighet enligt kvarstadsförordningen.

Sammanfattningsvis innebär detta att en ansökan om rättsmedel mot verkställigheten av ett kvarstadsbeslut bör prövas av Kronofogdemyndigheten. Om ansökan grundas på en invändning om att kvarstadsbeslutet uppenbart strider mot grunderna för den svenska rättsordningen bör dock rättsmedelsansökan prövas av den tingsrätt som prövar ett överklagande av Kronofogdemyndighetens beslut.

8.3 Prövningen av en ansökan om rättsmedel

Regeringens förslag: Vid handläggning i domstol av en ansökan om rättsmedel mot ett kvarstadsbeslut enligt kvarstadsförordningen ska rättegångsbalkens bestämmelser om tvistemål tillämpas, om inte något annat följer av förordningen.

Vid handläggningen hos Kronofogdemyndigheten av en ansökan om rättsmedel mot verkställigheten av ett kvarstadsbeslut ska utsökningsbalken tillämpas, om inte något annat följer av förordningen.

Vid handläggning i domstol av en ansökan om rättsmedel mot verkställigheten av ett kvarstadsbeslut enligt förordningen ska ärendelagens bestämmelser tillämpas, om inte något annat följer av förordningen.

Utredningens förslag överensstämmer delvis med regeringens. Utredningen föreslår att rättegångsbalkens bestämmelser om tvistemål ska tillämpas vid handläggningen av en ansökan om rättsmedel mot verkställigheten av ett kvarstadsbeslut med en invändning om att kvarstadsbeslutet strider mot grunderna i rättsordningen. Utredningen föreslår endast att det ska regleras vad som gäller för överklagande av Kronofogdemyndighetens beslut om rättsmedel och för tingsrättens handläggning av ett överklagat sådant beslut.

Remissinstanserna: Ingen remissinstans berör förslaget.

Skälen för regeringens förslag: Förfarandet för prövningen av en ansökan om rättsmedel enligt kvarstadsförordningen regleras i viss utsträckning av förordningen (artikel 36). Reglerna gäller både för ansökningar mot kvarstadsbeslutet och för ansökningar mot verkställigheten av kvarstadsbeslutet. Av förordningen följer att en ansökan om rättsmedel ska göras i ett särskilt ansökningsformulär. Ansökan får göras när som helst och ges in med vilket kommunikationsmedel som helst, även elektroniskt om det är godkänt enligt förfaranderegler i nationell rätt (artikel 36.1). När en ansökan har getts in ska motparten underrättas om den (artikel 36.2). Ett beslut över en ansökan om rättsmedel får inte meddelas innan båda parter har fått möjlighet att yttra sig i ärendet (artikel 36.3). Detta gäller dock inte om ansökan rör en invändning om att verkställigheten av kvarstadsbeslutet ska begränsas på den grunden att vissa bankmedel ska undantas från kvarstad (artikel 34.1 a) eller om ansökan är en gemensam ansökan av både gäldenären och fordringsägaren (artikel 35.3). Beslut om att ett beslut om kvarstad ska upphävas eller ändras och beslut om att verkställigheten av ett beslut om kvarstad ska begränsas eller avbrytas kan verkställas omedelbart (artikel 36.5). Om ansökan om rättsmedel mot ett beslut om kvarstad har gjorts i ursprungsmedlemsstaten, dvs. den medlemsstat som har meddelat beslutet om kvarstad, ska domstolen skicka beslutet om rättsmedel i ett standardformulär till den behöriga myndigheten i verkställighetsmedlemsstaten. Den behöriga myndigheten ska sedan omedelbart efter mottagandet se till att beslutet om rättsmedel verkställs. I förordningen anges även att både fordringsägaren och gäldenären får överklaga ett beslut i fråga om en ansökan om rättsmedel och att överklagandet ska göras i ett särskilt ansökningsformulär (artikel 37).

Handläggningsreglerna för att pröva en ansökan om rättsmedel i förordningen är inte fullständiga, t.ex. saknas regler om rättens sammansättning. I vissa fall hänvisas dessutom uttryckligen till att nationell rätt ska tillämpas, t.ex. i fråga om sättet som en ansökan om rättsmedel kan ges in på. Ställning måste således tas till vilka svenska förfarandebestämmelser som ska komplettera förordningens handläggningsregler i detta avseende (jfr artikel 46).

En ansökan om rättsmedel med invändningar mot kvarstadsbeslutet ska i enlighet med vad som föreslås i avsnitt 8.1 omprövas av den domstol som har meddelat kvarstadsbeslutet. För prövningen av en ansökan om kvarstad enligt förordningen föreslås i avsnitt 6.1 att rättegångsbalkens bestämmelser i fråga om tvistemål ska gälla som kompletterande processlag. Med hänsyn till detta bör även omprövningen av ett kvarstadsbeslut ske i enlighet med de bestämmelserna. Vid handläggningen av en ansökan om rättsmedel mot ett kvarstadsbeslut bör således rättegångsbalkens regler om tvistemål tillämpas, om inte annat följer av förordningen. En bestämmelse om detta bör tas in i lag.

När det gäller en ansökan om rättsmedel med en invändning mot verkställigheten av ett beslut om kvarstad på den grunden att beslutet om kvarstad strider mot grunderna för rättsordningen i verkställighetsmedlemsstaten ska den i enlighet med vad som föreslås i avsnitt 8.2 prövas av tingsrätt, dvs. allmän domstol. Tillämplig kompletterande processlag bör därför vara antingen rättegångsbalken eller ärendelagen. Rättegångsbalken bygger på ett muntligt förfarande där bevisning återopas. Förfarandet inleds med en ansökan om stämning och innefattar normalt såväl ett förberedelse- som huvudförhandlingsskede. Ärendelagen utgår däremot från ett skriftligt förfarande. En tillämpning av ärendelagen ger utrymme för ett i det enskilda fallet mindre formbundet förfarande som, till skillnad från vad som är fallet med rättegångsbalken, typiskt sett inte fokuserar på att utreda vad som hänt i förfluten tid.

Den prövning som ska ske i de nu aktuella ärendena syftar till att utifrån ingivna handlingar pröva om ett beslut av en utländsk domstol har meddelats i strid med svensk rättsordning. Ärendena bör i de allra flesta fall kunna avgöras efter skriftlig handläggning. Mot denna bakgrund bör ärendelagen tillämpas vid domstolarnas handläggning av en ansökan om rättsmedel mot verkställigheten av ett kvarstadsbeslut. En bestämmelse om detta bör tas in i lag.

Även för Kronofogdemyndighetens handläggning av en ansökan om rättsmedel mot verkställighet behövs kompletterande förfarandebestämmelser eftersom förordningens bestämmelser inte är fullständiga, t.ex. saknas bestämmelser om hur en bristfällig ansökan ska hanteras. I vissa fall hänvisas dessutom uttryckligen till att nationell rätt ska tillämpas, t.ex. i fråga om sättet som en ansökan om rättsmedel kan ges in på. I förordningen regleras dessutom bara att parterna har rätt att överklaga ett beslut i fråga om en ansökan om rättsmedel och att ett sådant överklagande ska ges in på ett särskilt formulär. Vart ett överklagande ska ges in eller inom vilken tid det ska göras framgår inte.

Vid verkställighet tillämpar Kronofogdemyndigheten utskningsbalken. I balken finns förfarandebestämmelser som kan komma behöva användas av Kronofogdemyndigheten vid dess prövning av en ansökan om rättsmedel mot verkställighet enligt kvarstadsförordningen, t.ex. regler

om hur en bristfällig ansökan ska hanteras (se 2 kap. 5 § UB). Det finns också bestämmelser om på vilket sätt en ansökan kan ges in (se 2 kap. 1 § UB). Dessutom finns det bestämmelser i 18 kap. UB om överklaganden av Kronofogdemyndighetens beslut, t.ex. om var ett överklagande ska ges in och inom vilken tid ett överklagande ska göras (se 18 kap. 1 § och 7 § UB). Mot denna bakgrund framstår det därför som lämpligt att låta utsökningsbalken gälla som kompletterande förfarandelag vid Kronofogdemyndighetens prövning av en ansökan om rättsmedel mot verkställighet enligt kvarstadsförordningen. En bestämmelse om detta bör tas in i lag.

För överklagande av en domstols eller Kronofogdemyndighetens beslut om rättsmedel bör således rättegångsbalken, ärendelagen eller utsökningsbalken gälla. Någon särskild reglering, vilket utredningen föreslår, för överklagande av Kronofogdemyndighetens beslut om rättsmedel eller för tingsrättens handläggning av ett överklagat sådant beslut behövs inte.

8.4 Gäldenärens rätt att ställa säkerhet

Regeringens förslag: En ansökan av en gäldenär om att få ställa säkerhet för att avbryta verkställigheten av ett beslut om kvarstad ska prövas av Kronofogdemyndigheten.

Fordringsägaren ska ges tillfälle att yttra sig över ställd säkerhet innan den prövas av domstol.

För beskaffenheten av andra säkerheter än kontanta medel som ställs till domstol gäller utsökningsbalkens bestämmelser om ställande av säkerhet.

Om ansökan avser en begäran om att bankmedlen ska frigöras, ska säkerhet i form av kontanta medel deponeras av gäldenären hos länsstyrelsen.

Utredningens förslag överensstämmer delvis med regeringens. Utredningen förslår att reglerna för prövningen av en ansökan om rättsmedel enligt förordningen ska införas som kompletterande förfaranderegler för prövningen av ställd säkerhet. Utredningen föreslår vidare att det ska regleras särskilt vad som gäller för överklagande av Kronofogdemyndighetens beslut om säkerhet. Utredningens förslag i fråga om skyldighet att underrätta fordringsägaren om ställd säkerhet innebär dessutom en annan lagteknisk lösning.

Remissinstanserna: Endast *Länsstyrelsen i Stockholms län* yttrar sig i denna del och anför att de är positiva till förslaget om att säkerhet i form av kontanta medel som ska ställas till domstol deponeras hos länsstyrelsen.

Skälen för regeringens förslag: Förutom möjligheten att ansöka om rättsmedel, som redogjorts för i avsnitt 8.1 och 8.2, har gäldenären möjlighet att ansöka om att få ställa säkerhet för att bankmedel som har belagts med kvarstad ska frigöras eller för att verkställigheten ska avbrytas (artikel 38).

En ansökan om att bankmedlen ska frigöras ska prövas av den domstol som har meddelat beslutet om kvarstad (artikel 38.1 a). För en ansökan om att verkställigheten ska avbrytas gäller att den ska prövas av behörig

domstol eller behörig verkställande myndighet i verkställighetsmedlemsstaten, beroende av vad medlemsstaten har beslutat om i sin nationella rätt (artikel 38.1 b). Det har således överlämnats åt respektive medlemsstat att fritt besluta om domstol eller annan myndighet ska vara behörig i detta avseende.

Även i svensk rätt kan den mot vilken en säkerhetsåtgärd beviljats ställa säkerhet som ett alternativ till säkerhetsåtgärden (15 kap. 8 § RB). Säkerheten ställs till domstol som prövar om säkerheten tillgodoser ändamålet med säkerhetsåtgärden. Tillgodoses ändamålet ska domstolen genast häva beslutet om kvarstad. Att det i svensk rätt är domstol som är behörig att pröva en gäldenärs begäran att ställa säkerhet som ett alternativ till kvarstad hänger samman med de befogenheter som domstol har i fråga om att besluta om säkerhetsåtgärder (jfr NJA 1993 s. 356). Kan gäldenären ställa en godtagbar säkerhet kan detta påverka bedömningen av om det föreligger en risk för att fordringsägarens fordringsanspråk inte kommer att kunna verkställas (se 15 kap. 1 § RB).

När det gäller prövningen av en ansökan om säkerhet för att avbryta verkställigheten enligt förordningen är den dock, till skillnad från den prövning som görs i svensk rätt, frikopplad från beslutet om kvarstad. Prövningen enligt förordningen tar endast sikte på verkställigheten av kvarstadsbeslutet. För att få till stånd en omprövning av förutsättningarna för kvarstadsbeslutet måste en ansökan enligt förordningens rättsmedelsförfarande göras och en sådan ansökan prövas av den behöriga domstolen i den medlemsstat där beslutet om kvarstad har meddelats (se avsnitt 8.1).

Om domstol ges behörighet att pröva en ansökan om ställande av säkerhet för att avbryta verkställigheten enligt artikel 38.1. b innebär det att domstolen inte är behörig att ompröva kvarstadsbeslutet som sådant. Domstolen ska endast pröva om den av gäldenären ställda säkerheten är tillräcklig för att avbryta verkställigheten av beslutet om kvarstad. Detta gäller både om kvarstadsbeslutet har meddelats av svensk domstol eller om det har meddelats av en utländsk domstol. Domstolens bedömning kommer dessutom enbart att inverka på verkställighet som sker av ett beslut om kvarstad i Sverige. Regeringen anser, i likhet med utredningen, att en sådan ordning inte är ändamålsenlig.

Frågan är om det är mer lämpligt att låta Kronofogdemyndigheten pröva ansökningar om säkerhet för att avbryta verkställighet enligt förordningen. I svensk rätt saknas bestämmelser som medger Kronofogdemyndigheten att vägra sökt verkställighet av ett beslut om kvarstad för fordran eller häva sådan verkställighet på den grunden att gäldenären ställer säkerhet för sökandens fordringsanspråk. Som redan nämnts hänger detta samman med de befogenheter som domstol har enligt svensk rätt att besluta om säkerhetsåtgärder. Som redan konstaterats saknar dock den prövning som ska göras enligt artikel 38.1 b direkt motsvarighet i svensk rätt. Något principiellt skäl mot att lägga behörigheten på Kronofogdemyndigheten för de fall som ska prövas enligt förordningen finns därför inte. En ordning där Kronofogdemyndigheten utses att vara behörig att pröva dessa ansökningar skulle dessutom innebära att så gott som samtliga frågor som rör verkställigheten av ett beslut om kvarstad kommer att hanteras av en och samma myndighet i Sverige. Kronofogdemyndigheten prövar och hanterar dessutom redan i dag

säkerheter inom ramen för sin verksamhet (se t.ex. 3 kap. 6 § och 13 kap. 14 § UB).

Mot denna bakgrund framstår det som mest ändamålsenligt att utse Kronofogdemyndigheten som behörig att pröva ansökningar för att avbryta verkställigheten.

En ansökan om ställande av säkerhet till domstol för att frigöra bankmedel kan enligt förordningen avse säkerhet i form av kontanta medel (artikel 38.1 a). I praktiken innebär detta att likvida medel byts mot andra likvida medel. Detta kan inte antas bli särskilt vanligt förekommande. Om gäldenären ändå väljer att ställa kontanta medel som säkerhet i stället för kvarstad på sina bankmedel inställer sig frågan hur dessa medel ska hanteras av domstolen. Det finns t.ex. ingen möjlighet att sätta in dem på ett särskilt konto eller lägga dem i ett kassaskåp för förvaring. Till skillnad från vad som gäller för säkerheter som ställs hos Kronofogdemyndigheten saknas bestämmelser om förvar av egendom som ges in till domstol. Det bör därför övervägas om kontanta medel som ställs som säkerhet till domstol bör lämnas till någon annan myndighet än till domstolen.

Utredningen föreslår att kontanta medel som gäldenären ställer som säkerhet hos domstolen enligt artikel 38.2 i kvarstadsförordningen ska deponeras av gäldenären hos länsstyrelsen. Regeringen kan konstatera att länsstyrelsen har de rutiner och den erfarenhet som krävs eftersom de redan i dag tar emot säkerheter som har beslutats av domstol, se t.ex. 21 kap. 5 § miljöbalken (1998:808). Mot denna bakgrund framstår utredningens förslag som en lämplig lösning. Det bör således införas en kompletterande lagbestämmelse om att kontanta medel som en gäldenär vill ställa som säkerhet till domstol enligt förordningen ska deponeras hos en länsstyrelse.

Enligt kvarstadsförordningen kan gäldenären även ställa annan säkerhet än kontanta medel om säkerheten är godtagbar enligt nationell rätt i den medlemsstat där ansökan görs (artikel 38.1 a och b). I svensk rätt saknas uttryckliga bestämmelser om vilken typ av säkerhet som bör godtas när en gäldenär ställer säkerhet som ett alternativ till en säkerhetsåtgärd. Av motiven till bestämmelsen i 15 kap. 8 § RB, som reglerar gäldenärens ställande av säkerhet, följer dock att vägledning bör hämtas från vad som gäller i fråga om den säkerhet sökanden som huvudregel ska ställa för att få en säkerhetsåtgärd beviljad (prop. 1980/81:84 s. 236). Sökandens ställande av säkerhet regleras i 15 kap. 6 § andra stycket RB. Av den bestämmelsen följer att 2 kap. 25 § UB gäller för beskaffenheten på den säkerhet sökanden ska ställa. Av 2 kap. 25 § UB följer att säkerhet som ställs enligt balken ska bestå av pant, borgen eller företagshypotek. Enligt regeringens uppfattning bör de typer av säkerheter som godtas enligt svensk rätt när gäldenären ställer säkerhet även godtas enligt kvarstadsförordningen. De säkerheter som godtas i svensk rätt överensstämmer också väl med de andra typer av säkerheter än kontanta medel som ges exempel på i skälen till kvarstadsförordningen (se beaktandesats 35). I likhet med utredningen anser regeringen att det i lag bör tydliggöras att det endast är de säkerheter som framgår av utskottsbalken, förutom kontanta medel, som bör godtas i Sverige enligt förordningen.

I kvarstadsförordningen föreskrivs att fordringsägaren ska underrättas om säkerhet som ställs av gäldenären i enlighet med vad som följer av nationell rätt (artikel 38.2). I svensk rätt finns ingen uttrycklig bestämmelse om att fordringsägaren ska underrättas när gäldenären ställer säkerhet till domstol. Av motiven till bestämmelsen i 15 kap. 8 § RB, om en gäldenärs möjlighet att ställa säkerhet, framgår dock att domstolens skyldighet att pröva säkerheten inträder om fordringsägaren inte har godkänt den (prop. 1980/81:84 s. 236). För att kunna godkänna ställd säkerhet krävs att fordringsägaren först har fått tillfälle att yttra sig över den. Enligt regeringens uppfattning bör motsvarande gälla i fråga om underrättelse till fordringsägaren enligt förordningen. Det bör därför införas en kompletterande bestämmelse som anger att fordringsägaren ska ges tillfälle att yttra sig över ställd säkerhet innan den prövas av domstolen. Någon motsvarande reglering är inte nödvändig när säkerhet ställs till Kronofogdemyndigheten. I sådana fall kommer bestämmelsen i utsköningsbalken om att Kronofogdemyndigheten inte behöver pröva säkerheten om den godkänts av fordringsägaren att vara tillämplig.

Utöver att fordringsägaren ska underrättas om ställd säkerhet enligt nationell rätt och en hänvisning till artiklarna 23 och 24, som reglerar förfarandet för verkställigheten av ett beslut om att bankmedel ska frigöras, saknas särskilda bestämmelser i förordningen för prövningen av ställd säkerhet enligt artikel 38. Utredningen har föreslagit att reglerna för prövningen av en ansökan om rättsmedel enligt förordningen ska införas som kompletterande förfaranderegler för prövningen av ställd säkerhet. När det gäller domstolens prövning av ställd säkerhet kommer den dock att ske inom ramen för prövningen av ansökan om kvarstad. Detta innebär att rättegångsbalkens bestämmelser om tvistemål blir tillämpliga enligt kompletteringslagen, om något annat inte följer av kvarstadsförordningen (se avsnitt 6.1). På motsvarande sätt kommer Kronofogdemyndighetens prövning av ställd säkerhet att ske inom ramen för verkställighetsförfarandet. Det innebär att utsköningsbalkens bestämmelser blir tillämpliga enligt kompletteringslagen, om inte något annat följer av förordningen (se avsnitt 7.3). Som konstaterats innebär det bl.a. att fordringsägaren bör ges möjlighet att godkänna ställd säkerhet genom att yttra sig över säkerheten innan Kronofogdemyndigheten prövar den (se 2 kap. 25 § första stycket UB). Mot denna bakgrund anser regeringen, till skillnad mot utredningen, att det inte finns något behov av kompletterande lagstiftning när det gäller förfarandet för prövningen av ställd säkerhet.

För överklagande av domstolens beslut om frigörande av bankmedel eller Kronofogdemyndighetens beslut om avbrytande av verkställigheten kommer således rättegångsbalken respektive utsköningsbalken att gälla. Någon särskild reglering, vilket utredningen föreslår, för överklagande av Kronofogdemyndighetens beslut i fråga om säkerhet behövs inte.

8.5 Fordringsägarens skadeståndsansvar

Regeringens bedömning: Det behöver inte införas kompletterande bestämmelser till kvarstadsförordningens regler om fordringsägarens skadeståndsansvar.

Gällande bestämmelser om skadestånd i fråga om ansvarsgrunder, ansvarstyper och regler om bevisbörda i svensk rätt får tillämpas vid prövningen av en talan om skadestånd enligt kvarstadsförordningen, om inte något annat följer av förordningen.

Utredningens bedömning överensstämmer delvis med regeringens. Utredningen gör bedömningen att skadeståndsfrågor som utgångspunkt bör bedömas enligt kvarstadsförordningens ansvarsgrunder, ansvarstyper och regler om bevisbörda och att möjligheten att tillämpa eller införa avvikande nationella bestämmelser i dessa avseenden inte bör få användas.

Remissinstanserna: *Sveriges advokatsamfund* efterlyser ett klargörande av om den i svensk rätt gällande ansvarsgrunden strikt ansvar för ett felaktigt beslut om kvarstad får återopas i en skadeståndstalan som rör ett kvarstadsbeslut enligt förordningen. *Juridiska fakultetsnämnden vid Uppsala universitet* anser att utrymmet som kvarstadsförordningen ger medlemsstaterna att använda nationella bestämmelser som rör skadestånd, t.ex. strikt ansvar för säkerhetsåtgärder, bör få användas som ett komplement till förordningens bestämmelser. Fakultetsnämnden framhåller att den ordning som väljs inte bör göra det mer förmånligt att ansöka om kvarstad enligt förordningen än enligt nationell rätt.

Skälen för regeringens bedömning: I kvarstadsförordningen finns bestämmelser om fordringsägarens skadeståndsansvar mot gäldenären (artikel 13). Enligt förordningen är fordringsägaren ansvarig för skada som ett beslut om kvarstad orsakar gäldenären på grund av ett fel som fordringsägaren har begått (artikel 13.1). Det föreskrivs vidare att det är gäldenären som har bevisbördan. När det gäller frågan om ett fel har begåtts finns i förordningen ett presumtionsansvar för fordringsägaren för vissa särskilt angivna fall, bl.a. när en rättslig prövning av fordringsanspråket inte har inletts inom föreskriven tid eller när ett överskjutande belopp som har belagts med kvarstad inte har frigjorts (artikel 13.2). I dessa fall är fordringsägaren skyldig att ersätta skada om han eller hon inte kan bevisa att ett fel inte har begåtts.

Förordningens reglering av fordringsägarens skadeståndsansvar är inte uttömmande. Det är en minimireglering som syftar till att säkerställa att det finns ett minsta godtagbart skydd för gäldenären i alla medlemsstater. Enligt förordningen kan en medlemsstat behålla eller införa andra ansvarsgrunder, typer av ansvar eller regler om bevisbörda i sin nationella rätt (artikel 13.3). Det gäller även möjligheten att behålla eller införa strikt ansvar som grund (beaktandesats 19). Förordningen tillåter även att andra aspekter som avser fordringsägarens ansvar mot gäldenären än de som regleras i förordningen regleras i nationell rätt (artikel 13.3). Förordningen inskränker således inte medlemsstaternas möjlighet att behålla eller införa andra bestämmelser i dessa avseenden.

Enligt svensk rätt har en svarande rätt till ersättning för skada som uppstår till följd av ett beslut om säkerhetsåtgärd, bl.a. kvarstad (15 kap. 6 § första stycket RB och 3 kap. 22 § tredje stycket UB). Sökandens ansvar

för skada är strikt, dvs. ersättningsskyldigheten är inte beroende av vårdslöshet eller försummelse från sökandens sida. Svensk skadeståndsrätt går därmed längre i fråga om fordringsägarens ansvar än förordningens bestämmelse, som endast aktualiseras om fordringsägaren anses ha begått ett fel. Utredningen gör bedömningen att den svenska ansvarsgrunden strikt ansvar inte bör få användas vid en talan om skadestånd mot ett beslut som meddelats enligt förordningen. Enligt utredningen skulle en sådan ordning fungera mindre väl med reglerna om fordringsägarens skyldighet att ställa säkerhet enligt förordningen.

Regeringen delar inte utredningens uppfattning att bestämmelsen om säkerhet i förordningen skulle fungera sämre tillsammans med en regel om strikt ansvar jämfört med förordningens regel som förutsätter att ett fel har begåtts. Enligt förordningen ska fordringsägaren ställa säkerhet med ett belopp som är tillräckligt för att bl.a. säkerställa ersättning för eventuell skada som fordringsägaren är ansvarig för enligt bestämmelsen om skadestånd i förordningen (artikel 12.1). Av förordningens skadeståndsreglering följer att fordringsägarens ansvar, utöver vad som föreskrivs i förordningen, även kan vara reglerat i nationell rätt. Bestämmelsen om säkerhet har således utformats med beaktande av att nationell rätt kan komma att gälla i stället för förordningens reglering. Det saknas därför skäl att av den anledningen begränsa möjligheten att använda svenska skadeståndsregler om t.ex. strikt ansvar vid en prövning av fordringsägarens skadeståndsansvar enligt förordningen. En ordning där gällande regler om bl.a. strikt ansvar inte får användas leder dessutom till att det blir mer förmånligt för en fordringsägare att ansöka om kvarstad enligt det europeiska förfarandet än det nationella förfarandet, eftersom risken för att bli ersättningsskyldig är mindre. En sådan ordning är inte lämplig och bör undvikas.

Sammanfattningsvis innebär detta således att det i svensk rätt gällande strikta ansvaret för fordringsägare med anledning av ett beslut om kvarstad bör få användas i enlighet med vad förordningen medger. Fordringsägarens strikta ansvar för skada på grund av ett kvarstadsbeslut framgår av 3 kap. 22 § UB. Denna bestämmelse blir tillämplig genom hänvisningen till utskönningsbalken i kompletteringslagen (se avsnitt 7.3). Någon kompletterande bestämmelse för att kunna använda det i svensk rätt gällande strikta ansvaret i ett skadeståndsmål som grundar sig på ett verkställt kvarstadsbeslut enligt kvarstadsförordningen behövs inte.

9 Dataskydd och sekretess

9.1 Behandling av personuppgifter

<p>Regeringens förslag: En hänvisning till kvarstadsförordningens bestämmelser om uppgiftsskydd ska införas i Kronofogdemyndighetens och domstolarnas registerförfattningar.</p>

Utredningens förslag överensstämmer delvis med regeringens. Utredningen föreslår en kompletterande bestämmelse som anger inom vilken

tid uppgifter som behandlas enligt kvarstadsförordningen ska gallras. Utredningen föreslår även att direktåtkomsten som vissa myndigheter har till uppgifter i utsökings- och indrivningsdatabasen begränsas för sådana uppgifter som Kronofogdemyndigheten behandlar enligt kvarstadsförordningen. Utredningen lämnar inget förslag beträffande domstolarnas behandling av personuppgifter enligt kvarstadsförordningen.

Remissinstanserna: *Datainspektionen* efterfrågar ett klagörande av om kvarstadsförordningens krav i artikel 14.8, på att den enskilde inte ska få del av information som inhämtats om honom eller henne av informationsmyndigheten innan beslutet om kvarstad verkställts, kan tillgodoses genom gällande reglering.

Skälen för regeringens förslag: Av kvarstadsförordningen följer att Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter (dataskyddsdirektivet) gäller för behandlingen av personuppgifter enligt förordningen, om inte något annat följer av förordningen. I detta sammanhang bör anmärkas att det inom EU har träffats en överenskommelse om en reform av EU:s uppgiftsskydd som innebär att dataskyddsdirektivet ersätts med bl.a. en ny dataskyddsförordning. Dataskyddsförordningen kan förväntas antas under 2016. Dataskyddsdirektivet har genomförts i svensk rätt genom personuppgiftslagen (1998:204). Personuppgiftslagen är tillämplig på all behandling av personuppgifter, om det inte finns avvikande regler i någon annan lag eller förordning. Sådana avvikande regler finns i särskilda registerförfattningar för olika myndigheter.

För Kronofogdemyndighetens behandling av personuppgifter finns särskilda bestämmelser i lagen (2001:184) om behandling av uppgifter i Kronofogdemyndighetens verksamhet (databaslagen). Lagen gäller för behandling av personuppgifter i Kronofogdemyndighetens verksamhet, bl.a. utsökning och annan verksamhet som särskilt åligger myndigheten (1 kap. 1 § databaslagen). I lagen finns bestämmelser som bl.a. reglerar vilka slags uppgifter som får behandlas i olika ärenden och för vilka ändamål sådan behandling får ske. Det finns också bestämmelser som reglerar inom vilken tid uppgifter ska gallras.

Uppgifter som Kronofogdemyndigheten kommer att behandla i sin verksamhet för verkställighet och informationsinhämtning enligt kvarstadsförordningen omfattas av databaslagen. I kvarstadsförordningen finns dock en särskild bestämmelse om uppgiftsskydd (se artikel 47). I den anges bl.a. att personuppgifter endast får användas för det ändamål för vilka de tas emot, behandlas eller överförs enligt förordningen. I övrigt uppställs krav på att personuppgifter som behandlas ska vara adekvata, relevanta och inte omfatta mer än vad som är nödvändigt med hänsyn till det ändamålet. Motsvarande krav gäller redan i dag enligt databaslagen (se databaslagen 1 kap. 3 § 3 och 9 § personuppgiftslagen). Det anges också inom vilken tid personuppgifter ska gallras av den behöriga myndigheten, informationsmyndigheten eller annan enhet som ansvarar för verkställigheten. Bestämmelserna om uppgiftsskydd i kvarstadsförordningen har företrädare framför svensk lagstiftning som syftar till att uppfylla Sveriges åtaganden enligt dataskyddsdirektivet, t.ex. databaslagen. (artikel 48 d). För att uppmärksamma detta förhållande bör det införas en hänvisning till kvarstadsförordningen i databaslagen. Hänvis-

ningen i databaslagen bör utformas så att det framgår att bestämmelser i kvarstadsförordningen som avviker från databaslagen har företräde.

För domstolarnas behandling av personuppgifter finns särskilda bestämmelser i domstolsdatalagen (2015:728). Kvarstadsförordningens bestämmelser om uppgiftsskydd har företräde även framför dessa bestämmelser. För att uppmärksamma det förhållandet bör även i domstolsdatalagen, på motsvarande sätt som i databaslagen, införas en hänvisning till kvarstadsförordningen. Kvarstadsförordningens gallringsbestämmelse i artikel 47.2 är dock, till skillnad från vad som gäller för Kronofogdemyndighetens verksamhet enligt förordningen, inte tillämplig på domstolarnas behandling av personuppgifter.

Datainspektionen har efterfrågat ett klagörande av om kvarstadsförordningens krav i artikel 14.8, på att den enskilde inte ska få del av information som inhämtats om honom eller henne av informationsmyndigheten innan beslutet om kvarstad verkställts, tillgodoses genom gällande reglering. Som konstaterats har förordningens bestämmelser om uppgiftsskydd företräde framför andra bestämmelser om detta (artikel 48 d). Av kvarstadsförordningen framgår att om informationsmyndigheten, dvs. Kronofogdemyndigheten, vid informationsinhämtning enligt förordningen får information av en bank eller får del av information som myndigheter har i sina register om gäldenären så ska underrättelse till gäldenären om att hans eller hennes personuppgifter har lämnats ut skjutas upp 30 dagar (artikel 14.8). Detta för att förhindra att en för tidig underrättelse äventyrar verkställigheten av beslutet om kvarstad. Frågan är om kravet på uppskjuten utlämning till den enskilde själv tillgodoses genom gällande rätt eller om det behövs en kompletterande bestämmelse för att upprätthålla kravet. I svensk rätt finns det bestämmelser om uppgiftsskydd för Kronofogdemyndighetens verksamhet i personuppgiftslagen (1998:204) och databaslagen. I dessa lagar finns bestämmelser om information till den registrerade, som avviker från bestämmelsen om detta i kvarstadsförordningen (se 3 kap. 1 § databaslagen med hänvisning till 26 § personuppgiftslagen). I 27 § personuppgiftslagen föreskrivs dock att bestämmelserna om information till den registrerade i den lagen inte gäller i den utsträckning som det är särskilt föreskrivet i bl.a. lag eller annan författning att uppgifterna inte får lämnas ut till den registrerade. Kvarstadsförordningen är direkt tillämplig i och kommer att gälla som lag i Sverige. Det innebär att förordningens bestämmelse om utlämnande av inhämtad information kommer att ha företräde framför bestämmelserna om detta i personuppgiftslagen. Genom den föreslagna nya bestämmelsen i databaslagen klarläggs också att kvarstadsförordningens bestämmelse om uppgiftsskydd har företräde framför databaslagen. Mot denna bakgrund finns det enligt regeringens bedömning inget behov av kompletterande bestämmelser för att tillgodose förordningens krav på att den enskilde inte ska få del av information som inhämtats om honom eller henne av informationsmyndigheten innan beslutet om kvarstad verkställts.

9.2 Sekretess för uppgifter hos Kronofogdemyndigheten

Regeringens förslag: För uppgifter i ett ärende om informationsinhämtning hos Kronofogdemyndigheten ska sekretess gälla enligt offentlighets- och sekretesslagen under motsvarande förutsättningar som för uppgifter i ett ärende om indrivning och utsökning.

Utredningens förslag överensstämmer delvis med regeringens. Utredningens förslag saknar en begränsning av den tid som sekretessen ska gälla.

Remissinstanserna: Ingen remissinstans berör förslaget.

Skälen för regeringens förslag: Inom ramen för förfarandet enligt kvarstadsförordningen kommer Kronofogdemyndigheten, som verkställande myndighet, behörig myndighet och informationsmyndighet, att hantera uppgifter om en enskilds personliga eller ekonomiska förhållanden, bl.a. bankkuppigheter.

För Kronofogdemyndighetens verksamhet finns bestämmelser om sekretess i bl.a. 34 kap. offentlighets- och sekretesslagen (2009:400), förkortad OSL. Av 34 kap. 1 § OSL följer att sekretess gäller i ett mål eller ärende om utsökning eller indrivning samt i verksamhet enligt lagen (2014:836) om näringsförbud, för uppgift om en enskilds personliga eller ekonomiska förhållanden, om det inte står klart att uppgiften kan röjas utan att den enskilde eller någon närstående till denne lider skada eller men. I andra och tredje styckena i paragrafen anges vissa undantag, bl.a. gäller inte sekretess för Kronofogdemyndighetens beslut i ett mål eller ärende. För uppgift i en allmän handling gäller enligt fjärde stycket sekretessen i högst tjugo år. Om uppgiften avser den enskildes personliga förhållanden, gäller dock sekretessen i högst femtio år. Under motsvarande förutsättningar som i 34 kap. 1 § OSL gäller enligt 2 § i samma kapitel sekretess i verksamhet som avser förande av eller uttag ur utskönnings- eller indrivningsdatabasen för uppgift om en enskilds personliga eller ekonomiska förhållanden som har tillförts databasen.

För ärenden om informationsinhämtning som Kronofogdemyndigheten kommer att hantera enligt förordningen som informationsmyndighet finns ingen sekretessbestämmelse. I ett sådant ärende kommer det att förekomma uppgifter som rör gäldenärens personliga och ekonomiska förhållanden, framför allt uppgifter som rör gäldenärens bankförhållanden. Det kan även förekomma andra typer av uppgifter som kan vara skyddsvärda. Det finns därför skäl att införa en bestämmelse i OSL som möjliggör sekretess för sådana uppgifter som kommer till Kronofogdemyndigheten i ärenden om informationsinhämtning enligt kvarstadsförordningen. Uppgifterna som förekommer i ett sådant ärende är känsliga ur integritetsynpunkt. Bestämmelsen bör därför i likhet med vad som gäller för sekretess i utskönnings- och indrivningsärenden utformas som en primär sekretessbestämmelse med ett omvänt skaderekvisit, jfr propositionen *Behandling av personuppgifter inom skatt, tull och exekution* (prop. 2000/01:33 s. 188). Även den tid som sekretess gäller bör lämpligen vara densamma som för ärenden om utsökning och indrivning,

dvs. högst tjugo år eller, om uppgiften avser den enskildes personliga förhållanden, högst femtio år.

Det kan i sammanhanget nämnas att de bankuppgifter som informationsmyndigheten efter inhämtande ska överföra till den domstol som skickat begäran endast ska avse uppgifter om den bank eller de banker där gäldenären har ett bankkonto. Uppgifter som rör bankkontot ska stanna hos informationsmyndigheten (se artikel 19.2 f).

Överförandet av uppgifter som identifierar banken eller bankerna från Kronofogdemyndigheten till den utländska domstolen och även en förklaring om att bankmedel har belagts med kvarstad innebär ett tillåtet utlämnande eftersom det sker i enlighet med vad som föreskrivs i kvarstadsförordningen (jfr 8 kap. 3 § 1 OSL). Detsamma gäller för sådana uppgifter som Kronofogdemyndigheten som informationsmyndighet eller behörig myndighet överför till en svensk domstol enligt förordningen (jfr 10 kap 28 § OSL). Någon särskild sekretessbrytande bestämmelse behövs därför inte för dessa fall.

De ärenden som rör verkställigheten av ett beslut om kvarstad som Kronofogdemyndigheten kommer att hantera enligt kvarstadsförordningen kommer att omfattas av befintliga sekretessbestämmelser i 34 kap. OSL. Någon kompletterande sekretessbestämmelse för uppgift om enskilds personliga eller ekonomiska förhållanden behövs därför inte i det avseendet.

10 Ikraftträdande- och övergångsbestämmelser

Regeringens förslag och bedömning: Den nya lagen och lagändringarna ska träda i kraft den 18 januari 2017.

Det behövs inga övergångsbestämmelser.

Utredningens förslag och bedömning överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna: Ingen remissinstans berör frågan.

Skälen för regeringens förslag och bedömning: Kvarstadsförordningen trädde i kraft den 17 juli 2014 och ska enligt artikel 54 i förordningen börja tillämpas den 18 januari 2017. Undantag gäller för artikel 50, som reglerar vilken information medlemsstaterna ska lämna till kommissionen, som ska tillämpas från den 18 juli 2016. Eftersom den nya lagen och lagändringarna avser att komplettera förordningen bör dessa träda i kraft samtidigt som förordningens förfaranderegler ska börja tillämpas, dvs. den 18 januari 2017. Något behov av övergångsbestämmelser finns inte.

11 Konsekvenser

Regeringens bedömning: Kvarstadsförordningen och de kompletterande lagförslagen kan antas leda till effektivare verkställighet av privaträttsliga fordringsanspråk i gränsöverskridande tvister.

Förslagen bedöms medföra vissa ökade kostnader för Kronofogdemyndigheten och Sveriges Domstolar och eventuellt en marginell ökning av kostnaderna för länsstyrelserna. Kostnadsökningarna bedöms rymmas inom befintliga anslag.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna: *Göteborgs tingsrätt* ifrågasätter om inte utredningens bedömning att skadeståndsansvaret för fordringsägaren endast ska prövas utifrån minimireglerna i kvarstadsförordningen kan komma att leda till fler ansökningar enligt förordningen än vad som antagits. Detta eftersom det blir förmånligare för en fordringsägare att ansöka om kvarstad enligt kvarstadsförordningen än enligt rättegångsbalkens bestämmelser om kvarstad.

Skälen för regeringens bedömning: Genom det europeiska kvarstadsförordningen införs en alternativ möjlighet att ansöka om kvarstad på bankmedel vid svenska domstolar i gränsöverskridande privaträttsliga tvister. Det införs också en möjlighet att få ett sådant kvarstadsbeslut som meddelats i en annan medlemsstat verkställt i Sverige. Dessutom införs en skyldighet för Kronofogdemyndigheten att på begäran inhämta information om gäldenärens bankuppgifter och att delge en gäldenär med hemvist i Sverige handlingar enligt förordningen.

Genom bestämmelserna i kvarstadsförordningen får således både domstolar och Kronofogdemyndigheten nya uppgifter. Det är inte möjligt att förutse i hur stor utsträckning fordringsägare kommer att använda sig av kvarstadsförordningen för att ansöka om kvarstad för en fordran i Sverige eller för att verkställa ett beslut om kvarstad som har meddelats i en annan medlemsstat. Det är inte heller möjligt att säga hur många ärenden Kronofogdemyndigheten kommer att hantera som rör informationsinhämtning eller delgivning. Någon större ärendetillströmning bedöms dock inte uppstå. Detta då förfarandet enligt kvarstadsförordningen, i förhållandet till vårt nationella förfarande för kvarstad som kan användas som ett alternativ till förordningen, är relativt komplext och åtgärden enligt förordningen dessutom är begränsad till endast bankmedel. Enligt regeringens bedömning i avsnitt 8.5 kommer nationella skadeståndsbestämmelser om bl.a. ansvarsgrunder och ansvarstyper kunna tillämpas i de delar de går längre än förordningens bestämmelser om fordringsägarens skadeståndsansvar, som är en minimireglering. Något förhållande som gör det mer förmånligt att ansöka om kvarstad enligt förordningen och som, i enlighet med vad *Göteborgs tingsrätt* befarar, kan komma att påverka antalet ärenden enligt förordningen föreligger därför inte enligt regeringens uppfattning.

För domstolarnas del bedöms antalet tillkommande ärenden inte medföra någon nämnvärd ökad arbetsbelastning. Det kan dock uppkomma vissa merkostnader för översättningar. För en ansökan om kvarstad enligt

förordningen kommer ansökningsavgift i likhet med vad som gäller för en nationell ansökan om kvarstad att tas ut.

Kronofogdemyndigheten utses till både behörig myndighet och informationsmyndighet och kommer dessutom att vara ansvarig myndighet för verkställighet enligt förordningen. Förslagen bedöms medföra att arbetsbelastningen för Kronofogdemyndigheten ökar något mer än för domstolarna. Inledningsvis uppkommer givetvis också vissa kostnader för framtagning av rutiner och handledningar m.m. För Kronofogdemyndigheten kan också uppkomma vissa merkostnader för delgivning av gäldenärer med hemvist i Sverige.

Länsstyrelserna påverkas av förslaget om att kontanta medel som en gäldenär vill ställa som säkerhet hos domstol ska deponeras hos dem. Eftersom det handlar om att byta likvida medel mot andra likvida medel kan sådana ärenden inte antas bli särskilt vanligt förekommande. Konsekvenserna för länsstyrelserna bedöms därför bli ytterst marginella.

Förslaget om att banker på begäran av Kronofogdemyndigheten ska lämna ut information om en gäldenär har ett bankkonto hos banken motsvarar i allt väsentligt de bankförfrågningar som görs vid tillgångsundersökningar och verkställighet av nationella kvarstadsbeslut. I likhet med vad som gäller för det nationella förfarandet kommer banken inte att kunna ta ut någon avgift för att täcka eventuella kostnader för att besvara förfrågningarna. Eftersom antalet ärenden om informationsinhämtning kan antas bli mycket få bedöms de ekonomiska konsekvenserna för bankerna bli mycket begränsade.

Sammantaget görs bedömningen att de merkostnader som uppstår för Sveriges Domstolar, Kronofogdemyndigheten och länsstyrelserna med anledning av kvarstadsförordningen inte är större än att de kan finansieras inom befintliga anslag.

12 Författningskommentar

12.1 Förslag till lag om kvarstad på bankmedel inom EU

Tillämpningsområde

1 § Denna lag innehåller bestämmelser som kompletterar Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 655/2014 av den 15 maj 2014 om inrättande av ett europeiskt förfarande för kvarstad på bankmedel för att underlätta gränsöverskridande skuldindrivning i mål och ärenden av privaträttslig natur (kvarstadsförordningen).

Paragrafen anger lagens innehåll. Övervägandena finns i avsnitt 5.

Av paragrafen framgår att lagen innehåller kompletterande bestämmelser till Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 655/2014 (kvarstadsförordningen). Kvarstadsförordningen är direkt tillämplig i varje medlemsstat, utom Förenade Kungariket och Danmark, och har företräde framför nationell rätt. I lagen införs vissa kompletterande

bestämmelser som krävs för att förordningen ska kunna tillämpas i Sverige. Hänvisningen till kvarstadsförordningen avser förordningen i den vid varje tidpunkt gällande lydelsen, en s.k. dynamisk hänvisning.

Ansökan om kvarstad

2 § Vid handläggningen av en ansökan om kvarstad enligt kvarstadsförordningen gäller rättegångsbalkens bestämmelser om tvistemål, om inte något annat följer av förordningen.

Paragrafen reglerar vilka processrättsliga bestämmelser utöver förordningens bestämmelser som ska tillämpas vid prövningen av en ansökan om kvarstad enligt kvarstadsförordningen. Övervägandena finns i avsnitt 6.1.

Av paragrafen framgår att rättegångsbalkens bestämmelser om tvistemål är tillämpliga på domstolarnas handläggning av mål och ärenden som avser ansökningar om kvarstad enligt kvarstadsförordningen. Rättegångsbalken innehåller bestämmelser om bl.a. laga domstol, rättens sammansättning och jäv.

Rättegångsbalkens bestämmelser ska dock inte tillämpas om något annat följer av kvarstadsförordningen. I många fall är det tydligt att det föreligger en situation när rättegångsbalken kompletterar förordningen. Det gäller t.ex. i fråga om vilken domstol i Sverige som ska vara behörig att pröva en ansökan om kvarstad, vilket inte alls regleras i förordningen. Det innebär att bestämmelserna i 15 kap. 5 § och i förekommande fall 10 kap. RB är tillämpliga. Ett annat exempel är att förordningen inte innehåller några regler om beskaffenheten av den säkerhet som fordringsägaren ska ställa. Det innebär att bestämmelserna i 15 kap. 6 § RB, som i sin tur hänvisar till 2 kap. 25 § UB, är tillämpliga.

I andra fall kan det vara mer komplicerat att avgöra om rättegångsbalkens bestämmelser ska tillämpas. En utgångspunkt är att en tillämpning av rättegångsbalkens bestämmelser inte får vara i strid med kvarstadsförordningen och de syften som bär upp förordningen. Det innebär bl.a. att bestämmelserna i förordningen om förutsättningarna för att bifalla ett beslut om kvarstad i artikel 7 gäller framför bestämmelserna om detta i bl.a. 15 kap. 1 § RB. Det innebär också att förordningens bestämmelse i artikel 11 om att gäldenären inte ska höras innan ett beslut om kvarstad meddelas gäller framför huvudregeln om att gäldenären ska få möjlighet att yttra sig över en kvarstadsansökan i 15 kap. 5 § RB.

I de fall där kvarstadsförordningen innehåller bestämmelser men där dessa inte kan anses vara uttömmande kompletterar rättegångsbalkens bestämmelser om tvistemål förordningen. Det gäller bl.a. rättegångsbalkens bestämmelser i 52 kap. om inom vilken tid och till vilken domstol ett överklagande av ett beslut om att inte bevilja en ansökan om kvarstad enligt artikel 21 i förordningen ska ges in.

Hänvisningen till kvarstadsförordningen avser förordningen i den vid varje tidpunkt gällande lydelsen, en s.k. dynamisk hänvisning.

Inhämtande av bankkontoinformation

3 § Kronofogdemyndigheten är informationsmyndighet enligt kvarstadsförordningen.

Paragrafen reglerar vilken myndighet som är behörig informationsmyndighet i Sverige. Övervägandena finns i avsnitt 6.2.1.

Av paragrafen framgår att Kronofogdemyndigheten är informationsmyndighet enligt kvarstadsförordningen (se artikel 4.13). Informationsmyndigheten ansvarar för att inhämta information om gäldenärens bankkonto eller bankkonton enligt artikel 14.5 i förordningen. Sättet för informationsinhämtningen regleras i 4 §. Hänvisningen till kvarstadsförordningen avser förordningen i den vid varje tidpunkt gällande lydelsen, en s.k. dynamisk hänvisning.

4 § En bank är skyldig att på begäran av Kronofogdemyndigheten uppge om en gäldenär har ett bankkonto hos banken.

En begäran enligt första stycket får förenas med ett föreläggande om vite.

En fråga om utdömande av vite som har förelagts enligt andra stycket prövas i den ordning som följer av 2 kap. 15 § andra stycket utsökningsbalken. Om ett vitesföreläggande inte följs kan Kronofogdemyndigheten förelägga ett nytt vite även om det första vitet inte har fått laga kraft.

Paragrafen reglerar den metod för informationsinhämtning som Kronofogdemyndigheten som informationsmyndighet ska använda sig av enligt artikel 14 i förordningen. Övervägandena finns i avsnitt 6.2.2.

I paragrafens *första stycke* anges att en bank på begäran är skyldig att uppge om en viss gäldenär har ett eller flera bankkonton i banken. Upplysningsskyldigheten inträder först när Kronofogdemyndigheten framställt en begäran om att upplysningar ska lämnas. Skyldigheten har sin förebild i den upplysningsplikt som tredje man har enligt 4 kap. 15 § UB att lämna upplysningar om mellanhavanden med en gäldenär i ett utsökningsärende. Bankens skyldighet är begränsad till information om gäldenären har bankkonton i banken. Banken får inte lämna information om hur stort tillgodohavandet är eller vad det är för typ av konton.

I *andra stycket* anges att Kronofogdemyndigheten får förena en begäran om att lämna uppgifter med vite. Det krävs inte att banken har låtit bli att lämna uppgifter för att ett vite ska få föreläggas. Någon skyldighet för Kronofogdemyndigheten att förena en begäran att lämna uppgifter med vite finns inte.

Av den i *tredje stycket första meningen* gjorda hänvisningen till 2 kap. 15 § andra stycket UB följer att en fråga om utdömande av vite som har förelagts enligt denna paragraf prövas, på talan av Kronofogdemyndigheten, av den tingsrätt som enligt 18 kap. 1 § UB prövar ett överklagande av Kronofogdemyndighetens beslut. Genom hänvisningen framgår också att ett vite inte får dömas ut om ändamålet med det har förfallit.

I *tredje stycket andra meningen* anges till skillnad från vad som gäller i bestämmelsen i 2 § tredje stycket viteslagen (1985:206) att ett nytt vite får föreläggas innan det första vitesföreläggandet har fått laga kraft (jfr 2 kap. 15 § tredje stycket UB). I övrigt tillämpas de bestämmelser om vite som finns i viteslagen.

5 § Kronofogdemyndigheten får ta ut en avgift av fordringsägaren i ärenden om inhämtande av bankkontoinformation.

Regeringen får meddela föreskrifter om avgiftens storlek.

Paragrafen behandlar frågan om avgift i ett ärende om informationsinhämtning. Övervägandena finns i avsnitt 6.2.3.

I paragrafens *första stycke* anges att Kronofogdemyndigheten får ta ut en avgift i ett ärende om informationsinhämtning enligt kvarstadsförordningen. Avgiften ska betalas av fordringsägaren.

I *andra stycket* bemyndigas regeringen att meddela föreskrifter om avgiftens storlek.

Verkställighet

6 § Kronofogdemyndigheten är behörig myndighet och ansvarig verkställande myndighet enligt kvarstadsförordningen.

Paragrafen anger vilken myndighet som är behörig myndighet och ansvarig verkställande myndighet i Sverige enligt kvarstadsförordningen. Övervägandena finns i avsnitten 7.1 och 7.2.

Av paragrafen framgår att det är Kronofogdemyndigheten som är behörig myndighet och ansvarig verkställande myndighet enligt kvarstadsförordningen (se artikel 50.1 e och f).

De uppgifter som den behöriga myndigheten har framgår av artikel 4.14 i förordningen. Som behörig myndighet är Kronofogdemyndigheten ansvarig för att bl.a. ta emot ett beslut om kvarstad från fordringsägaren eller från den domstol som har meddelat beslutet och vidta de åtgärder som krävs för att beslutet ska verkställas i enlighet med nationell rätt i den medlemsstat där myndigheten finns. Om gäldenären har hemvist i Sverige och kvarstadsbeslutet har meddelats av en domstol i en annan medlemsstat än Sverige, är Kronofogdemyndigheten som behörig myndighet även ansvarig för att delge gäldenären bl.a. kvarstadsbeslutet.

Kronofogdemyndigheten är även ansvarig verkställande myndighet enligt kapitel 3 i kvarstadsförordningen. I kapitel 3 förekommer inte begreppet ansvarig verkställande myndighet. I stället används begreppet ansvarig verkställande enhet (se bl.a. artikel 24.4). Med ansvarig verkställande enhet avses således i Sverige Kronofogdemyndigheten. Det innebär att Kronofogdemyndigheten är ansvarig för att bl.a. utfärda en förklaring om att bankmedel har belagts med kvarstad och för att låta gäldenären ta del av beslutet om kvarstad enligt artikel 25 i förordningen.

Hänvisningen till kvarstadsförordningen avser förordningen i den vid varje tidpunkt gällande lydelsen, en s.k. dynamisk hänvisning.

7 § Vid verkställighet av ett beslut om kvarstad enligt kvarstadsförordningen gäller utsökningsbalken, om inte något annat följer av förordningen eller av denna lag.

Paragrafen anger vilka övriga förfaranderegler som ska tillämpas i ärenden om verkställighet enligt kvarstadsförordningen. Övervägandena finns i avsnitt 7.3.

I paragrafen anges att utsökningsbalken ska tillämpas av Kronofogdemyndigheten vid handläggningen av ett ärende om verkställighet enligt kvarstadsförordningen. I utsökningsbalken finns bestämmelser om verkställighet av kvarstadsbeslut avseende fordran i 16 kap. 13–15 §§ UB (se även 15 kap. UF) och i 2 kap. UB finns allmänna bestämmelser om bl.a. ansökan om verkställighet och beslutet om verkställighet.

En förutsättning för att tillämpa utsökningsbalken är att något annat inte följer av kvarstadsförordningen. I förordningen finns bestämmelser som avviker från utsökningsbalken i fråga om bl.a. inledandet av verkställighetsprocessen när ett kvarstadsbeslut har meddelats av en domstol i en annan medlemsstat än Sverige (se artikel 23.3 i förordningen). I förordningen finns dessutom bestämmelser som uttömmande reglerar gäldenärens och fordringsägarens möjligheter att invända mot ett beslut om verkställighet (se artiklarna 34.1, 35.3–4 och 36 i förordningen och kommentaren till 10 §). Hänvisningen till kvarstadsförordningen avser förordningen i den vid varje tidpunkt gällande lydelsen, en s.k. dynamisk hänvisning.

Ytterligare en förutsättning för att tillämpa utsökningsbalken är att något annat inte följer av den nu aktuella lagen. En sådan avvikande bestämmelse finns i 8 § när det gäller bankens möjlighet att genomföra ett kvarstadsbeslut.

8 § För att genomföra ett beslut om kvarstad får banken överföra det kvarstadsbelagda beloppet till ett särskilt konto hos Kronofogdemyndigheten.

Paragrafen reglerar en banks möjlighet att säkerställa ett kvarstadsbelagt belopp. Övervägandena finns i avsnitt 7.5.

I paragrafen införs en möjlighet för banken att säkerställa det kvarstadsbelagda beloppet genom att överföra det till ett särskilt konto hos Kronofogdemyndigheten (se artikel 24.2 b). Det innebär att banken i samband med genomförandet kan välja mellan att antingen spärra det kvarstadsbelagda beloppet på bankkontot eller överföra beloppet till ett särskilt konto hos Kronofogdemyndigheten.

Rättsmedel

9 § En ansökan om rättsmedel mot ett beslut om kvarstad enligt artikel 33 i kvarstadsförordningen prövas av den domstol som har meddelat kvarstadsbeslutet. Vid handläggningen av en sådan ansökan tillämpas rättegångsbalkens bestämmelser om tvistemål, om inte något annat följer av kvarstadsförordningen.

I paragrafen regleras vilken domstol som är behörig att pröva en ansökan om rättsmedel mot ett beslut om kvarstad som meddelats med stöd av kvarstadsförordningen och vilka processrättsliga bestämmelser som blir tillämpliga om inte något annat följer av förordningen. Övervägandena finns i avsnitt 8.1 och 8.3.

I *första meningen* anges att behörig domstol att pröva en ansökan om rättsmedel mot ett kvarstadsbeslut enligt artikel 33 i kvarstadsförordningen är den domstol som har meddelat beslutet om kvarstad. Fordringsägarens och gäldenärens möjlighet att rikta invändningar mot ett kvarstadsbeslut som har meddelats med stöd av kvarstads-

förordningen regleras uttömmande i förordningen, bl.a. genom särskilda bestämmelser om rättsmedel (se artiklarna 33 och 35) Det är endast genom en ansökan om rättsmedel som gäldenären kan rikta invändningar mot ett beslut om kvarstad som har meddelats med stöd av förordningen. I viss utsträckning får rättsmedlen även användas av fordringsägaren (se artikel 35.1 och 3). För fordringsägarens del finns, utöver möjligheten att ansöka om rättsmedel, även möjlighet att överklaga ett beslut om kvarstad (se artikel 21). Någon motsvarande möjlighet finns inte för gäldenären.

Av *andra meningen* framgår att rättegångsbalkens bestämmelser om tvistemål är tillämpliga vid domstolens prövning av en ansökan om rättsmedel mot ett kvarstadsbeslut. En förutsättning för att tillämpa rättegångsbalken är att det inte följer något annat av kvarstadsförordningen. Av förordningen följer t.ex. att ansökan ska göras på ett standardformulär, att motparten ska underrättas om ansökan, att båda parter i vissa fall ska få möjlighet att yttra sig innan ett beslut meddelas och att ett beslut i ett ärende om rättsmedel ska meddelas inom viss tid (artikel 36). Det följer också av förordningen att ett beslut avseende en ansökan om rättsmedel får överklagas av båda parter (se artikel 37). Hänvisningen till rättegångsbalken innebär bl.a. att ett överklagande kommer att prövas av hovrätt och därefter Högsta domstolen och att prövningstillstånd krävs i båda instanserna (se 49 kap. RB). Rättegångsbalken innehåller också regler om inom vilket tid och till vilken domstol ett överklagande ska ges in (se 52 kap. RB). Hänvisningarna till kvarstadsförordningen avser förordningen i den vid varje tidpunkt gällande lydelsen, s.k. dynamiska hänvisningar.

10 § En ansökan om rättsmedel mot verkställigheten av ett beslut om kvarstad enligt artikel 34.1, 35.3 eller 35.4 i kvarstadsförordningen prövas av Kronofogdemyndigheten. Vid handläggningen av en sådan ansökan tillämpas utsokningsbalken, om inte något annat följer av kvarstadsförordningen.

En ansökan enligt artikel 34.2 i kvarstadsförordningen ska göras hos den tingsrätt som enligt 18 kap. 1 § utsokningsbalken prövar överklaganden av Kronofogdemyndighetens beslut. Vid handläggning av en sådan ansökan tillämpas lagen (1996:242) om domstolsärenden, om inte något annat följer av kvarstadsförordningen.

Paragrafen reglerar vilken myndighet som är behörig att pröva en ansökan om rättsmedel som riktar sig mot verkställigheten av ett beslut om kvarstad enligt kvarstadsförordningen och vilka förfaranderegler som blir tillämpliga om inte något annat följer av förordningen. Övervägandena finns i avsnitten 8.2 och 8.3.

I kvarstadsförordningen finns inga bestämmelser om att fordringsägaren eller gäldenären får överklaga verkställigheten av ett beslut om kvarstad som har meddelats med stöd av förordningen. I stället innehåller förordningen särskilda bestämmelser om rättsmedel som både gäldenären och fordringsägaren kan använda sig av för att rikta invändningar mot verkställigheten (se artiklarna 34 och 35). I *första stycket* regleras att det är verkställande myndighet, dvs. Kronofogdemyndigheten, som är behörig att pröva en ansökan om rättsmedel mot verkställigheten av ett kvarstadsbeslut i Sverige. Kronofogdemyndigheten är behörig att pröva

alla ansökningar om rättsmedel med invändningar mot verkställighet utom sådana som grundar sig på en invändning om att kvarstadsbeslutet uppenbart strider mot grunderna för rättsordningen i Sverige. En sådan ansökan ska alltid prövas av domstol enligt förordningen (jfr andra stycket och se artikel 34.2). Av paragrafen framgår också att utsökningsbalken gäller som ett komplement till förordningen vid Kronofogdemyndighetens prövning av en ansökan om rättsmedel mot verkställigheten. Det innebär bl.a. att bestämmelserna i 2 kap. och 18 kap. UB kan tillämpas i den utsträckning inte annat följer av förordningen. Av förordningen följer t.ex. att ansökan ska göras på ett standardformulär, att motparten ska underrättas om ansökan, att beslutet ska meddelas inom viss tid och att beslutet får överklagas, varvid ett standardformulär ska användas (se artiklarna 36 och 37).

I *andra stycket* anges att behörig domstol att pröva en ansökan om rättsmedel mot verkställigheten med en invändning om att kvarstadsbeslutet uppenbart strider mot grunderna för rättsordningen är de tingsrätter som enligt 18 kap. 1 § UB är behöriga att pröva ett överklagande av Kronofogdemyndighetens beslut. En sådan ansökan ges in till någon av de 24 tingsrätter som anges i 17 kap. 1 § utsökningsförordningen (1981:981). Behörig tingsrätt styrs av svarandens hemvist. Med svaranden avses gäldenären (jfr 1 kap. 7 § andra stycket UB). Har svaranden hemvist i en annan medlemsstat än Sverige är Nacka tingsrätt reservforum. I bestämmelsen anges också att ärendelagen är tillämplig processlag för domstolarnas handläggning av ett ärende om rättsmedel mot verkställigheten. En förutsättning för att tillämpa ärendelagen är att något annat inte följer av kvarstadsförordningen. Av förordningen följer bl.a. att ansökan ska göras på ett standardformulär, att motparten ska underrättas om ansökan och att beslutet ska meddelas inom viss tid (artikel 36). Det följer också att ett beslut avseende en ansökan om rättsmedel får överklagas av båda parter (se artikel 37). Hänvisningen till ärendelagen innebär bl.a. att ett överklagande kommer att prövas av hovrätt och därefter Högsta domstolen och att prövningstillstånd krävs i båda instanserna (39 och 40 §§ ärendelagen). Ärendelagen innehåller också regler om inom vilket tid och till vilken domstol ett överklagande ska ges in (38 § ärendelagen).

Hänvisningarna till kvarstadsförordningen avser förordningen i den vid varje tidpunkt gällande lydelsen, s.k. dynamiska hänvisningar.

Ansökan om att få ställa säkerhet

11 § En ansökan av en gäldenär om att få ställa en säkerhet för att avbryta verkställigheten enligt kvarstadsförordningen ska prövas av Kronofogdemyndigheten.

Paragrafen reglerar att det är Kronofogdemyndigheten som ska pröva en ansökan om att få ställa säkerhet för att avbryta verkställigheten av ett beslut om kvarstad. Övervägandena finns i avsnitt 8.4.

Av paragrafen framgår att en ansökan av gäldenären om att få ställa säkerhet för att avbryta verkställigheten enligt artikel 38.1 b i kvarstadsförordningen i Sverige ska prövas av Kronofogdemyndigheten, dvs. av

verkställande myndighet och inte av domstol. Säkerheten ställs i det pågående ärendet om verkställighet enligt förordningen. I 7 § anges att utskökningsbalken gäller som kompletterande förfarandelag vid verkställighet av ett beslut om kvarstad enligt förordningen. Kronofogdemyndigheten behöver således inte pröva ställd säkerhet om fordringsägaren har godkänt den (se 2 kap. 25 § första stycket UB). För att fordringsägaren ska kunna godkänna ställd säkerhet krävs att han eller hon får möjlighet att yttra sig över säkerheten innan den prövas av Kronofogdemyndigheten. Ställd säkerhet ska dessutom tas i förvar av Kronofogdemyndigheten (se 2 kap. 25 § tredje stycket UB). Hänvisningen till kvarstadsförordningen avser förordningen i den vid varje tidpunkt gällande lydelsen, en s.k. dynamisk hänvisning.

12 § Fordringsägaren ska ges tillfälle att yttra sig över en ställd säkerhet innan den prövas av domstol.

Paragrafen reglerar domstolens underrättelseskyldighet gentemot fordringsägaren när gäldenären ställer säkerhet till domstolen i enlighet med artikel 38 i kvarstadsförordningen. Övervägandena finns i avsnitt 8.4.

Av paragrafen framgår att fordringsägaren ska ges tillfälle att yttra sig över en säkerhet som gäldenären ställer till domstolen. Det framgår vidare att möjligheten ska ges innan domstolen prövar den ställda säkerheten. Godtar fordringsägaren säkerheten ska de kvarstadsbelagda medlen frigöras av domstolen utan att någon föregående prövning av säkerheten görs (se artikel 38 i kvarstadsförordningen). Om säkerheten inte godtas av fordringsägaren måste säkerheten prövas. Av kvarstadsförordningen framgår att säkerheten ska uppgå till ett värde som åtminstone motsvarar det kvarstadsbelagda beloppet. Utrymmet att ställa en alternativ säkerhet som är lika säker som bankmedel torde vara begränsat och tveksamheter kring den alternativa säkerhetens värde bör regelmässigt medföra att säkerheten inte kan godtas. Underrättelseskyldigheten gäller bara för domstol. Någon motsvarande bestämmelse finns inte i kompletteringslagen när gäldenären ställer säkerhet till Kronofogdemyndigheten enligt 11 §. Kronofogdemyndighetens underrättelseskyldighet gentemot fordringsägaren följer i stället av 2 kap. 25 § första stycket UB (se kommentaren till 11 §).

13 § För beskaffenheten av andra säkerheter än kontanta medel som ställs till domstol gäller 2 kap. 25 § utskökningsbalken.

Paragrafen reglerar vilka andra slag av säkerheter än som följer av kvarstadsförordningen som är godtagbara när gäldenären till domstol ställer säkerhet i stället för kvarstad enligt kvarstadsförordningen. Övervägandena finns i avsnitt 8.4.

I paragrafen hänvisas till att det i fråga om säkerhetens beskaffenhet gäller vad som föreskrivs i 2 kap. 25 § UB. Bestämmelsen utgör ett komplement till kvarstadsförordningen. Av förordningen framgår att kontanta medel godtas som säkerhet (se artikel 38). Andra säkerheter som ställs av gäldenären kan bestå av pant, borgen eller företagshypotek.

14 § En säkerhet i form av kontanta medel som ställs till domstol ska deponeras av gäldenären hos en länsstyrelse.

Paragrafen föreskriver att säkerhet i form av kontanta medel som en gäldenär vill ställa i stället för kvarstad till domstol enligt artikel 38 i kvarstadsförordningen ska deponeras hos länsstyrelsen. Övervägandena finns i avsnitt 8.4.

Av paragrafen framgår att en gäldenär som vill ställa säkerhet i form av kontanta medel i stället för kvarstad ska deponera beloppet hos länsstyrelsen. Det deponerade beloppet ska motsvara beloppet i kvarstadsbeslutet (se artikel 38.1 a). Det ankommer på gäldenären att visa att beloppet har deponerats på ett sådant sätt att det utgör en fullgod säkerhet för det kvarstadsbelagda beloppet. Säkerheten är t.ex. inte fullgod om gäldenären har förbehållit sig rätten att återta det deponerade beloppet eller om deponeringen på annat sätt är villkorad. Deponering hos länsstyrelsen ska endast göras när beloppet ställs som säkerhet till domstol. Någon motsvarande bestämmelse finns inte när gäldenären ställer säkerhet till Kronofogdemyndigheten. I likhet med andra former av säkerheter ska en sådan deposition i stället tas i förvar av Kronofogdemyndigheten (jfr kommentaren till 11 § och 2 kap. 25 § tredje stycket UB).

12.2 Förslag till lag om ändring i lagen (2001:184) om behandling av uppgifter i Kronofogdemyndighetens verksamhet

1 kap.

3 b § *Om det finns avvikande bestämmelser om behandling av personuppgifter i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 655/2014 av den 15 maj 2014 om inrättande av ett europeiskt förfarande för kvarstad på bankmedel för att underlätta gränsöverskridande skuldindrivning i mål och ärenden av privaträttslig natur ska de tillämpas i stället för denna lag.*

Paragrafen är ny. Övervägandena finns i avsnitt 9.1.

I paragrafen klargörs att om det i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 655/2014 (kvarstadsförordningen) finns bestämmelser om behandling av personuppgifter som avviker från bestämmelserna i denna lag ska bestämmelserna i förordningen tillämpas. Av kvarstadsförordningen följer bl.a. att personuppgifter endast får användas för det ändamål som de tagits emot, behandlats eller överförts för enligt förordningen (se artikel 47.1). Kronofogdemyndigheten får således inte använda uppgifter som den fått tillgång till enligt kvarstadsförordningen för något annat ändamål än vad som framgår av förordningen. Av förordningen följer också att uppgifter som tas emot, behandlas eller överförs av den behöriga myndigheten, informationsmyndigheten och annan enhet som ansvarar för verkställighet av ett beslut om kvarstad enligt förordningen inte får lagras längre än vad som behövs för det ändamål som de togs emot, behandlades eller överfördes för och aldrig längre än sex månader efter det att förfarandet har avslutats (se artikel 47.2). Uppgifter som Kronofogdemyndigheten hanterar i sin verksamhet

som behörig myndighet, informationsmyndighet och annan enhet för verkställighet enligt förordningen ska således gallras i enlighet med den frist som följer av förordningen i stället för de frister för gallring som följer av denna lag. Hänvisningen till kvarstadsförordningen avser förordningen i den vid varje tidpunkt gällande lydelsen, en s.k. dynamisk hänvisning.

12.3 Förslag till lag om ändring i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400)

34 kap.

1 a § Under motsvarande förutsättningar som i 1 § gäller sekretess hos Kronofogdemyndigheten för uppgift om en enskilds personliga eller ekonomiska förhållanden i mål och ärenden om inhämtning av bankkontoinformation enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 655/2014 av den 15 maj 2014 om inrättande av ett europeiskt förfarande för kvarstad på bankmedel för att underlätta gränsöverskridande skuldindrivning i mål och ärenden av privaträttslig natur.

För uppgift i en allmän handling gäller sekretessen i högst tjugo år. Om uppgiften avser den enskildes personliga förhållanden, gäller dock sekretessen i högst femtio år.

Paragrafen, som är ny, reglerar sekretess för uppgifter som Kronofogdemyndigheten hanterar som informationsmyndighet enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 655/2014 (kvarstadsförordningen). Övervägandena finns i avsnitt 9.2.

Paragrafen reglerar sekretess för uppgifter i Kronofogdemyndighetens ärenden om informationsinhämtning enligt kvarstadsförordningen. Förutsättningarna för sekretess ansluter till vad som gäller i fråga om sekretess för uppgifter i mål och ärenden i Kronofogdemyndighetens exekutiva verksamhet enligt 1 §, dvs. sekretess gäller för uppgifter om en enskilds personliga eller ekonomiska förhållanden, om det inte står klart att uppgiften kan röjas utan att den enskilde eller någon närstående till denne lider skada eller men. Beslut i ett ärende om informationsinhämtning, t.ex. i fråga om vite, är, i likhet med vad som gäller i mål och ärenden i den exekutiva verksamheten, undantagna från sekretess. Sekretesstiden för uppgifter i allmänna handlingar är högst 50 år för sådana uppgifter som angår enskildas personliga förhållanden och annars högst 20 år. Hänvisningen till kvarstadsförordningen avser förordningen i den vid varje tidpunkt gällande lydelsen, en s.k. dynamisk hänvisning.

12.4 Förslag till lag om ändring i domstolsdatalagen (2015:728)

3 § Om det finns avvikande bestämmelser i lagen (2013:329) med vissa bestämmelser om skydd för personuppgifter vid polissamarbete och straffrättsligt samarbete inom Europeiska unionen eller i föreskrifter som regeringen har meddelat i anslutning till den lagen, ska de tillämpas i stället för bestämmelserna

i denna lag. Detsamma gäller i fråga om Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 655/2014 av den 15 maj 2014 om inrättande av ett europeiskt förfarande för kvarstad på bankmedel för att underlätta gränsöverskridande skuldindrivning i mål och ärenden av privaträttslig natur.

Paragrafen reglerar förhållandet till andra bestämmelser om personuppgiftsbehandling. Övervägandena finns i avsnitt 9.1.

I *andra meningen*, som är ny, anges att om det i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 655/2014 (kvarstadsförordningen) finns bestämmelser om behandling av personuppgifter som avviker från bestämmelserna i denna lag ska de förstnämnda bestämmelserna tillämpas. I kvarstadsförordningen finns bestämmelser om uppgiftsskydd (se artikel 47.1). I bestämmelsen anges bl.a. att personuppgifterna endast får användas för det ändamål som de tagits emot, behandlats eller överförts för enligt förordningen. Domstolen får således inte använda uppgifter som den fått tillgång till enligt kvarstadsförordningen för något annat ändamål än vad som framgår av förordningen. Kvarstadsförordningens bestämmelse om gallring gäller inte för uppgifter som behandlas eller lagras i domstolens rättsliga verksamhet (se artikel 47.2). Då gäller bestämmelserna i denna lag. Hänvisningen till kvarstadsförordningen avser förordningen i den vid varje tidpunkt gällande lydelsen, en s.k. dynamisk hänvisning.

Övriga ändringar i paragrafen är endast språkliga.

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING (EU) nr 655/2014**av den 15 maj 2014****om inrättande av ett europeiskt förfarande för kvarstad på bankmedel i mål och ärenden av
privaträttslig natur**

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 81.2 a, e och f,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande ⁽¹⁾,i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽²⁾, och

av följande skäl:

- (1) Unionen har satt som mål att bevara och utveckla ett område med frihet, säkerhet och rättvisa, där den fria rörligheten för personer säkerställs. För ett stegvis inrättande av ett sådant område ska unionen besluta om åtgärder på området rättsligt samarbete i civilrättsliga frågor som har gränsöverskridande följder, särskilt när det är nödvändigt för att den inre marknaden ska fungera väl.
- (2) I enlighet med artikel 81.2 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget) kan dessa åtgärder inbegripa åtgärder som syftar till att säkerställa bl.a. ömsesidigt erkännande mellan medlemsstaterna av domstolsavgöranden samt verkställigheten av dessa, faktisk tillgång till rättslig prövning samt undanröjande av hinder mot välfungerande civilrättsliga förfaranden, vid behov genom att främja förenligheten mellan de civilprocessrättsliga regler som är tillämpliga i medlemsstaterna.
- (3) Genom sin *Grönbok om effektivare verkställighet av domstolsavgöranden i Europeiska unionen: kvarstad på bankmedel* inledde kommissionen den 24 oktober 2006 ett samråd om behovet av ett enhetligt europeiskt förfarande för kvarstad på bankmedel och de möjliga inslagen i ett sådant förfarande.
- (4) I Stockholmsprogrammet från december 2009 ⁽³⁾, som fastställer prioriteringar för perioden 2010–2014 på områdena frihet, säkerhet och rättvisa, uppmanade Europeiska rådet kommissionen att bedöma behovet av och genomförbarheten när det gäller att föreskriva vissa interimistiska åtgärder på unionsnivå, däribland säkerhetsåtgärder, i syfte att förebygga t.ex. att tillgångar försvinner innan verkställighet av en fordran har skett, samt att lägga fram lämpliga förslag till förbättring av effektiviteten vid verkställighet av domar inom unionen avseende bankmedel som finns på bankkonton och gäldenärers tillgångar.
- (5) Nationella förfaranden för att utverka säkerhetsåtgärder, t.ex. beslut om kvarstad på bankmedel, finns i alla medlemsstater, men villkoren för att utverka åtgärderna och effektiviteten i genomförandet av dem skiljer sig väsentligt åt från en medlemsstat till en annan. I ärenden med gränsöverskridande följder, t.ex. när fordringsägaren försöker belägga bankmedel med kvarstad i olika medlemsstater, kan det vara betungande att använda sig av nationella säkerhetsåtgärder. Det förefaller därför nödvändigt och lämpligt att anta ett bindande och direkt tillämpligt unionsinstrument, i vilket det fastställs ett nytt unionsförfarande, som möjliggör att bankmedel på konton effektivt och snabbt kan beläggas med kvarstad i gränsöverskridande fall.

⁽¹⁾ EUT C 191, 29.6.2012, s. 57.

⁽²⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 15 april 2014 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 13 maj 2014.

⁽³⁾ EUT C 115, 4.5.2010, s. 1.

- (6) Det förfarande som inrättas genom denna förordning bör utgöra ett kompletterande och valfritt medel för fordringsägaren, som behåller rätten att utnyttja andra förfaranden för att erhålla en likvärdig åtgärd enligt nationell rätt.
- (7) En fordringsägare bör kunna utverka en säkerhetsåtgärd i form av ett europeiskt beslut om kvarstad på bankmedel (nedan kallat *beslut om kvarstad*), som hindrar gäldenären från att ta ut eller överföra bankmedel som han eller hon har på ett bankkonto i en medlemsstat, om det finns en risk för att fordringsägaren, utan en sådan åtgärd, inte kommer att kunna verkställa sin fordran mot gäldenären eller det kommer att bli betydligt svårare att göra det. Kvarstad på bankmedel på gäldenärens konto bör förhindra att inte bara gäldenären själv, utan även att de personer som har bemyndigats av gäldenären att göra betalningar via kontot, t.ex. genom stående betalningsuppdrag, autogiro eller användning av kreditkort, använder medlen.
- (8) Tillämpningsområdet för denna förordning bör omfatta alla typer av mål och ärenden av privaträttslig natur, utom vissa väl definierade typer av mål och ärenden. Denna förordning bör i synnerhet inte tillämpas på fordringar mot en gäldenär i insolvensförfaranden. Detta betyder att ett beslut om kvarstad inte kan meddelas, om ett insolvensförfarande, såsom det definieras i rådets förordning (EG) nr 1346/2000 ⁽¹⁾, har inletts mot gäldenären. Trots detta undantag bör dock förfarandet få användas för att säkra återvinning av skadliga betalningar som gäldenären har gjort till tredje man.
- (9) Denna förordning bör tillämpas på konton som förs av kreditinstitut vars verksamhet består i att ta emot insättningar eller andra återbetalbara medel från allmänheten och bevilja krediter för egen räkning.

Den bör således inte tillämpas på finansinstitut som inte tar emot insättningar, t.ex. institut som tillhandahåller finansiering för export- och investeringsprojekt eller projekt i utvecklingsländer, eller institut som tillhandahåller tjänster på den finansiella marknaden. Dessutom bör denna förordning inte tillämpas på konton som innehas av eller hos centralbanker när de agerar i egenskap av monetära myndigheter eller på konton vars medel inte kan beläggas med kvarstad vid ett likvärdigt nationellt förfarande eller som på annat sätt inte kan utmätas enligt lagen i den medlemsstat där bankkontot i fråga förs.

- (10) Denna förordning bör endast gälla gränsöverskridande fall och bör innehålla en definition av vad som utgör ett gränsöverskridande fall i detta särskilda sammanhang. Med avseende på tillämpningen av denna förordning bör ett gränsöverskridande fall anses föreligga, när den domstol som handlägger ansökan om kvarstad ligger i en medlemsstat och bankkontot som är föremål för beslutet om kvarstad förs i en annan medlemsstat. Ett gränsöverskridande fall bör även anses föreligga, när fordringsägaren har hemvist i en medlemsstat och den domstol och bankkonto på vilket bankmedel som ska beläggas med kvarstad ligger i en annan medlemsstat.

Denna förordning bör inte tillämpas för att kvarstadsbelägga bankmedel på konton som förs i den medlemsstat där den domstol befinner sig till vilken en ansökan om beslutet om kvarstad har ingetts om även fordringsägaren har hemvist i den medlemsstaten, även om fordringsägaren samtidigt ansöker om ett beslut om kvarstad för ett konto eller flera konton som förs i en annan medlemsstat. I ett sådant ärende bör fordringsägaren göra två separata ansökningar, en om beslut om kvarstad och en om en nationell åtgärd.

- (11) Förfarandet för beslut om kvarstad bör kunna användas av fordringsägare som vill säkra verkställighet av en senare dom i ärendet i sak, innan förfarandet för prövning av ärendet i sak inleds och närsomhelst under ett sådant förfarande. Det bör även kunna användas av fordringsägare som redan har en dom, en förlikning inför domstol eller en officiell handling enligt vilken gäldenären är skyldig att betala fordringsägarens fordran.
- (12) Beslutet om kvarstad bör kunna användas för att säkra fordringar som har förfallit till betalning. Det bör också kunna användas för fordringar som inte har förfallit till betalning, om sådana fordringar har sin grund i en transaktion eller en händelse som redan har ägt rum och beloppet kan fastställas, inklusive fordringar som gäller skadestånd utanför avtalsförhållanden samt civilrättsliga fordringar på skadestånd eller återbetalning till följd av ett handlande som ger upphov till straffrättsliga påföljder.

⁽¹⁾ Rådets förordning (EG) nr 1346/2000 av den 29 maj 2000 om insolvensförfaranden (EGT L 160, 30.6.2000, s. 1).

Fordringsägaren bör ges möjlighet att begära att beslutet om kvarstad meddelas med det belopp som den huvudsakliga fordran uppgår till eller till ett lägre belopp. Det senare kan ligga i fordringsägarens intresse, t.ex. om en annan säkerhet redan har utverkats för en del av fordran.

- (13) För att säkerställa en nära koppling mellan beslutet om kvarstad och förfarandet för prövning av ärendet i sak, bör behörigheten att meddela ett beslut om kvarstad ligga hos domstolarna i den medlemsstat vars domstolar är behöriga att pröva ärendet i sak. Förfarandet för prövning av ärendet i sak bör enligt denna förordning omfatta alla förfaranden som syftar till att erhålla ett verkställbart avgörande rörande den bakomliggande fordran, inbegripet summariska processer rörande betalningsförelägganden och förfaranden såsom det franska *procédure de référé*. Om gäldenären är en konsument med hemvist i en medlemsstat, bör behörigheten att meddela beslut om kvarstad endast ligga hos domstolarna i den medlemsstaten.
- (14) I villkoren för att ett beslut om kvarstad ska meddelas bör det finnas en lämplig balans mellan fordringsägarnas intresse av att få ett beslut om kvarstad och gäldenärernas intresse av att undvika missbruk av beslutet om kvarstad.

När fordringsägaren ansöker om ett beslut om kvarstad innan en dom i ärendet i sak finns bör domstolen till vilken ansökan ges in med stöd av den bevisning som åberopas av fordringsägaren vara övertygad om att fordringsägarens talan i ärendet i sak mot gäldenären sannolikt kommer att bifallas.

Vidare bör fordringsägaren under alla omständigheter, även om en dom i ärendet i sak redan finns, vara skyldig att för domstolen påvisa att hans fordran skyndsamt behöver rättsligt skydd och att det utan ett beslut om kvarstad kan bli omöjligt eller betydligt svårare att verkställa den befintliga eller framtida domen i ärendet i sak, eftersom det finns en verklig risk för att gäldenären, när fordringsägaren väl har möjlighet att få den befintliga eller framtida domen verkställd, kan ha förbrukat, gömt eller förstört sina tillgångar eller avyttrat dem till ett pris som understiger deras värde, i onormal omfattning eller genom onormala åtgärder.

Domstolen bör göra en bedömning av de bevis som fordringsägaren åberopar till stöd för att en sådan risk föreligger. Det kan avse t.ex. gäldenärens agerande i förhållande till fordringsägarens fordran eller i en tidigare tvist mellan parterna, gäldenärens kredithistoria, gäldenärens typ av tillgångar och gäldenärens agerande på senare tid i fråga om sina tillgångar. Vid bedömning av bevisen kan domstolen komma fram till att gäldenärens uttag från konton och att hans eller hennes utgifter för att täcka sin löpande verksamhet eller familjens löpande kostnader inte i sig är onormala. Att en fordran inte har betalats eller att en fordran har bestritts eller bara det faktum att gäldenären har mer än en fordringsägare bör inte i sig anses utgöra tillräcklig grund för att motivera att ett beslut om kvarstad meddelas. Att gäldenärens ekonomiska förhållanden är ogynnsamma eller att de är på väg att försämrats bör inte heller i sig anses utgöra tillräcklig grund för att motivera att ett beslut om kvarstad meddelas. Domstolen kan dock beakta dessa faktorer vid en övergripande bedömning av om det föreligger någon risk.

- (15) I syfte att säkerställa överraskningseffekten för beslutet om kvarstad och för att se till att det blir användbart för fordringsägare som försöker driva in skulder från gäldenärer i gränsöverskridande fall, bör gäldenären inte informeras om fordringsägarens ansökan, höras innan beslutet om kvarstad meddelats eller underrättas om beslutet om kvarstad, innan det har genomförts. Om domstolen, utifrån de bevis och uppgifter som fordringsägaren eller, i förekommande fall, fordringsägarens vittne(n) har lämnat, inte övertygats om att det är motiverat att belägga bankmedel på bankkontot eller bankkontona i fråga med kvarstad, bör domstolen inte utfärda beslutet om kvarstad.
- (16) I de fall där fordringsägaren ansöker om ett beslut om kvarstad innan han eller hon har inlett ett förfarande för prövning av ärendet i sak i domstol, bör fordringsägaren enligt denna förordning vara skyldig att inleda förfarandet inom en viss tidsfrist och vara skyldig att redovisa att förfarandet har inletts för den domstol vid vilken ansökan om kvarstad har inletts. Om fordringsägaren underlåter att uppfylla denna skyldighet, bör domstolen på eget initiativ upphäva beslutet om kvarstad eller bör beslutet förfalla automatiskt.
- (17) Eftersom gäldenären inte hörs innan beslutet om kvarstad meddelas, bör denna förordning ge särskilda garantier för att förhindra att beslutet om kvarstad missbrukas och skydda gäldenärens rättigheter.

- (18) En sådan viktig garanti bör vara möjligheten att kräva att fordringsägaren ställer säkerhet, för att säkerställa att gäldenären i ett senare skede kan kompenseras för sådan skada som han eller hon kan komma att lida till följd av beslutet om kvarstad. Beroende på nationell rätt kan en sådan säkerhet bestå av en säkerhetsdeposition eller en alternativ säkerhet, såsom en bankgaranti eller ett hypotek. Domstolen bör göra en egen bedömning, när den fastställer det belopp för vilket säkerhet ska ställas för att hindra missbruk av beslutet om kvarstad och trygga ersättning till gäldenären, och bör i avsaknad av särskilda bevis för det eventuella skadebeloppet kunna ta hänsyn till det belopp med vilket beslutet om kvarstad ska meddelas och använda det som riktlinje för att fastställa säkerhetens storlek.

I de fall där fordringsägaren ännu inte har en dom, en förlikning inför domstol eller en officiell handling enligt vilken gäldenären är skyldig att betala fordringsägarens fordran, bör huvudregeln vara att säkerhet ska ställas och domstolen bör endast i undantagsfall medge undantag från kravet eller kräva säkerhet till ett lägre belopp, om den anser att sådan säkerhet är olämplig, överflödigt eller oproportionerligt med hänsyn till omständigheterna i ärendet. Sådana omständigheter kan t.ex. vara att fordringsägaren har särskilt starka bevis men inte tillräckliga resurser för att ställa säkerhet, att fordran avser underhåll eller löneutbetalning eller att storleken på fordran är sådan att beslutet om kvarstad sannolikt inte kommer att orsaka gäldenären någon skada, t.ex. små företagsskulder.

I ärenden där fordringsägaren redan har en dom, en förlikning inför domstol eller en officiell handling, bör domstolen efter eget skön ha rätt att besluta om att säkerhet ska ställas. Det kan exempelvis vara lämpligt att ställa en säkerhet, förutom under ovannämnda exceptionella omständigheter, om den dom vars verkställighet beslutet om kvarstad avser att säkra ännu inte är verkställbar eller verkställigheten av domen har inhiberats på grund av pågående överklagandeförfaranden.

- (19) En annan viktig faktor för en lämplig balans mellan fordringsägarens och gäldenärens intressen bör vara en bestämmelse om att fordringsägaren ansvarar för sådana skador som orsakas gäldenären genom beslutet om kvarstad. I denna förordning bör det därför som minimistandard föreskrivas att fordringsägaren är ersättningskyldig, om de skador som orsakas gäldenären genom beslutet om kvarstad beror på ett fel från fordringsägarens sida. I detta sammanhang bör bevisbördan åvila gäldenären. För de grunder för ansvar som anges i denna förordning bör det fastställas en harmoniserad regel om en presumtion om fel från fordringsägarens sida, vilken bör kunna motbevisas.

Dessutom bör medlemsstaterna i sin nationella rätt kunna behålla eller införa andra grunder för ansvar än de som anges i denna förordning. För dessa andra grunder för ansvar bör medlemsstaterna även kunna behålla eller införa andra typer av ansvar, t.ex. strikt ansvar.

Denna förordning bör även innehålla en lagvalsregel, som fastställer att tillämplig lag för fordringsägarens ersättningskyldighet bör vara lagen i verkställighetsmedlemsstaten. Om det finns flera verkställighetsmedlemsstater, bör tillämplig lag vara lagen i den verkställighetsmedlemsstat där gäldenären har sin stadigvarande vistelseort. Om gäldenären inte har sin stadigvarande vistelseort i någon av verkställighetsmedlemsstaterna, bör tillämplig lag vara lagen i den verkställighetsmedlemsstat som har starkast anknytning till målet. Vid fastställandet av den starkaste anknytningen kan storleken på det belopp som belagts med kvarstad i de olika verkställighetsmedlemsstaterna vara en av de faktorer som domstolen kan ta hänsyn till.

- (20) I syfte att komma till rätta med befintliga praktiska svårigheter vid inhämtande av information om var gäldenären har sitt bankkonto i ett gränsöverskridande sammanhang, bör det genom denna förordning inrättas en mekanism, som gör det möjligt för en fordringsägare att begära att den information som behövs för att identifiera gäldenärens bankkonto tillhandahålls domstolen av informationsmyndigheten i den medlemsstat där fordringsägaren tror att gäldenären har ett konto, innan ett beslut om kvarstad meddelas. Med tanke på att ett sådant ingripande av offentliga myndigheter och sådan tillgång till privata uppgifter är av en särskild art, bör tillgång till kontoinformation som regel endast ges i ärenden där fordringsägaren redan har en verkställbar dom, en förlikning inför domstol eller en officiell handling. Undantagsvis bör det dock vara möjligt för fordringsägaren att göra en begäran om kontoinformation, även om domen, förlikningen eller den officiella handlingen ännu inte är verkställbar. En sådan begäran bör vara möjlig, om det belopp som ska beläggas med kvarstad är betydande, med beaktande av relevanta omständigheter, och domstolen utifrån de bevis som har åberopats av fordringsägaren är övertygad om att det föreligger ett brådskande behov av sådan kontoinformation, eftersom det utan sådan information finns en risk för att verkställigheten av fordringsägarens fordran mot gäldenären kan äventyras och detta i sin tur kan leda till en betydande försämring av fordringsägarens ekonomiska situation.

För att mekanismen ska kunna fungera bör medlemsstaterna i sin nationella rätt tillhandahålla en eller flera metoder för att inhämta informationen, vilka bör vara effektiva och ändamålsenliga och inte oproportionellt kostnads- eller tidskrävande. Mekanismen bör endast tillämpas om alla förutsättningar och krav för att ansökan om kvarstad ska bifallas är uppfyllda och fordringsägaren i sin begäran på ett lämpligt sätt har motiverat varför det finns anledning att tro att gäldenären har ett eller flera konton i en viss medlemsstat, t.ex. på grund av att gäldenären arbetar eller utövar yrkesverksamhet i medlemsstaten eller äger egendom där.

- (21) För att säkerställa att gäldenärens personuppgifter skyddas bör informationen om gäldenärens bankkonto eller bankkonton som inhämtas inte lämnas till fordringsägaren. Informationen bör endast lämnas till den domstol som överfört begäran och undantagsvis till gäldenärens bank, om den bank eller annan enhet som är ansvarig för att verkställa beslutet om kvarstad i verkställighetsmedlemsstaten inte kan identifiera gäldenärens bankkonto med stöd av informationen i beslutet om kvarstad, t.ex. om flera personer med samma namn och adress har konton hos samma bank. Om det i ett sådant ärende i beslutet om kvarstad anges att det eller de kontonummer med medel som ska beläggas med kvarstad har erhållits genom en begäran om information, bör banken begära tillgång till denna information från informationsmyndigheten i verkställighetsmedlemsstaten, och detta bör kunna göras på ett informellt och enkelt sätt.
- (22) Genom denna förordning bör fordringsägaren ges rätt att överklaga ett beslut om att inte bevilja en ansökan om kvarstad. Denna rätt bör inte påverka fordringsägarens möjlighet att lämna in en ny ansökan om kvarstad med återopande av nya omständigheter eller nya bevis.
- (23) Strukturerna för verkställighet av beslut om kvarstad varierar avsevärt mellan medlemsstaterna. För att undvika en fördubbling av dessa strukturer i medlemsstaterna och i möjligaste mån respektera de nationella förfarandena bör denna förordning, vad gäller verkställighet och det faktiska genomförandet av beslutet om kvarstad, bygga på befintliga metoder och strukturer för verkställighet och genomförande av likvärdiga nationella beslut i den medlemsstat där beslutet om kvarstad ska verkställas.
- (24) För att säkerställa snabb verkställighet bör det i denna förordning föreskrivas att översändandet av beslutet om kvarstad från ursprungsmedlemsstaten till den behöriga myndigheten i verkställighetsmedlemsstaten ska göras på ett sätt som säkerställer att innehållet i de översända handlingarna är riktigt, tillförlitligt och lättläst.
- (25) Vid mottagandet av beslutet om kvarstad bör den behöriga myndigheten i verkställighetsmedlemsstaten vidta de åtgärder som krävs för att beslutet om kvarstad ska verkställas i enlighet med nationell rätt, antingen genom att översända det mottagna beslutet om kvarstad till banken eller till en annan enhet som är ansvarig för att verkställa sådana beslut om kvarstad i den medlemsstaten eller, om det följer av nationell rätt, genom att på annat sätt förelägga banken att genomföra beslutet om kvarstad.
- (26) Genomförandet av beslutet om kvarstad bör, beroende på vilken metod som är tillgänglig enligt verkställighetsmedlemsstatens nationella rätt för likvärdiga nationella förfaranden, ske genom att beloppet spärras på gäldenärens konto eller, om det följer av nationell rätt, genom att beloppet förs över till ett särskilt konto, vilket kan vara ett konto som innehas av behörig verkställande myndighet, domstolen, banken där gäldenären har sitt konto eller banken som har utnämnts till samordnande enhet för bankmedel som belagts med kvarstad i ett visst ärende.
- (27) Denna förordning bör inte utesluta möjligheten att i förskott ta ut avgifter för verkställighet av beslut om kvarstad. Denna fråga bör regleras i nationell rätt i den medlemsstat där beslutet om kvarstad ska verkställas.
- (28) Ett beslut om kvarstad bör, i förekommande fall, ha samma rang som en likvärdig nationell säkerhetsåtgärd har i verkställighetsmedlemsstaten. Om vissa verkställighetsåtgärder enligt nationell rätt har företräde framför kvarstadsåtgärder, bör de ges samma företräde i förhållande till beslut om kvarstad inom ramen för denna förordning. Vid tillämpningen av denna förordning bör beslut *ad personam* som finns i vissa nationella rättssystem betraktas som likvärdiga nationella beslut.

- (29) I denna förordning bör det föreskrivas en skyldighet för banken eller annan enhet som är ansvarig för att verkställa beslutet om kvarstad i verkställighetsmedlemsstaten att ange om och, i så fall, i vilken utsträckning beslutet om kvarstad har lett till att gäldenärens bankmedel har belagts med kvarstad samt en skyldighet för fordringsägaren att se till att bankmedel som belagts med kvarstad som överstiger det belopp som anges i beslutet om kvarstad frigörs.
- (30) Denna förordning bör säkerställa gäldenärens rätt till en rättvis rättegång och rätt till ett effektivt rättsmedel och bör därmed, med beaktande av att förfarandet för att bevilja beslutet om kvarstad är *ex parte*, ge gäldenären möjlighet att bestrida ett beslut om kvarstad eller verkställigheten av ett sådant beslut omedelbart efter genomförandet av det, på de grunder som fastställs i denna förordning.
- (31) I detta sammanhang bör det i denna förordning krävas att beslutet om kvarstad, alla handlingar som fordringsägaren gett in till domstolen i ursprungsmedlemsstaten och nödvändiga översättningar delges gäldenären omgående efter genomförandet av beslutet om kvarstad. Domstolen bör efter eget skön kunna bifoga eventuella ytterligare handlingar som legat till grund för dess beslut och som gäldenären kan behöva för att ta tillvara sin rätt, t.ex. skriftliga redogörelser för muntliga förhör.
- (32) Gäldenären bör ha möjlighet att kräva att beslutet om kvarstad omprövas, framför allt om de förutsättningar eller krav som fastställs i denna förordning inte var uppfyllda eller om de omständigheter som låg till grund för beslutet om kvarstad har förändrats på ett sådant sätt att beslutet om kvarstad inte längre har någon grund. Det bör t.ex. finnas ett rättsmedel som kan användas av gäldenären, om det inte var ett gränsöverskridande fall enligt definitionen i denna förordning, om de behörighetsbestämmelser som fastställs i denna förordning inte iaktogs, om fordringsägaren inte inlett ett förfarande för prövning av ärendet i sak inom de tidsfrister som fastställs i denna förordning och domstolen inte, som en följd av detta, upphävde beslutet om kvarstad på eget initiativ eller beslutet inte förföll automatiskt, om det inte fanns behov av ett skyndsamt skydd för fordringsägarens fordran i form av ett beslut om kvarstad, eftersom det inte fanns någon risk för att det inte skulle gå att verkställa fordringsägarens fordran eller att det skulle bli betydligt svårare att göra detta eller om ställandet av säkerhet inte uppfyllde kraven i denna förordning.

Gäldenären bör även ha tillgång till rättsmedel, om beslutet om kvarstad och förklaringen inte har delgetts gäldenären enligt bestämmelserna i denna förordning eller om de handlingar som har delgetts gäldenären inte uppfyller de språkkrav som föreskrivs i denna förordning. En ansökan om ett sådant rättsmedel bör dock inte bifallas, om den bristande delgivningen eller översättningen avhjälpas inom en viss tid. För att avhjälpa bristerna i delgivningen bör fordringsägaren göra en begäran till den myndighet som ansvarar för delgivningen i ursprungsmedlemsstaten om att handlingarna ska delges gäldenären med rekommenderat brev eller förse domstolen med nödvändiga översättningar av handlingarna, om gäldenären har gett sitt samtycke till att hämta handlingarna vid domstolen. En sådan begäran bör inte krävas, om den bristande delgivningen redan har avhjälpats på annat sätt, t.ex. om domstolen i enlighet med nationell rätt på eget initiativ inlett delgivningen.

- (33) Frågan om vem som ska tillhandahålla översättningar som krävs enligt denna förordning och vem som ska betala kostnaderna för översättningarna överläts åt nationell rätt.
- (34) Behörighet att pröva en ansökan om rättsmedel mot ett meddelat beslut om kvarstad bör ligga hos domstolarna i den medlemsstat där beslutet om kvarstad meddelades. Behörighet att pröva en ansökan om rättsmedel mot verkställighet av beslutet om kvarstad bör ligga hos domstolarna eller, i förekommande fall, hos behöriga verkställande myndigheter i verkställighetsmedlemsstaten.
- (35) Gäldenären bör ha rätt att ansöka om att bankmedel som har belagts med kvarstad frigörs, om han eller hon ställer en lämplig säkerhet. En sådan alternativ säkerhet kan bestå av en säkerhetsdeposition eller en alternativ säkerhet, t.ex. en bankgaranti eller ett hypotek.

- (36) Denna förordning bör säkerställa att bankmedel som beläggs med kvarstad inte påverkar belopp som är undantagna från utmätning enligt nationell rätt i verkställighetsmedlemsstaten, exempelvis belopp som är nödvändiga för att trygga gäldenärens och hans eller hennes familjs uppehälle. Beroende på vilket förfarande som tillämpas i medlemsstaten bör det ansvariga organet, som kan vara domstolen, banken eller den behöriga verkställande myndigheten, på eget initiativ undanta det berörda beloppet innan beslutet om kvarstad genomförs eller på gäldenärens begäran undanta beloppet efter det att beslutet om kvarstad genomförts. Om bankmedel i flera medlemsstater beläggs med kvarstad och belopp har undantagits mer än en gång, bör fordringsägaren kunna ansöka hos den behöriga domstolen i vilken som helst av verkställighetsmedlemsstaterna eller, om det följer av den berörda verkställighetsmedlemsstatens nationella rätt, den behöriga verkställande myndigheten i den medlemsstaten om en anpassning av undantagandet som tillämpas i den medlemsstaten.
- (37) I syfte att se till att beslutet om kvarstad meddelas och verkställs snabbt och utan dröjsmål bör det i denna förordning fastställas tidsfrister inom vilka de olika åtgärderna inom förfarandet måste slutföras. Domstolar eller myndigheter som deltar i förfarandet bör endast tillåtas att göra undantag från dessa tidsfrister under exceptionella omständigheter, t.ex. i mål med komplexa rättsliga eller faktiska omständigheter.
- (38) Rådets förordning (EEG, Euratom) nr 1182/71⁽¹⁾ bör tillämpas vid beräkning av de perioder och frister som föreskrivs i den här förordningen.
- (39) För att underlätta tillämpningen av denna förordning bör medlemsstaterna vara skyldiga att lämna viss information om sin lagstiftning och sina förfaranden avseende beslut om kvarstad och likvärdiga nationella säkerhetsåtgärder till kommissionen.
- (40) För att underlätta den praktiska tillämpningen av denna förordning bör standardformulär upprättas, framför allt för ansökan om kvarstad, beslutet om kvarstad, förklaringen om att bankmedel har belagts med kvarstad, för ansökan om rättsmedel och för överklagande enligt denna förordning.
- (41) För att förfarandena ska bli effektivare bör denna förordning tillåta användning av sådan modern kommunikationsteknik som är godkänd enligt förfaranderegler i den berörda medlemsstaten, framför allt för att fylla i de standardformulär som fastställs i denna förordning och för kommunikation mellan myndigheter som medverkar i förfarandena. Metoderna för att underteckna beslutet om kvarstad och andra handlingar enligt denna förordning bör dessutom vara teknikneutrala, så att nuvarande metoder, t.ex. digital certifiering eller säker autentisering, kan tillämpas och utrymme ges för den framtida tekniska utvecklingen på området.
- (42) För att säkerställa enhetliga villkor för genomförandet av denna förordning bör kommissionen tilldelas genomförandebefogenheter med avseende på upprättande och senare ändringar av de standardformulär som föreskrivs i denna förordning. Dessa befogenheter bör utövas i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011⁽²⁾.
- (43) Det rådgivande förfarandet bör användas vid antagandet av genomförandeakter om upprättande och senare ändringar av de standardformulär som föreskrivs i denna förordning i enlighet med artikel 4 i förordning (EU) nr 182/2011.
- (44) Denna förordning står i överensstämmelse med de grundläggande rättigheter och principer som erkänns i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna. Dess avsikt är särskilt att trygga respekt för privatlivet och familjelivet, skyddet av personuppgifter, rätten till egendom, rätten till ett effektivt rättsmedel och till en opartisk domstol enligt artiklarna 7, 8, 17 respektive 47 i stadgan.

⁽¹⁾ Rådets förordning (EEG, Euratom) nr 1182/71 av den 3 juni 1971 om regler för bestämning av perioder, datum och frister (EGT L 124, 8.6.1971, s. 1).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 av den 16 februari 2011 om fastställande av allmänna regler och principer för medlemsstaternas kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter (EUT L 55, 28.2.2011, s. 13).

- (45) I samband med tillgång till personuppgifter samt användning och överföring av sådana uppgifter enligt denna förordning bör kraven i Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG⁽¹⁾ följas, i den form som det har införlivats i medlemsstaternas nationella rätt.
- (46) Vid tillämpningen av denna förordning är det emellertid nödvändigt att fastställa vissa särskilda villkor för tillgång till personuppgifter och för användning och överföring av dessa. I detta sammanhang har Europeiska datatillsynsmannens yttrande⁽²⁾ tagits i beaktande. Underrättelse till den person som berörs av insamlingen av uppgifter bör ske i enlighet med nationell rätt. Underrättelsen till gäldenären om att uppgifter om hans eller hennes bankkonto eller bankkonton har lämnats ut bör dock skjutas upp 30 dagar för att förhindra att en tidig underrättelse äventyrar kvarstadsbeslutets verkan.
- (47) Eftersom målet för denna förordning, nämligen att införa ett unionsförfarande för en säkerhetsåtgärd som gör det möjligt för en fordringsägare att få ett beslut om kvarstad som hindrar att efterföljande verkställighet av fordringsägarens fordran äventyras genom att gäldenären överför eller tar ut bankmedel som han eller hon har på ett bankkonto i unionen, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna utan snarare, på grund av dess omfattning och verkningar, kan uppnås bättre på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen (EU-fördraget). I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går denna förordning inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta mål.
- (48) Denna förordning bör endast tillämpas på de medlemsstater som är bundna av den i enlighet med fördragen. Förfarandet för ett beslut om kvarstad enligt denna förordning bör därför endast kunna användas av fordringsägare med hemvist i en medlemsstat som är bunden av denna förordning och beslut som meddelas enligt denna förordning bör endast avse bankmedel på konton som förs i en sådan medlemsstat.
- (49) I enlighet med artikel 3 i protokoll nr 21 om Förenade kungarikets och Irlands ställning med avseende på området med frihet, säkerhet och rättvisa, fogat till EU-fördraget och EUF-fördraget, har Irland meddelat att det önskar delta i antagandet och tillämpningen av denna förordning.
- (50) I enlighet med artiklarna 1 och 2 i protokoll nr 21 om Förenade kungarikets och Irlands ställning med avseende på området med frihet, säkerhet och rättvisa, fogat till EU-fördraget och EUF-fördraget, och utan att det påverkar tillämpningen av artikel 4 i det protokollet, deltar Förenade kungariket inte i antagandet av denna förordning, som inte är bindande för eller tillämplig på Förenade kungariket.
- (51) I enlighet med artiklarna 1 och 2 i protokoll nr 22 om Danmarks ställning, fogat till EU-fördraget och EUF-fördraget, deltar Danmark inte i antagandet av denna förordning, som inte är bindande för eller tillämplig på Danmark.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

KAPITEL 1

SYFTE, TILLÄMPNINGSOMRÅDE OCH DEFINITIONER

Artikel 1

Syfte

1. I denna förordning fastställs ett unionsförfarande som gör det möjligt för fordringsägare att få ett europeiskt beslut om kvarstad på bankmedel (nedan kallat *beslut om kvarstad*), som förhindrar att efterföljande verkställighet av fordringsägarens fordran äventyras genom att bankmedel, upp till det belopp som anges i beslutet om kvarstad, överförs eller tas ut från ett bankkonto i en medlemsstat, som innehas av gäldenären eller av någon för gäldenärens räkning.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG av den 24 oktober 1995 om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter (EGT L 281, 23.11.1995, s. 31).

⁽²⁾ EUT C 373, 21.12.2011, s. 4.

2. Beslutet om kvarstad ska kunna användas av fordringsägare som ett alternativ till kvarstadsåtgärder i nationell rätt.

Artikel 2

Tillämpningsområde

1. Denna förordning är tillämplig på privaträttsliga penningfordringar i gränsöverskridande fall enligt definitionen i artikel 3, oberoende av vilket slag av domstol det är fråga om. Den ska i synnerhet inte tillämpas på fordringar i skatte- eller tullärenden eller andra förvaltningsrättsliga ärenden eller statens ansvar för handlingar eller underlåtenhet vid utövandet av statliga befogenheter (*acta iure imperii*).

2. Denna förordning ska inte tillämpas på

- a) fordringar som har sin grund i makars förmögenhetsförhållanden eller i förhållanden som enligt den lag som är tillämplig på sådana förhållanden har samma verkan som äktenskap,
- b) fordringar som har sin grund i arv och testamenten, inbegripet underhållsskyldighet som har sin grund i dödsfall,
- c) fordringar mot en gäldenär som det har inletts ett konkursförfarande, ackord och liknande förfarande emot,
- d) social trygghet,
- e) skiljeförfaranden.

3. Denna förordning ska inte tillämpas på bankkonton som är undantagna från utmätning enligt lagen i den medlemsstat där bankkontot förs eller på konton som förs i sådana system som omfattas av definitionen i artikel 2 a i Europaparlamentets och rådets direktiv 98/26/EG⁽¹⁾.

4. Denna förordning ska inte tillämpas på bankkonton som innehas av eller hos centralbanker när de agerar i egenskap av monetära myndigheter.

Artikel 3

Gränsöverskridande fall

1. Vid tillämpning av denna förordning ska ett fall anses vara gränsöverskridande, om bankkontot eller bankkontona, på vilka bankmedlen som ska beläggas med kvarstad finns, förs i en annan medlemsstat än

- a) den medlemsstat där domstolen till vilken en ansökan om kvarstad har inletts i enlighet med artikel 6 är belägen, eller
- b) den medlemsstat där fordringsägaren har hemvist.

2. Den relevanta tidpunkten för att avgöra om det föreligger ett gränsöverskridande fall är den dag då ansökan om kvarstad ges in till den domstol som är behörig att meddela ett beslut om kvarstad.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 98/26/EG av den 19 maj 1998 om slutgiltig avveckling i system för överföring av betalningar och värdepapper (EGT L 166, 11.6.1998, s. 45).

Artikel 4

Definitioner

I denna förordning avses med

1. *bankkonto eller konto*: varje konto för bankmedel som en bank för i gäldenärens namn eller i en tredje mans namn på gäldenärens vägnar,
2. *bank*: ett kreditinstitut enligt definitionen i artikel 4.1.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 ⁽¹⁾, inklusive filialer i den mening som avses i artikel 4.1.17 i den förordningen till kreditinstitut med huvudkontor inom eller, i enlighet med artikel 47 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU ⁽²⁾, utanför unionen, om sådana filialer är belägna i unionen,
3. *bankmedel*: pengar som har krediterats ett konto, oavsett valutaslag, eller liknande fordringar som avser återbetalning av pengar, t.ex. inlåning på penningmarknaden.
4. *medlemsstat där bankkontot förs*:
 - a) den medlemsstat som anges i det internationella bankkontonumret (IBAN) för bankkontot, eller
 - b) för ett bankkonto som saknar IBAN, den medlemsstat där den bank som för kontot har sitt huvudkontor eller, om bankkontot förs av en filial, den medlemsstat där filialen är belägen,
5. *fordran*: en förpliktelse som avser betalning av ett bestämt penningbelopp som är förfallet till betalning eller en förpliktelse som avser betalning av ett bestämbar penningbelopp som har sin grund i en transaktion eller en händelse som redan har ägt rum, förutsatt att talan angående en sådan förpliktelse kan väckas vid domstol,
6. *fordringsägare*: en fysisk person med hemvist i en medlemsstat eller en juridisk person med hemvist i en medlemsstat eller annan enhet med hemvist i en medlemsstat och som har rättskapacitet enligt en medlemsstats nationella rätt, som ansöker om eller redan har ett beslut om kvarstad som avser en fordran,
7. *gäldenär*: en fysisk eller juridisk person eller annan enhet med rättskapacitet enligt en medlemsstats nationella rätt, mot vilken fordringsägaren ansöker om eller redan har ett beslut om kvarstad som avser en fordran,
8. *dom*: avgörande som har meddelats av en domstol i en medlemsstat, oavsett dess rubricering, och domstolstjänstemans beslut i fråga om kostnader,
9. *förlikning inför domstol*: en förlikning som har stadfästs av en domstol i en medlemsstat eller ingåtts inför en domstol i en medlemsstat i samband med domstolsförhandlingar,

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012 (EUT L 176, 27.6.2013, s. 1).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG (EUT L 176, 27.6.2013, s. 338).

10. *officiell handling*: en handling som har upprättats eller registrerats som en officiell handling (*acte authentique*) i en medlemsstat och vars äkthet
 - a) avser handlingens underskrift och innehåll, och
 - b) har bestyrkts av en offentlig myndighet eller annan myndighet som har bemyndigats för ändamålet,
11. *ursprungsmedlemsstat*: den medlemsstat där beslutet om kvarstad meddelas,
12. *verkställighetsmedlemsstat*: den medlemsstat där det bankkonto på vilket bankmedel som ska beläggas med kvarstad förs,
13. *informationsmyndighet*: den myndighet som en medlemsstat har utsett som behörig att inhämta information om gäldenärens bankkonto eller bankkonton enligt artikel 14,
14. *behörig myndighet*: den myndighet eller de myndigheter som en medlemsstat har utsett som behörig eller behöriga att ta emot, översända eller delge enligt artiklarna 10.2, 23.3, 23.5, 23.6, 25.3, 27.2, 28.3 och 36.5 andra stycket,
15. *hemvist*: hemvist enligt artiklarna 62 och 63 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1215/2012 ⁽¹⁾.

KAPITEL 2

FÖRFARANDET FÖR ETT BESLUT OM KVARSTAD

Artikel 5

Tillgänglighet

Fordringsägaren kan ansöka om kvarstad i följande situationer:

- a) Innan fordringsägaren har inlett ett förfarande mot gäldenären för prövning av ärendet i sak i en medlemsstat eller under ett sådant förfarande fram till dess att domen meddelas eller en förlikning inför domstol stadfästs eller ingås.
- b) Efter att fordringsägaren har fått en dom, en förlikning inför domstol eller en officiell handling i en medlemsstat, enligt vilken gäldenären är skyldig att betala fordringsägarens fordran.

Artikel 6

Behörighet

1. Om fordringsägaren ännu inte har en dom, en förlikning inför domstol eller en officiell handling ska behörigheten att meddela ett beslut om kvarstad ligga hos de domstolar i medlemsstaten som är behöriga att avgöra sakfrågan i enlighet med tillämpliga regler om domstols behörighet.
2. Om gäldenären i egenskap av konsument har ingått ett avtal med fordringsägaren för ett ändamål som kan anses ligga utanför gäldenärens närings- eller yrkesverksamhet, ska behörigheten att meddela ett beslut om kvarstad, som syftar till att säkra en fordran enligt avtalet, utan hinder av vad som sägs i punkt 1, ligga hos domstolarna i den medlemsstat där gäldenären har hemvist.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1215/2012 av den 12 december 2012 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (EUT L 351, 20.12.2012, s. 1).

3. Om fordringsägaren redan har en dom eller en förlikning inför domstol i sakfrågan, ska behörigheten att meddela ett beslut om kvarstad avseende den fordran som anges i domen eller förlikningen ligga hos domstolarna i den medlemsstat där domen meddelades eller förlikningen stadfästes eller ingicks.
4. Om fordringsägaren har erhållit en officiell handling ska behörigheten att meddela ett beslut om kvarstad för den fordran som anges i den officiella handlingen ligga hos de domstolar som har utsetts för det ändamålet i den medlemsstat där handlingen upprättades.

Artikel 7

Förutsättningar för beslut om kvarstad

1. Domstolen ska meddela ett beslut om kvarstad när fordringsägaren har lagt fram tillräcklig bevisning för att övertyga domstolen om att det föreligger ett brådskande behov av en säkerhetsåtgärd i form av kvarstad, eftersom det finns reell risk för att det, utan en sådan åtgärd, inte kommer att gå att verkställa fordringsägarens fordran mot gäldenären eller bli betydligt svårare att göra detta.
2. Om fordringsägaren ännu inte har en dom, en förlikning inför domstol eller en officiell handling enligt vilken gäldenären är skyldig att betala fordringsägarens fordran, ska fordringsägaren även lägga fram tillräcklig bevisning för att övertyga domstolen om att det är sannolikt att hans eller hennes talan i ärendet i sak mot gäldenären kommer att bifallas.

Artikel 8

Ansökan om kvarstad

1. Ansökan om kvarstad ska göras på det formulär som har fastställts i enlighet med det rådgivande förfarande som avses i artikel 52.2.
2. Ansökan ska innehålla följande uppgifter:
 - a) Namn på och adress till den domstol till vilken ansökan ges in.
 - b) Fordringsägarens namn och kontaktuppgifter och, i förekommande fall, namn och kontaktuppgifter till fordringsägarens ombud,
 - i) om fordringsägaren är en fysisk person, födelsedatum och, om informationen finns tillgänglig, personnummer eller passnummer, eller
 - ii) om fordringsägaren är en juridisk person eller en annan enhet med rättskapacitet enligt en medlemsstats nationella rätt, den stat där stiftandet, bildandet eller registreringen gjorts och identifikations- eller organisationsnummer eller, om ett sådant nummer saknas, datum och ort för stiftandet, bildandet eller registreringen.
 - c) Gäldenärens namn och kontaktuppgifter och, i förekommande fall, namn och kontaktuppgifter till gäldenärens ombud och, om informationen finns tillgänglig,
 - i) om gäldenären är en fysisk person, födelsedatum och personnummer eller passnummer, eller
 - ii) om gäldenären är en juridisk person eller en annan enhet med rättskapacitet enligt en medlemsstats nationella rätt, den stat där stiftandet, bildandet eller registreringen skedde samt identifikations- eller organisationsnummer eller, om ett sådant nummer saknas, datum och ort för stiftandet, bildandet eller registreringen.
 - d) Ett nummer som gör det möjligt att identifiera banken, såsom IBAN eller BIC och/eller namn på och adress till den bank där gäldenären har ett eller flera konton med bankmedel som ska beläggas med kvarstad.

- e) Om informationen finns tillgänglig, nummer på det eller de bankkonton med bankmedel som ska beläggas med kvarstad och uppgift om ifall några andra konton med bankmedel som gäldenären har i samma bank ska beläggas med kvarstad.
- f) Om inga av de uppgifter som krävs i led d kan lämnas, en förklaring om att en begäran om kontoinformation enligt artikel 14 görs och de omständigheter som åberopas till stöd för att fordringsägaren tror att gäldenären har ett eller flera konton i en bank i en viss medlemsstat.
- g) Det belopp som ansökan om kvarstad avser, dvs.
- i) om fordringsägaren inte har en dom, en förlikning inför domstol eller en officiell handling, det belopp som huvudfordran uppgår till eller del av den och den ränta som följer av artikel 15,
 - ii) om fordringsägaren har en dom, en förlikning inför domstol eller en officiell handling, det belopp som huvudfordran uppgår till enligt domen, förlikningen inför domstol eller den officiella handlingen eller del därav samt den ränta och de kostnader som följer av artikel 15.
- h) Om fordringsägaren inte har en dom, en förlikning inför domstol eller en officiell handling:
- i) En redovisning av alla relevanta omständigheter som åberopas till stöd för att den domstol som ansökan om kvarstad har inletts till är behörig.
 - ii) En redovisning av alla relevanta omständigheter som åberopas till stöd för fordran och, i förekommande fall, räntan
 - iii) En förklaring om att fordringsägaren redan har inlett ett förfarande mot gäldenären för prövning av ärendet i sak.
- i) Om fordringsägaren har en dom, en förlikning inför domstol eller en officiell handling, en förklaring om att domen, förlikningen inför domstol eller den officiella handlingen ännu inte har infriats eller, om den delvis har infriats, uppgift om graden av bristande infrielse.
- j) En redovisning av alla relevanta omständigheter som åberopas till stöd för att kvarstad ska beviljas enligt artikel 7.1.
- k) I förekommande fall, uppgift om de skäl fordringsägaren anför för att inte behöva ställa säkerhet enligt artikel 12.
- l) En förteckning över den bevisning som fordringsägaren åberopar.
- m) En förklaring enligt artikel 16 om att fordringsägaren har ingett en ansökan om en likvärdig nationell säkerhetsåtgärd till en annan domstol eller myndighet eller att en sådan ansökan redan har beviljats eller avslagits och, om den har beviljats, i vilken utsträckning beslutet har genomförts.
- n) En frivillig uppgift om fordringsägarens bankkonto, som kan användas av gäldenären vid frivillig betalning av fordran.
- o) En förklaring om att de uppgifter som fordringsägaren har lämnat i ansökan, såvitt han eller hon vet, är sanna och fullständiga och att fordringsägaren inser att varje avsiktlig falsk eller ofullständig uppgift kan leda till rättsliga följder enligt nationell rätt i den medlemsstat där ansökan ingavs eller till skadeståndsansvar enligt artikel 13.

3. Ansökan ska åtföljas av alla relevanta handlingar som åberopas och, om fordringsägaren har en dom, en förlikning inför domstol eller en officiell handling, en kopia av domen, förlikningen inför domstol eller den officiella handlingen som uppfyller de villkor som är nödvändiga för att dess äkthet ska kunna fastställas.
4. Ansökan och handlingar som åberopas får ges in med vilket kommunikationsmedel som helst, även elektroniskt sådant, om det godtas enligt förfarandereglerna i den medlemsstat där ansökan ges in.

Artikel 9

Bevisupptagning

1. Domstolen ska fatta sitt beslut genom ett skriftligt förfarande på grundval av de uppgifter och den bevisning som fordringsägaren har åberopat i sin ansökan. Anser domstolen att bevisen inte är tillräckliga, får domstolen, om det är tillåtet enligt nationell rätt, förelägga fordringsägaren att lägga fram ytterligare skriftlig bevisning.
2. Utan hinder av punkt 1 och med förbehåll för artikel 11, får domstolen, förutsatt att det inte fördröjer förfarandet i onödan, även använda annat lämpligt bevismedel som är tillgängligt enligt nationell rätt, såsom förhör med fordringsägaren eller med fordringsägarens vittne(n), inbegripet användning av videokonferensteknik eller annan kommunikationsteknik.

Artikel 10

Inledande av ett rättsligt förfarande för prövning av ärendet i sak

1. Om fordringsägaren har ansökt om kvarstad innan förfarandet för prövning av ärendet i sak inletts, ska han eller hon inleda ett sådant förfarande och redovisa att det har inletts till den domstol som ansökan om kvarstad ingetts till inom 30 dagar från den dag då ansökan gavs in, eller inom 14 dagar från den dag då beslutet om kvarstad meddelades, om denna dag infaller senare. Domstolen får, på begäran av gäldenären, förlänga tidsfristen, t.ex. för att göra det möjligt för parterna att reglera fordran, och ska informera båda parterna om detta.
2. Om domstolen inte får en redovisning om att förfarandet i ärendet i sak har inletts inom den tidsfrist som anges i punkt 1, ska beslutet om kvarstad upphävas eller förfalla och parterna informeras om detta.

Om den domstol som meddelade beslutet om kvarstad är belägen i verkställighetsmedlemsstaten, ska beslutet om kvarstad upphävas eller förfalla i enlighet med nationell rätt i den medlemsstaten.

Om upphävandet av beslutet eller beslutets förfall måste genomföras i en annan medlemsstat än ursprungsmedlemsstaten, ska domstolen upphäva beslutet om kvarstad genom att använda det formulär för upphävande som utformats genom genomförandeakter som antagits i enlighet med det rådgivande förfarande som avses i artikel 52.2 och ska översända formuläret för beslutet om upphävande i enlighet med artikel 29 till den behöriga myndigheten i verkställighetsmedlemsstaten. Den myndigheten ska vidta nödvändiga åtgärder för att med tillämpning av artikel 23 på lämpligt sätt genomföra upphävandet.

3. För tillämpningen av punkt 1 ska förfarandet för prövning av ärendet i sak anses ha inletts
 - a) när stämningsansökan eller motsvarande handling har ingetts till domstolen, förutsatt att fordringsägaren inte efter det har underlåtit att vidta de åtgärder som han eller hon är skyldig att vidta för att få delgivningen av gäldenären genomförd, eller
 - b) om handlingen ska delges innan den ges in till domstolen, när handlingen tas emot av den myndighet som är ansvarig för delgivning, förutsatt att fordringsägaren inte efter det har underlåtit att vidta de åtgärder som han eller hon är skyldig att vidta för att få handlingen ingiven till domstolen.

Den myndighet som är ansvarig för delgivning enligt led b i första stycket är första myndighet att ta emot de handlingar som ska delges.

*Artikel 11***Ex parte-förfarande**

Gäldenären ska inte underrättas om ansökan om ett beslut om kvarstad eller höras innan beslutet om kvarstad meddelas.

*Artikel 12***Fordringsägarens ställande av säkerhet**

1. Innan domstolen meddelar ett beslut om kvarstad i ett ärende där fordringsägaren inte har en dom, en förlikning inför domstol eller en officiell handling, ska domstolen förelägga fordringsägaren att ställa säkerhet med ett belopp som är tillräckligt för att förhindra missbruk av det förfarande som föreskrivs i denna förordning och för att säkerställa ersättning för eventuell skada som gäldenären kan komma att orsakas till följd av beslutet om kvarstad, i den utsträckning som fordringsägaren är ansvarig för skada enligt artikel 13.

Domstolen får undantagsvis avstå från kravet i första stycket om den anser att ställandet av säkerhet som avses i det stycket är olämpligt med hänsyn till omständigheterna i ärendet.

2. Om fordringsägaren har en dom, en förlikning inför domstol eller en officiell handling, får domstolen innan den meddelar ett beslut om kvarstad, förelägga fordringsägaren att ställa säkerhet enligt punkt 1 första stycket, om den anser att det är nödvändigt och lämpligt med hänsyn till omständigheterna i ärendet.

3. Om domstolen kräver att en säkerhet ska ställas i enlighet med denna artikel, ska fordringsägaren underrättas om det belopp som krävs och om vilken typ av säkerhet som accepteras enligt nationell rätt i den medlemsstat där domstolen är belägen. Fordringsägaren ska också underrättas om att ett beslut om kvarstad kommer att meddelas när säkerhet har ställts i enlighet med dessa krav.

*Artikel 13***Fordringsägarens skadeståndsansvar**

1. Fordringsägaren är ansvarig för skada som ett beslut om kvarstad orsakar gäldenären på grund av att fordringsägaren har begått ett fel. Bevisbördan åvilar gäldenären.

2. Det finns en presumtion för att fordringsägaren har begått ett fel, om inte han eller hon bevisar motsatsen, om

a) beslutet om kvarstad har upphävts på grund av att fordringsägaren inte har inlett ett rättsligt förfarande för prövning av ärendet i sak, om inte underlåtenheten beror på att gäldenären har betalat fordran eller någon annan form av överenskommelse har nåtts mellan parterna,

b) fordringsägaren inte har begärt att överskjutande belopp enligt artikel 27 ska frigöras,

c) det senare framgår att kvarstaden inte borde ha beviljats eller skulle ha beviljats men till ett lägre belopp och detta beror på att fordringsägaren har underlåtit att fullgöra sina skyldigheter enligt artikel 16, eller

d) beslutet om kvarstad har upphävts eller verkställigheten har avbrutits på grund av att fordringsägaren har underlåtit att fullgöra sina skyldigheter enligt denna förordning såvitt avser delgivning eller översättning av handlingar eller avhjälpande av bristande delgivning eller översättning.

3. Utan hinder av punkt 1 får medlemsstaterna behålla eller införa andra ansvarsgrunder eller typer av ansvar eller regler om bevisbörd i sin nationella rätt. Andra aspekter som avser fordringsägarens ansvar gentemot gäldenären och som omfattas av punkterna 1 och 2 regleras av nationell rätt.

4. Tillämplig lag för fordringsägarens ansvar är lagen i verkställighetsmedlemsstaten.

Beläggs bankmedel med kvarstad på bankkonton i fler än en medlemsstat, är tillämplig lag för fordringsägarens ansvar lagen i den verkställighetsmedlemsstat

- a) där gäldenären har sin stadigvarande vistelseort enligt definitionen i artikel 23 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 864/2007⁽¹⁾ eller, om sådan saknas,
 - b) som har starkast anknytning till målet.
5. Denna artikel behandlar inte frågan om fordringsägarens eventuella ansvar gentemot banken eller tredje man.

Artikel 14

Begäran om inhämtande av kontoinformation

1. Om fordringsägaren har en verkställbar dom, en förlikning inför domstol eller en officiell handling, enligt vilken gäldenären är skyldig att betala fordringsägarens fordran och fordringsägaren har skäl att tro att gäldenären har ett eller flera konton i en bank i en viss medlemsstat, men varken känner till namnet på eller adressen till banken, IBAN, BIC eller något annat banknummer som gör att banken kan identifieras, får han eller hon inge en begäran till den domstol som ansökan om kvarstad inges till med en begäran om att informationsmyndigheten i verkställighetsmedlemsstaten ska inhämta den information som behövs för att identifiera banken eller bankerna och gäldenärens konto eller konton.

Utan hinder av vad som sägs i första stycket får fordringsägaren göra en begäran enligt det stycket, om den dom, den förlikning inför domstol eller den officiella handling som fordringsägaren har ännu inte är verkställbar och det belopp som ska beläggas med kvarstad är betydande med hänsyn till relevanta omständigheter, och fordringsägaren har lagt fram tillräcklig bevisning för att övertyga domstolen om att det föreligger ett brådskande behov av kontoinformation, eftersom det finns en risk för att verkställigheten av fordringsägarens fordran mot gäldenären utan sådan information kan äventyras och detta i sin tur kan leda till en betydande försämring av fordringsägarens ekonomiska situation.

2. Den begäran som avses i punkt 1 ska göras i ansökan om kvarstad. Fordringsägaren ska ange omständigheterna till stöd för att han eller hon tror att gäldenären har ett eller flera konton i en bank i den specifika medlemsstaten och lämna all relevant information som han eller hon har tillgång till om gäldenären och bankkontot eller bankkontona med bankmedel som ska beläggas med kvarstad. Om domstolen inte anser att fordringsägarens begäran är välgrundad ska den avslås.

3. Domstolen ska översända begäran om information till informationsmyndigheten i verkställighetsmedlemsstaten i enlighet med artikel 29 när domstolen har övertygats om att begäran är välgrundad och om att alla förutsättningar och krav för att ett beslut om kvarstad ska meddelas är uppfyllda, med undantag för kravet på information i artikel 8.2 d och, i förekommande fall, kravet på säkerhet i enlighet med artikel 12.

4. För att inhämta den information som avses i punkt 1 ska informationsmyndigheten i verkställighetsmedlemsstaten använda en av de metoder som finns i den medlemsstaten enligt punkt 5.

5. Varje medlemsstat ska i sin nationella rätt tillhandahålla minst en av följande metoder för att inhämta den information som avses i punkt 1:

- a) Skyldighet för banker på medlemsstatens territorium att på begäran av informationsmyndigheten uppge om gäldenären har ett bankkonto hos dem.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 864/2007 av den 11 juli 2007 om tillämplig lag för utomobligatoriska förpliktelser (Rom II) (EUT L 199, 31.7.2007, s. 40).

- b) Rätt för informationsmyndigheten att få del av relevant information, som myndigheter har i sina register eller på annat sätt förfogar över.
- c) Möjlighet för domstolarna att ålägga gäldenären att uppge i vilken eller vilka banker på dess territorium han eller hon har ett eller flera bankkonton, om en sådan förpliktelse åtföljs av ett föreläggande från domstolen som förbjuder gäldenären att ta ut eller överföra bankmedel som han eller hon har på kontot eller kontona upp till det belopp som ska beläggas med kvarstad.
- d) Andra metoder som effektivt och ändamålsenligt kan bidra till tillgång till den relevanta informationen, under förutsättning att de inte är oproportionellt kostsamma eller tidskrävande.

Oavsett vilken metod eller vilka metoder som tillhandahålls av en medlemsstat ska alla myndigheter som medverkar i inhämtandet av information agera snabbt.

6. Så snart informationsmyndigheten i verkställighetsmedlemsstaten har inhämtat informationen ska myndigheten översända den i enlighet med artikel 29 till den domstol som översänt begäran.

7. Om informationsmyndigheten inte kan inhämta den information som avses i punkt 1, ska myndigheten informera den domstol som översänt begäran om detta. Om avsaknaden av kontoinformation medför att ansökan om kvarstad avslås i sin helhet, ska domstolen utan dröjsmål frigöra eventuell säkerhet som fordringsägaren eventuellt har ställt i enlighet med artikel 12.

8. Om informationsmyndigheten enligt denna artikel får information av en bank eller får del av information som myndigheter har i register, ska underrättelse till gäldenären om att hans eller hennes personuppgifter har lämnats ut skjutas upp 30 dagar för att förhindra att en för tidig underrättelse äventyrar verkställigheten av beslutet om kvarstad.

Artikel 15

Ränta och kostnader

1. Beslutet om kvarstad ska, om fordringsägaren begär det, omfatta upplupen ränta i enlighet med den lagstiftning som är tillämplig på fordran fram till och med den dag då beslutet om kvarstad meddelas, under förutsättning att räntebeloppet eller räntetypen inte strider mot överordnade tvingande bestämmelser i ursprungsmedlemsstatens nationella rätt.
2. Om fordringsägaren har en dom, en förlikning inför domstol eller en officiell handling ska beslutet om kvarstad om fordringsägaren begär det även omfatta kostnaderna för att få en sådan dom, förlikning eller handling, om det har fastställts att kostnaderna ska bäras av gäldenären.

Artikel 16

Parallella ansökningar

1. Fordringsägaren får inte hos flera domstolar samtidigt ansöka om kvarstad mot samma gäldenär för att säkra samma fordran.
2. Fordringsägaren ska i sin ansökan om kvarstad uppge om han eller hon har ansökt om en likvärdig nationell säkerhetsåtgärd hos en annan domstol eller myndighet mot samma gäldenär för att säkra samma fordran eller redan har ett beslut om en sådan åtgärd. Fordringsägaren ska också uppge om en ansökan om en sådan åtgärd har avslagits på den grunden att den inte var tillåten eller att den var ogrundad.

3. Om fordringsägaren utverkar en likvärdig nationell säkerhetsåtgärd mot samma gäldenär för att säkra samma fordran under förfarandet enligt denna förordning, ska fordringsägaren utan dröjsmål informera domstolen om detta och om en sådan nationell säkerhetsåtgärd har genomförts. Fordringsägaren ska också informera domstolen om en sådan ansökan har avslagits på den grunden att den inte var tillåten eller att den var ogrundad.

4. Om domstolen har fått information om att fordringsägaren redan har beviljats en likvärdig nationell säkerhetsåtgärd, ska domstolen, med beaktande av samtliga omständigheter i ärendet, överväga om det fortfarande är lämpligt att helt eller delvis meddela ett beslut om kvarstad.

Artikel 17

Beslut om kvarstad

1. Den domstol till vilken en ansökan om kvarstad ges in ska pröva om förutsättningarna och kraven i denna förordning är uppfyllda.

2. Domstolen ska fatta beslut om ansökan utan dröjsmål, dock senast när de tidsfrister som anges i artikel 18 löper ut.

3. Om fordringsägaren inte har lämnat all information som krävs enligt artikel 8, får domstolen, om inte ansökan är uppenbart otillåten eller ogrundad, ge fordringsägaren tillfälle att komplettera eller rätta ansökan inom en tidsfrist som ska fastställas av domstolen. Om fordringsägaren inte kompletterar eller rättar ansökan inom tidsfristen, ska ansökan avvisas.

4. Kvarstad ska beviljas med det belopp som bevisningen i artikel 9 ger stöd för och i enlighet med den lag som är tillämplig på fordran i ärendet i sak och ska i förekommande fall innefatta ränta och/eller kostnader enligt artikel 15.

Beslutet om kvarstad får inte meddelas med ett belopp som överstiger det belopp som fordringsägaren yrkat i ansökan.

5. Fordringsägaren ska underrättas om beslutet i enlighet med vad som gäller för likvärdiga beslut enligt nationell rätt i ursprungsmedlemsstaten.

Artikel 18

Tidsfrister för beslut om kvarstad

1. Om fordringsägaren inte har en dom, en förlikning inför domstol eller en officiell handling ska domstolen meddela sitt beslut senast tio arbetsdagar efter att fordringsägaren gav in ansökan eller, i förekommande fall, kompletterade den.

2. Om fordringsägaren har en dom, en förlikning inför domstol eller en officiell handling, ska domstolen meddela sitt beslut senast fem arbetsdagar efter att fordringsägaren gav in ansökan eller, i förekommande fall, kompletterade den.

3. Om domstolen enligt artikel 9.2 beslutar att det är nödvändigt att höra fordringsägaren och, i förekommande fall, hans eller hennes vittne(n), ska det ske utan dröjsmål och beslutet om kvarstad ska meddelas senast fem arbetsdagar efter att förhören har ägt rum.

4. I fall som avses i artikel 12 ska tidsfristerna i punkterna 1, 2 och 3 i den här artikeln gälla beslutet om krav på att fordringsägaren ska ställa säkerhet. Domstolen ska meddela sitt beslut om kvarstad så snart fordringsägaren ställt den begärda säkerheten.

5. Utan hinder av vad som sägs i punkterna 1, 2 och 3 i denna artikel ska domstolen i de fall som avses i artikel 14 meddela sitt beslut om kvarstad utan dröjsmål efter att domstolen tagit emot den information som avses i artikel 14.6 eller 14.7, under förutsättning att eventuell säkerhet som krävs har ställts av fordringsägaren vid denna tidpunkt.

Artikel 19

Kvarstadsbeslutets utformning och innehåll

1. Ett beslut om kvarstad ska meddelas på det formulär som har utformats genom genomförandeakter som antagits i enlighet med det rådgivande förfarande som avses i artikel 52.2 och förses med domstolens stämpel, underskrift eller eventuell annan autentisering. Formuläret ska bestå av följande två delar:

- a) Del A, som innehåller den information som anges i punkt 2, som ska lämnas till banken, fordringsägaren och gäldenären.
- b) Del B, som innehåller den information som anges i punkt 3, som ska lämnas till fordringsägaren och gäldenären utöver informationen enligt punkt 2.

2. Del A ska innehålla följande information:

- a) Domstolens namn och adress samt mål- eller ärendenummer.
- b) Fordringsägarens personuppgifter i enlighet med artikel 8.2 b.
- c) Gäldenärens personuppgifter i enlighet med artikel 8.2 c.
- d) Bankens namn och adress.
- e) Om fordringsägaren har uppgett gäldenärens kontonummer i ansökan, nummer på det eller de konton med bankmedel som ska beläggas med kvarstad och, i förekommande fall, uppgift om huruvida andra konton som gäldenären har i samma bank också ska beläggas med kvarstad.
- f) I förekommande fall, uppgift om att det eller de kontonummer med bankmedel som ska beläggas med kvarstad har inhämtats genom en begäran enligt artikel 14 och uppgift om att banken, om det behövs enligt artikel 24.4 andra stycket, kan få information om det eller de berörda numren från informationsmyndigheten i verkställighetsmedlemsstaten.
- g) Det belopp som ska beläggas med kvarstad.
- h) Ett uppdrag till banken att verkställa beslutet om kvarstad i enlighet med artikel 24.
- i) Datumet för beslutet om kvarstad.
- j) Om fordringsägaren har uppgett ett kontonummer i ansökan enligt artikel 8.2 n och verkställighetsmedlemsstatens nationella rätt tillåter det, ett tillstånd för banken att i enlighet med artikel 24.3, om gäldenären begär det, frigöra och överföra bankmedel som motsvarar högst det belopp som anges i beslutet om kvarstad från det konto med bankmedel som belagts med kvarstad till det konto som fordringsägaren har uppgett i sin ansökan.
- k) Information om var den elektroniska versionen av det formulär som ska användas för förklaringen enligt artikel 25 finns.

3. Del B ska innehålla följande information:
- a) En beskrivning av sakfrågan i målet och domstolens skäl för beslutet om kvarstad.
 - b) I förekommande fall, beloppet avseende ställd säkerhet.
 - c) I förekommande fall, den tidsfrist inom vilken förfarandet för prövning av ärendet i sak ska inledas och den tidsfrist inom vilken inledandet ska redovisas för den domstol som meddelat beslutet om kvarstad.
 - d) I förekommande fall, uppgift om vilka handlingar som ska översättas enligt artikel 49.1 andra meningen.
 - e) I förekommande fall, uppgift om att fordringsägaren är ansvarig för att ansöka om verkställighet av beslutet om kvarstad och som en följd av detta, i förekommande fall, uppgift om att fordringsägaren är ansvarig för att översända beslutet till den behöriga myndigheten i verkställighetsmedlemsstaten enligt artikel 23.3 och för att delge gäldenären enligt artikel 28.2, 28.3 och 28.4.
 - f) Information om de rättsmedel som gäldenären har tillgång till.
4. Om beslutet om kvarstad avser konton i olika banker, ska ett separat formulär (del A enligt punkt 2) fyllas i för varje bank. I sådana fall ska det formulär som ska lämnas till fordringsägaren och gäldenären (delarna A och B enligt punkterna 2 respektive 3) innehålla en förteckning över alla berörda banker.

Artikel 20

Varaktigheten för beslutet om kvarstad

Bankmedel som har belagts med kvarstad ska vara belagda med kvarstad i enlighet med beslutet om kvarstad eller senare ändringar eller begränsningar av beslutet i enlighet med kapitel 4

- a) till dess att beslutet om kvarstad upphävs,
- b) till dess att verkställigheten av beslutet om kvarstad avbryts, eller
- c) till dess att domen, förlikningen inför domstol eller den officiella handlingen avseende den fordran som beslutet om kvarstad avsåg att säkra har verkställts i förhållande till de bankmedel som är föremål för beslutet om kvarstad.

Artikel 21

Överklagande av ett beslut att inte bevilja en ansökan om kvarstad

1. Domstolens beslut att helt eller delvis avslå ansökan om kvarstad får överklagas av fordringsägaren.
2. Överklagandet ska ges in inom 30 dagar från och med den dag då fordringsägaren underrättades om det beslut som avses i punkt 1. Det ska inges till den domstol som den berörda medlemsstaten har anmält till kommissionen i enlighet med artikel 50.1 d.
3. Har en ansökan om kvarstad avslagits i dess helhet, ska överklagandet prövas genom ett *ex parte*-förfarande enligt artikel 11.

KAPITEL 3

ERKÄNNANDE, VERKSTÄLLBARHET OCH VERKSTÄLLIGHET AV BESLUTET OM KVARSTAD*Artikel 22***Erkännande och verkställbarhet**

Ett beslut om kvarstad som meddelas i en medlemsstat i enlighet med denna förordning ska erkännas i de övriga medlemsstaterna utan att det krävs något särskilt förfarande och ska vara verkställbart i en annan medlemsstat utan att det behövs någon verkställbarhetsförklaring.

*Artikel 23***Verkställighet av beslutet om kvarstad**

1. Om inte annat följer av bestämmelserna i detta kapitel, ska beslutet om kvarstad verkställas i enlighet med det förfarande som gäller för verkställighet av likvärdiga nationella beslut om säkerhetsåtgärder i verkställighetsmedlemsstaten.

2. Alla myndigheter som medverkar i verkställigheten av beslutet om kvarstad ska agera utan dröjsmål.

3. Om beslutet om kvarstad meddelades i en annan medlemsstat än verkställighetsmedlemsstaten, ska del A i beslutet om kvarstad enligt artikel 19.2 och ett tomt formulär för förklaringen enligt artikel 25 vid tillämpning av punkt 1 i den här artikeln översändas i enlighet med artikel 29 till den behöriga myndigheten i verkställighetsmedlemsstaten.

Översändandet ska göras av den domstol som meddelat beslutet om kvarstad eller fordringsägaren, beroende på vem som enligt ursprungsmedlemsstatens nationella rätt är ansvarig för att inleda verkställighetsförfarandet.

4. Beslutet om kvarstad ska vid behov åtföljas av en översättning eller translitterering till verkställighetsmedlemsstatens officiella språk eller, om det finns flera officiella språk i medlemsstaten, det officiella språket eller ett av de officiella språken på den plats där beslutet om kvarstad ska verkställas. Översättningen eller translittereringen ska tillhandahållas av den domstol som meddelat beslutet om kvarstad med användning av lämplig språkversion av det standardformulär som anges i artikel 19.

5. Den behöriga myndigheten i verkställighetsmedlemsstaten ska vidta de åtgärder som krävs för att beslutet om kvarstad ska verkställas i enlighet med dess nationella rätt.

6. Om beslutet om kvarstad avser mer än en bank i samma medlemsstat eller i olika medlemsstater, ska ett separat formulär för varje bank enligt artikel 19.4 översändas till den behöriga myndigheten i respektive verkställighetsmedlemsstat.

*Artikel 24***Genomförande av beslutet om kvarstad**

1. Den bank som för kontot som beslutet om kvarstad avser ska efter att den tagit emot beslutet om kvarstad, eller ett föreläggande om att genomföra beslutet om kvarstad om detta följer av verkställighetsmedlemsstatens nationella rätt, genomföra beslutet utan dröjsmål.

2. För att genomföra beslutet om kvarstad ska banken, om inte annat följer av artikel 31, skydda det belopp som anges i beslutet om kvarstad,

a) genom att säkerställa att beloppet inte överförs eller tas ut från det eller de konton som anges i beslutet om kvarstad eller som har fastställts i enlighet med punkt 4, eller

b) om det följer av nationell rätt, genom att överföra beloppet till ett särskilt konto.

Transaktioner som pågår på bankkontot när banken tar emot beslutet om kvarstad eller får ett föreläggande om att genomföra beslutet om kvarstad kan påverka det slutliga belopp som ska beläggas med kvarstad. Sådana pågående transaktioner får det tas hänsyn till endast om de avslutats före bankens utfärdande av förklaringen enligt artikel 25 inom de tidsfrister som anges i artikel 25.1.

3. Utan hinder av punkt 2 a har banken rätt att, efter en begäran om det från gäldenären, frigöra bankmedel som har belagts med kvarstad och överföra dem till fordringsägarens konto som anges i beslutet om kvarstad för att betala fordringsägarens fordran, om samtliga följande förutsättningar är uppfyllda:

a) En sådan behörighet för banken anges särskilt i beslutet om kvarstad i enlighet med artikel 19.2 j.

b) Verkställighetsmedlemsstatens rätt tillåter ett sådant frigörande och en sådan överföring.

c) Det finns inte några konkurrerande beslut om kvarstad som avser det berörda kontot.

4. Om beslutet om kvarstad inte anger gäldenärens kontonummer utan endast gäldenärens namn och andra uppgifter om gäldenären, ska banken eller annan enhet som är ansvarig för att verkställa beslutet om kvarstad identifiera vilket konto eller vilka konton som gäldenären har i den bank som anges i beslutet om kvarstad.

Om det med stöd av den information som finns i beslutet om kvarstad inte är möjligt för banken eller den andra enheten att med säkerhet identifiera gäldenärens bankkonto, ska banken

a) om det av beslutet om kvarstad, i enlighet med artikel 19.2 f, framgår att kontonumret eller kontonumren har inhämtats med stöd av en begäran enligt artikel 14, vända sig till informationsmyndigheten i verkställighetsmedlemsstaten för att få information om kontonumren, och

b) i övriga fall inte genomföra beslutet om kvarstad.

5. Bankmedel på det eller de bankkonton som avses i punkt 2 a som överstiger beloppet i beslutet om kvarstad ska inte påverkas av genomförandet av beslutet.

6. Om bankmedlen på det eller de bankkonton som avses i punkt 2 a vid tidpunkten för genomförandet av beslutet om kvarstad inte uppgår till det belopp som anges i beslutet om kvarstad, ska beslutet endast genomföras till det belopp som finns på bankkontot eller bankkontona.

7. Om beslutet om kvarstad gäller flera bankkonton som gäldenären har i en och samma bank och bankmedlen på dessa konton överstiger det belopp som anges i beslutet om kvarstad ska genomförandet ske enligt följande prioriteringsordning:

a) Sparkonton som förs endast i gäldenärens namn.

b) Avistakonton som förs endast i gäldenärens namn.

c) Sparkonton som förs i flera personers namn, om inte annat följer av artikel 30.

d) Avistakonton som förs i flera personers namn, om inte annat följer av artikel 30.

8. Om bankmedlen på det eller de bankkonton som avses i punkt 2 a är i en annan valuta än den som anges i beslutet om kvarstad, ska banken räkna om beloppet som anges i beslutet om kvarstad till valutan som bankmedlen är i med hjälp av Europeiska centralbankens referensväxelkurs eller verkställighetsmedlemsstatens centralbanks växelkurs för försäljning av denna valuta vid dagen och klockslaget för genomförandet av beslutet om kvarstad och genomföra beslutet om kvarstad motsvarande beloppet i den valuta som bankmedlen är i.

Artikel 25

Förklaring om bankmedel som belagts med kvarstad

1. Före utgången av den tredje arbetsdagen efter genomförandet av beslutet om kvarstad ska banken eller annan enhet som är ansvarig för att verkställa beslutet om kvarstad i verkställighetsmedlemsstaten utfärda en förklaring på det formulär för förklaringar som har fastställts genom genomförandeakter som antagits i enlighet med det rådgivande förfarande som avses i artikel 52.2 och ange om och i vilken omfattning bankmedlen på gäldenärens konto eller konton belagts med kvarstad samt ange vilken dag beslutet om kvarstad genomfördes. Om banken eller den andra enheten på grund av exceptionella omständigheter inte kan utfärda förklaringen inom tre arbetsdagar ska förklaringen utfärdas utan dröjsmål, dock senast före utgången av den åttonde arbetsdagen efter att beslutet om kvarstad genomförts.

Förklaringen ska översändas utan dröjsmål i enlighet med punkterna 2 och 3.

2. Om beslutet om kvarstad meddelats i verkställighetsmedlemsstaten, ska banken eller annan enhet som är ansvarig för att verkställa beslutet om kvarstad översända förklaringen till den domstol som meddelat beslutet i enlighet med artikel 29 och till fordringsägaren med rekommenderat brev med mottagningsbevis eller likvärdigt elektroniskt kommunikationsmedel.

3. Om beslutet om kvarstad meddelats i en annan medlemsstat än verkställighetsmedlemsstaten, ska förklaringen översändas i enlighet med artikel 29 till den behöriga myndigheten i verkställighetsmedlemsstaten, om inte förklaringen utfärdats av den myndigheten.

Före utgången av den första arbetsdagen efter mottagandet eller utfärdandet av förklaringen ska myndigheten översända förklaringen till den domstol som meddelat beslutet om kvarstad i enlighet med artikel 29 och till fordringsägaren med rekommenderat brev med mottagningsbevis eller likvärdigt elektroniskt kommunikationsmedel.

4. Banken eller annan enhet som är ansvarig för att verkställa beslutet om kvarstad ska på begäran av gäldenären låta gäldenären ta del av beslutet om kvarstad. Banken eller enheten får även göra detta utan en sådan begäran.

Artikel 26

Bankens ansvar

Verkställighetsmedlemsstatens nationella rätt ska tillämpas i fråga om bankens ansvar vid underlåtenhet att fullgöra sina skyldigheter enligt denna förordning.

Artikel 27

Fordringsägarens skyldighet att frigöra överskjutande belopp

1. Fordringsägaren är skyldig att vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att belopp som efter genomförandet av beslutet om kvarstad överstiger det belopp som anges i beslutet om kvarstad frigörs

a) om beslutet om kvarstad omfattar flera bankkonton i samma medlemsstat eller i olika medlemsstater, eller

b) om beslutet om kvarstad meddelades efter att en eller flera likvärdiga nationella säkerhetsåtgärder genomförts mot samma gäldenär för att säkra samma fordran.

2. Före utgången av den tredje arbetsdagen efter att fordringsägaren tagit emot förklaringen enligt artikel 25, av vilken det framgår att det finns överskjutande belopp, ska fordringsägaren på snabbast möjliga sätt, med användning av det formulär för ansökan om frigörande av överskjutande belopp som fastställts genom genomförandeakter som antagits i enlighet med det rådgivande förfarande som avses i artikel 52.2, lämna in en ansökan om frigörande till den behöriga myndigheten i den verkställighetsmedlemsstat där det överskjutande beloppet uppstått.

Myndigheten ska, efter att ha tagit emot ansökan om frigörande, utan dröjsmål förelägga berörd bank att frigöra det överskjutande beloppet. I förekommande fall ska artikel 24.7 gälla i omvänd prioriteringsordning.

3. Denna artikel utesluter inte att medlemsstaterna i sin nationella rätt kan föreskriva att den behöriga myndigheten i medlemsstaten på eget initiativ ska initiera frigörandet av överskjutande bankmedel på konton som förs på myndighetens territorium.

Artikel 28

Delgivning av gäldenären

1. Beslutet om kvarstad, övriga handlingar som avses i punkt 5 i denna artikel och förklaringen enligt artikel 25 ska delges gäldenären i enlighet med den här artikeln.

2. Om gäldenären har hemvist i ursprungsmedlemsstaten ska delgivning ske i enlighet med den medlemsstatens nationella rätt. Den domstol som meddelat beslutet om kvarstad eller fordringsägaren ska, beroende på vem som är ansvarig för att inleda delgivningen i ursprungsmedlemsstaten, före utgången av den tredje arbetsdagen efter dagen för mottagandet av förklaringen om att bankmedel har belagts med kvarstad enligt artikel 25 inleda delgivningen.

3. Om gäldenären har hemvist i en annan medlemsstat än ursprungsmedlemsstaten ska den domstol som meddelat beslutet om kvarstad eller fordringsägaren, beroende på vem som är ansvarig för att inleda delgivningen i ursprungsmedlemsstaten, före utgången av den tredje arbetsdagen efter dagen för mottagandet av förklaringen om att bankmedel har belagts med kvarstad enligt artikel 25, översända de handlingar som avses i punkt 1 i den här artikeln i enlighet med artikel 29 till den behöriga myndigheten i den medlemsstat som gäldenären har hemvist i. Därefter ska myndigheten utan dröjsmål vidta nödvändiga åtgärder för att delge gäldenären i enlighet med nationell rätt i den medlemsstat gäldenären har sin hemvist.

Är den medlemsstat som gäldenären har hemvist i den enda verkställighetsmedlemsstaten, ska de handlingar som avses i punkt 5 i den här artikeln översändas till den behöriga myndigheten i den medlemsstaten samtidigt som beslutet om kvarstad översänds i enlighet med artikel 23.3. I sådana fall ska den behöriga myndigheten inleda delgivningen av alla de handlingar som avses i punkt 1 i den här artikeln före utgången av den tredje arbetsdagen efter dagen för mottagandet eller utfärdandet av förklaringen enligt artikel 25 om att bankmedel belagts med kvarstad.

Den behöriga myndigheten ska underrätta den domstol som meddelat beslutet om kvarstad eller fordringsägaren, beroende på vem som översände handlingarna för delgivning, om resultatet av delgivningen.

4. Om gäldenären har hemvist i en tredjestat ska delgivningen ske i enlighet med bestämmelserna om internationell delgivning som gäller i ursprungsmedlemsstaten.

5. Följande handlingar ska delges gäldenären och, vid behov, vara åtföljda av en översättning eller translitterering i enlighet med artikel 49.1:

a) Beslutet om kvarstad, med användning av delarna A och B i det formulär som avses i artikel 19.2 och 19.3.

- b) Den ansökan om kvarstad som fordringsägaren ingett till domstolen.
- c) Kopior av de handlingar som fordringsägaren ingett till domstolen till stöd för ansökan om kvarstad.

6. Omfattar beslutet om kvarstad fler än en bank, ska endast den första förklaringen enligt artikel 25 om att bankmedel har belagts med kvarstad delges gäldenären i enlighet med den här artikeln. Gäldenären ska dock utan dröjsmål underrättas om påföljande förklaringar enligt artikel 25.

Artikel 29

Översändande av handlingar

1. Om det i denna förordning föreskrivs att handlingar ska översändas i enlighet med denna artikel, får översändandet ske på lämpligt sätt, förutsatt att innehållet i den mottagna handlingen är riktigt och att det adekvat återger innehållet i den översända handlingen samt att all information i handlingen är lättläst.

2. Den domstol eller den myndighet som tagit emot handlingarna i enlighet med punkt 1 i den här artikeln ska senast i slutet av den arbetsdag som följer på dagen för mottagandet, på snabbast möjliga sätt och med användning av det standardformulär som fastställts genom genomförandeakter som antagits i enlighet med det rådgivande förfarande som avses i artikel 52.2, återsända mottagningsbeviset till myndigheten, fordringsägaren eller banken som översände handlingarna.

Artikel 30

Kvarstad på bankmedel på gemensamma bankkonton och förvaltarbankkonton

Bankmedel på konton som enligt bankens uppgifter inte innehas endast av gäldenären, eller som innehas av tredje man på gäldenärens vägnar eller av gäldenären på tredje mans vägnar, får beläggas med kvarstad endast i den omfattning som medlen får beläggas med kvarstad enligt verkställighetsmedlemsstatens rätt.

Artikel 31

Belopp som är undantagna från att beläggas med kvarstad

1. De belopp som är undantagna från utmätning enligt verkställighetsmedlemsstatens nationella rätt ska vara undantagna från att beläggas med kvarstad enligt denna förordning.

2. Om de belopp som avses i punkt 1 är undantagna från utmätning enligt verkställighetsmedlemsstatens nationella rätt utan att gäldenären begär det, ska den myndighet som ansvarar för att undanta beloppen i den medlemsstaten på eget initiativ undanta sådana belopp från att beläggas med kvarstad.

3. Om belopp som avses i punkt 1 i den här artikeln är undantagna från utmätning enligt verkställighetsmedlemsstatens nationella rätt endast om gäldenären begär det, ska de undantas från att beläggas med kvarstad efter ansökan från gäldenären på det sätt som anges i artikel 34.1 a.

Artikel 32

Rangordning av beslut om kvarstad

Beslut om kvarstad ska, i förekommande fall, rangordnas på samma sätt som motsvarande nationella beslut i verkställighetsmedlemsstaten.

KAPITEL 4

RÄTTSMEDEL

Artikel 33

Rättsmedel för gäldenären mot beslutet om kvarstad

1. Ett beslut om kvarstad ska upphävas eller, i förekommande fall, ändras av behörig domstol i ursprungsmedlemsstaten efter ansökan från gäldenären om
 - a) förutsättningarna eller kraven i denna förordning inte har uppfyllts,
 - b) beslutet om kvarstad, förklaringen enligt artikel 25 och/eller övriga handlingar som avses i artikel 28.5 inte har delgetts gäldenären inom 14 dagar efter att bankmedlen på kontot eller kontona belagts med kvarstad,
 - c) de handlingar som delgetts gäldenären i enlighet med artikel 28 inte uppfyller de språkkrav som fastställs i artikel 49.1,
 - d) belopp som har belagts med kvarstad och som överstiger beloppet i beslutet om kvarstad inte har frigjorts i enlighet med artikel 27,
 - e) fordran som fordringsägaren försöker säkra med stöd av beslutet om kvarstad helt eller delvis har betalats,
 - f) det har meddelats dom i ärendet i sak, i vilken fordran som fordringsägaren försökt säkra med stöd av beslutet om kvarstad har ogillats, eller
 - g) domen i ärendet i sak, eller förlikningen inför domstol eller den officiella handlingen, vars verkställighet fordringsägaren försökte säkra med stöd av beslutet om kvarstad, har upphävts eller ogiltigförklarats.
2. Efter ansökan av gäldenären till behörig domstol i ursprungsmedlemsstaten ska beslutet om säkerhet enligt artikel 12 omprövas på den grunden att förutsättningarna eller kraven i den artikeln inte har uppfyllts.

Finner domstolen att det finns skäl att förordna att fordringsägaren ska ställa säkerhet eller ytterligare säkerhet i förhållande till vad som redan ställts, ska artikel 12.3 första meningen tillämpas, och domstolen ska även ange att beslutet om kvarstad kan komma att upphävas eller ändras om den begärda säkerheten inte ställs inom den tid som domstolen fastställt.

3. En ansökan om rättsmedel enligt punkt 1 b ska bifallas om inte bristerna i delgivningen avhjälpas inom 14 dagar efter det att fordringsägaren informerats om gäldenärens ansökan om rättsmedel enligt punkt 1 b.

Med avseende på prövningen av en ansökan om rättsmedel enligt punkt 1 b ska bristerna i delgivningen, om de inte redan avhjälpas på annat sätt, anses ha avhjälpas

- a) om fordringsägaren begär att myndigheten som är ansvarig för delgivning enligt ursprungsmedlemsstatens rätt ska delge gäldenären handlingarna, eller
- b) om gäldenären i ansökan om rättsmedel angett att han eller hon samtycker till att hämta handlingar vid domstolen i ursprungsmedlemsstaten och, i fall där fordringsägaren är ansvarig för att översätta handlingarna, om fordringsägaren översänder nödvändiga översättningar enligt artikel 49.1 till domstolen.

Det organ som är ansvarigt för delgivning enligt ursprungsmedlemsstatens nationella rätt ska på begäran av fordringsägaren enligt led a i andra stycket i denna punkt utan dröjsmål delge gäldenären handlingarna med rekommenderat brev med mottagningsbevis till den adress som gäldenären angett i enlighet med punkt 5 i den här artikeln.

Om fordringsägaren är ansvarig för att inleda delgivning av handlingarna enligt artikel 28, kan bristerna i delgivningen avhjälpas endast om fordringsägaren visar att alla åtgärder som han eller hon är skyldig att vidta för att inledandet av delgivningen av handlingarna skulle ske har vidtagits.

4. En ansökan om rättsmedel enligt punkt 1 c ska bifallas om inte fordringsägaren tillhandahåller de översättningar som krävs enligt denna förordning inom 14 dagar efter det att fordringsägaren informerades om gäldenärens ansökan enligt punkt 1 c.

Punkt 3 andra och tredje styckena ska tillämpas, beroende på vad som är lämpligt.

5. I ansökan om rättsmedel enligt punkt 1 b och c ska gäldenären uppge en adress som de handlingar och översättningar som avses i artikel 28 kan skickas till i enlighet med punkterna 3 och 4 i den här artikeln eller, alternativt, uppge om han eller hon samtycker till att hämta handlingarna vid domstolen i ursprungsmedlemsstaten.

Artikel 34

Rättsmedel för gäldenären mot verkställighet av beslutet om kvarstad

1. Utan hinder av artiklarna 33 och 35 ska verkställigheten av ett beslut om kvarstad i verkställighetsmedlemsstaten, efter ansökan från gäldenären till behörig domstol eller, om det följer av nationell rätt, till behörig verkställande myndighet i den medlemsstaten

a) begränsas, på den grunden att vissa bankmedel på kontot ska undantas från utmätning i enlighet med artikel 31.3 eller på den grunden att bankmedel som ska undantas från utmätning inte alls eller inte på rätt sätt har beaktats när beslutet om kvarstad genomfördes i enlighet med artikel 31.2, eller

b) avbrytas, på den grunden att

i) det konto på vilket bankmedel är belagda med kvarstad inte omfattas av tillämpningsområdet för denna förordning enligt artikel 2.3 och 2.4,

ii) verkställigheten av domen, förlikningen inför domstol eller den officiella handlingen vars verkställighet fordringsägaren försökte säkra genom beslutet om kvarstad har vägrats i verkställighetsmedlemsstaten,

iii) verkställbarheten för domen vilandeförklarats i ursprungsmedlemsstaten, eller

iv) artikel 33.1 b, c, d, e, f eller g gäller, varvid artikel 33.3, 33.4 och 33.5 ska tillämpas, beroende på vad som är lämpligt.

2. Efter ansökan från gäldenären till behörig domstol i verkställighetsmedlemsstaten ska verkställigheten av ett beslut om kvarstad avbrytas om beslutet uppenbart strider mot grunderna för rättsordningen (*ordre public*) i verkställighetsmedlemsstaten.

*Artikel 35***Andra rättsmedel för gäldenären och fordringsägaren**

1. Gäldenären eller fordringsägaren får hos den domstol som meddelat beslutet om kvarstad ansöka om att beslutet om kvarstad ska ändras eller upphävas på den grunden att de omständigheter som låg till grund för beslutet om kvarstad när det meddelades har ändrats.
2. Om ursprungsmedlemsstatens nationella rätt tillåter det, får den domstol som meddelat beslutet om kvarstad på eget initiativ ändra eller upphäva beslutet på grund av ändrade omständigheter.
3. Gäldenären och fordringsägaren får, på den grunden att de har kommit överens om att fordran ska regleras, gemensamt ansöka hos den domstol som meddelat beslutet om kvarstad om att beslutet om kvarstad ska upphävas eller ändras, eller hos behörig domstol i verkställighetsmedlemsstaten eller, om det följer av nationell rätt, hos den behöriga verkställande myndigheten i den medlemsstaten, om att verkställigheten av beslutet om kvarstad ska avbrytas eller begränsas.
4. Fordringsägaren får ansöka hos den behöriga domstolen i verkställighetsmedlemsstaten eller, om det följer av nationell rätt, hos den behöriga verkställande myndigheten i den medlemsstaten om att verkställigheten av beslutet om kvarstad ska ändras för att anpassa det undantag som tillämpas i den medlemsstaten enligt artikel 31, på den grunden att andra undantag redan har tillämpats till ett tillräckligt högt belopp på ett eller flera konton som förs i en eller flera andra medlemsstater och att det därför är lämpligt med en anpassning.

*Artikel 36***Förfarande för rättsmedel enligt artiklarna 33, 34 och 35**

1. Ansökan om rättsmedel enligt artikel 33, 34 eller 35 ska ges in på det formulär för rättsmedel som fastställts genom genomförandekter som antagits i enlighet med det rådgivande förfarande som avses i artikel 52.2. Ansökan får göras när som helst och ges in med vilket kommunikationsmedel som helst, även elektroniskt sådant, som är godkänt enligt förfarandereglerna i den medlemsstat där ansökan ges in.
2. Motparten ska underrättas om ansökan.
3. Ett beslut om en ansökan om rättsmedel ska, utom i fall där ansökan ingetts av gäldenären enligt artikel 34.1 a eller 35.3, meddelas efter att båda parterna har fått möjlighet att yttra sig, även med hjälp av lämplig kommunikationsteknik som är tillgänglig och får användas enligt nationell rätt i den berörda medlemsstaten.
4. Beslutet ska meddelas utan dröjsmål, dock inte senare än 21 dagar efter det att domstolen eller, om det följer av nationell rätt, den behöriga verkställande myndigheten har fått all information som är nödvändig för att pröva ansökan. Parterna ska underrättas om beslutet.
5. Beslutet om att upphäva eller ändra beslut om kvarstad och beslut om att begränsa eller avbryta verkställigheten av sådana beslut ska vara omedelbart verkställbart.

Om ansökan om rättsmedel gjorts i ursprungsmedlemsstaten ska domstolen i enlighet med artikel 29 utan dröjsmål översända beslutet om rättsmedel till behörig myndighet i verkställighetsmedlemsstaten på det formulär som fastställts genom genomförandekter som antagits i enlighet med det rådgivande förfarande som avses i artikel 52.2. Myndigheten ska omedelbart efter mottagandet se till att beslutet om rättsmedel verkställs.

Om beslutet om rättsmedel avser ett bankkonto som förs i ursprungsmedlemsstaten ska beslutet genomföras i enlighet med nationell rätt i ursprungsmedlemsstaten.

Om ansökan om rättsmedel gjorts i verkställighetsmedlemsstaten ska beslutet om rättsmedel verkställas i enlighet med nationell rätt i verkställighetsmedlemsstaten.

Artikel 37

Överklagande

Båda parter får överklaga ett beslut som meddelats i enlighet med artikel 33, 34 eller 35. Ett överklagande ska ges in på det formulär för överklaganden som fastställts genom genomförandeakter som antagits i enlighet med det rådgivande förfarande som avses i artikel 52.2.

Artikel 38

Rätt att ställa säkerhet i stället för kvarstad

1. Efter ansökan av gäldenären
 - a) får den domstol som meddelade beslutet om kvarstad förordna om att bankmedlen ska frigöras om gäldenären till domstolen ställer säkerhet med det belopp som anges i beslutet om kvarstad eller en annan form av säkerhet som är godtagbar enligt rätten i den medlemsstat där domstolen är belägen och till ett värde som åtminstone motsvarar det beloppet.
 - b) får den behöriga domstolen eller, om det följer av nationell rätt, den behöriga verkställande myndigheten i verkställighetsmedlemsstaten avbryta verkställigheten av beslutet om kvarstad i verkställighetsmedlemsstaten om gäldenären till domstolen eller myndigheten ställer säkerhet med det belopp som är belagt med kvarstad i den medlemsstaten eller en annan form av garanti som är godtagbar enligt rätten i den medlemsstat där domstolen eller myndigheten är belägen och till ett värde som åtminstone motsvarar det beloppet.
2. Artiklarna 23 och 24 ska i förekommande fall tillämpas när bankmedel som har belagts med kvarstad ska frigöras. När säkerhet ställs i enlighet med den här artikeln ska fordringsägaren underrättas om detta i enlighet med nationell rätt.

Artikel 39

Tredje mans rättigheter

1. Tredje mans rätt att invända mot ett beslut om kvarstad regleras av nationell rätt i ursprungsmedlemsstaten.
2. Tredje mans rätt att invända mot verkställighet av ett beslut om kvarstad regleras av nationell rätt i verkställighetsmedlemsstaten.
3. Utan att det påverkar behörighetsregler i unionsrätten eller i nationell rätt är behörig domstol att pröva en tredje mans talan
 - a) om talan avser en invändning mot ett beslut om kvarstad, domstolarna i ursprungsmedlemsstaten, och
 - b) om talan avser en invändning mot verkställighet av beslutet om kvarstad, domstolarna i verkställighetsmedlemsstaten eller, om det följer av nationell rätt i den medlemsstaten, den behöriga verkställande myndigheten.

KAPITEL 5

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER

Artikel 40

Legalisering eller annat liknande förfarande

Legalisering eller annat liknande förfarande får inte krävas inom ramen för denna förordning.

Artikel 41

Juridiskt biträde

Det är inte obligatoriskt att företrädas av en advokat eller ett annat juridiskt biträde i ett förfarande för att få ett beslut om kvarstad. Inte heller i förfaranden enligt kapitel 4 är det obligatoriskt att företrädas av en advokat eller ett annat juridiskt biträde utom i de fall det följer av nationell rätt i den medlemsstat där den domstol eller myndighet som ansökan om kvarstad ingetts till finns, att det är obligatoriskt att företrädas av ett juridiskt biträde utan hänsyn till parternas medborgarskap eller hemvist.

Artikel 42

Domstolsavgifter

Domstolsavgifter för förfarandet för beslut om kvarstad och för förfarandet för rättsmedel får inte vara högre än avgifterna för ett likvärdigt nationellt beslut eller ett rättsmedel mot ett sådant nationellt beslut.

Artikel 43

Kostnader för banken

1. Banken får begära ersättning av fordringsägaren eller gäldenären för kostnader som genomförandet av ett beslut om kvarstad föranleder, endast om det följer av nationell rätt i verkställighetsmedlemsstaten att banken har rätt till sådan ersättning vid genomförande av likvärdiga nationella beslut.
2. De avgifter som tas ut av banken för att täcka de kostnader som avses i punkt 1 ska fastställas med hänsyn till komplexiteten i genomförandet av beslutet om kvarstad och får inte överstiga de avgifter som tas ut för att genomföra likvärdiga nationella beslut.
3. De avgifter som tas ut av banken för att täcka kostnader för att lämna ut kontoinformation enligt artikel 14 får inte överstiga de faktiska kostnaderna och får, i förekommande fall, inte heller överstiga de avgifter som tas ut för att lämna ut kontoinformation i samband med likvärdiga nationella beslut.

Artikel 44

Avgifter som tas ut av myndigheter

De avgifter som tas ut av myndigheter eller andra organ i verkställighetsmedlemsstaten för att verkställa ett beslut om kvarstad, eller för att lämna ut kontoinformation enligt artikel 14, ska fastställas med stöd av en avgiftsskala eller med stöd av andra regler som ska fastställas på förhand av varje medlemsstat och som på ett klart sätt anger de avgifter som tillämpas. När medlemsstaterna fastställer avgiftsskalan eller de andra reglerna får de ta hänsyn till beloppet i beslutet om kvarstad och svårighetsgraden vid prövningen av ansökan. Avgifterna får, i förekommande fall, inte överstiga de avgifter som tas ut i samband med likvärdiga nationella beslut.

Artikel 45

Tidsramar

Om domstolen eller myndigheten på grund av exceptionella omständigheter inte kan följa de tidsramar som anges i artiklarna 14.7, 18, 23.2, 25.3 andra stycket, 28.2, 28.3, 28.6, 33.3, 36.4 och 36.5, ska domstolen eller myndigheten utan dröjsmål vidta de åtgärder som anges i dessa bestämmelser.

Artikel 46

Förhållande till nationell processrätt

1. Alla processrättsliga frågor som inte regleras i denna förordning ska regleras av nationell rätt i den medlemsstat där prövningen sker.
2. Konsekvenserna av att ett insolvensförfarande inleds för enskilda verkställighetsåtgärder, t.ex. verkställighet av ett beslut om kvarstad, regleras av nationell rätt i den medlemsstat där insolvensförfarandet inlemts.

Artikel 47

Uppgiftsskydd

1. Personuppgifter som tas emot, behandlas eller överförs enligt denna förordning ska vara adekvata och relevanta samt får inte omfatta mer än vad som är nödvändigt med hänsyn till det ändamål för vilket de tas emot, behandlas eller överförs och får endast användas för det ändamålet.
2. Den behöriga myndigheten, informationsmyndigheten och annan enhet som ansvarar för verkställigheten av ett beslut om kvarstad får inte lagra de uppgifter som avses i punkt 1 längre än vad som behövs för det ändamål för vilket de togs emot, behandlades eller överfördes, och aldrig längre än sex månader efter att förfarandet avslutats, och de ska under denna period säkerställa att de uppgifterna skyddas på lämpligt sätt. Denna punkt ska inte tillämpas på uppgifter som behandlas eller lagras av domstolar när dessa utövar sina rättsliga funktioner.

Artikel 48

Förhållande till andra instrument

Denna förordning påverkar inte tillämpningen av

- a) Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1393/2007 ⁽¹⁾, utom i de fall som anges i artiklarna 10.2, 14.3, 14.6, 17.5, 23.3, 23.6, 25.2, 25.3, 28.1, 28.3, 28.5, 28.6, 29, 33.3, 36.2, 36.4 och 49.1 i den här förordningen,
- b) förordning (EU) nr 1215/2012,
- c) förordning (EG) nr 1346/2000,
- d) direktiv 95/46/EG, om inte annat föreskrivs i artiklarna 14.8 eller 47 i den här förordningen,
- e) Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1206/2001 ⁽²⁾,
- f) förordning (EG) nr 864/2007, om inte annat föreskrivs i artikel 13.4 i den här förordningen.

Artikel 49

Språk

1. Handlingar som förtecknas i artikel 28.5 a och b som ska delges gäldenären och som inte är på det officiella språket i den medlemsstat där gäldenären har hemvist eller, om det finns flera officiella språk i medlemsstaten, på det officiella språket eller ett av de officiella språken på den plats där gäldenären har hemvist, eller på ett annat språk som denne förstår, ska åtföljas av en översättning eller translitterering till ett av dessa språk. Handlingar som förtecknas i artikel 28.5 c ska inte översättas, om inte domstolen undantagsvis beslutar att vissa handlingar behöver översättas eller translittereras för att gäldenären ska kunna ta tillvara sin rätt.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1393/2007 av den 13 november 2007 om delgivning i medlemsstaterna av rättegångshandlingar och andra handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur ("delgivning av handlingar") och om upphävande av rådets förordning (EG) nr 1348/2000 (EUT L 324, 10.12.2007, s. 79).

⁽²⁾ Rådets förordning (EG) nr 1206/2001 av den 28 maj 2001 om samarbete mellan medlemsstaternas domstolar i fråga om bevisupptagning i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur (EGT L 174, 27.6.2001, s. 1).

2. Handlingar som enligt denna förordning ska lämnas in till domstol eller behörig myndighet får även vara skrivna på något annat av unionens institutioners officiella språk, om den berörda medlemsstaten har angett att den kan godta detta språk.
3. Översättningar enligt denna förordning ska göras av en person som är behörig att göra översättningar i någon av medlemsstaterna.

Artikel 50

Information från medlemsstaterna

1. Medlemsstaterna ska senast den 18 juli 2016 underrätta kommissionen om
 - a) vilka domstolar som är behöriga att meddela beslut om kvarstad (artikel 6.4),
 - b) den myndighet som är behörig att inhämta kontoinformation (artikel 14),
 - c) de metoder som finns för inhämtande av kontoinformation enligt deras nationella rätt (artikel 14.5),
 - d) vilka domstolar som ett överklagande ska ges in till (artikel 21),
 - e) den eller de myndigheter som utsetts som behöriga att ta emot, översända och delge beslutet om kvarstad och andra handlingar enligt denna förordning (artikel 4.14),
 - f) den myndighet som är behörig att verkställa ett beslut om kvarstad i enlighet med kapitel 3,
 - g) i vilken utsträckning bankmedel på gemensamma bankkonton och förvaltarbankkonton kan beläggas med kvarstad enligt nationell rätt (artikel 30),
 - h) de tillämpliga reglerna om belopp som enligt nationell rätt är undantagna från utmätning (artikel 31),
 - i) om banker enligt nationell rätt har rätt att ta ut avgifter för att genomföra likvärdiga nationella beslut om kvarstad och för att tillhandahålla kontoinformation samt vilken part som preliminärt och slutligen ska betala avgifterna (artikel 43),
 - j) skalan för avgifter eller andra regler om avgifter som får tas ut av en myndighet eller ett annat organ för att verkställa ett beslut om kvarstad (artikel 44),
 - k) om någon rang tilldelas likvärdiga nationella beslut enligt nationell rätt (artikel 32),
 - l) den domstol eller, i förekommande fall, den verkställande myndighet som är behörig att pröva en ansökan om rättsmedel (artikel 33.1, 34.1 eller 34.2),
 - m) den domstol till vilken ett överklagande ska ges in och, i förekommande fall, inom vilken tidsfrist ett sådant överklagande enligt nationell rätt ska ges in samt från vilken tidpunkt tidsfristen börjar löpa (artikel 37),

- n) uppgift om domstolsavgifter (artikel 42), och
- o) de språk som godtas för översättning av handlingar (artikel 49.2).

Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om eventuella senare ändringar av denna information.

2. Kommissionen ska offentliggöra informationen på lämpligt sätt, särskilt via det europeiska rättsliga nätverket på privaträttens område.

Artikel 51

Fastställande och senare ändring av formulär

Kommissionen ska anta genomförandeakter om fastställande och senare ändring av de formulär som avses i artiklarna 8.1, 10.2, 19.1, 25.1, 27.2, 29.2, 36.1, 36.5 andra stycket och 37. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det rådgivande förfarande som avses i artikel 52.2.

Artikel 52

Kommittéförfarande

1. Kommissionen ska biträdas av en kommitté. Denna kommitté ska vara en kommitté i den mening som avses i förordning (EU) nr 182/2011.
2. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 4 i förordning (EU) nr 182/2011 tillämpas.

Artikel 53

Uppföljning och översyn

1. Senast den 18 januari 2022 ska kommissionen lägga fram en rapport för Europaparlamentet, rådet och Europeiska ekonomiska och sociala kommittén om tillämpningen av denna förordning, inbegripet en utvärdering av frågorna om

- a) finansiella instrument bör omfattas av tillämpningsområdet för denna förordning, och
- b) belopp som krediteras gäldenärens konto efter att beslutet om kvarstad verkställts bör kunna beläggas med kvarstad med stöd av samma beslut.

Rapporten ska i förekommande fall åtföljas av ett förslag till ändring av denna förordning och en konsekvensbedömning av de ändringar som ska införas.

2. För tillämpningen av punkt 1 ska medlemsstaterna på begäran samla in information om följande och göra denna tillgänglig för kommissionen:

- a) Antalet ansökningar om kvarstad och antalet ärenden där kvarstad utfärdats.
- b) Antalet ansökningar om rättsmedel enligt artiklarna 33 och 34 och, om möjligt, antalet ärenden där en sådan ansökan bifallits.
- c) Antalet överklaganden enligt artikel 37 och, om möjligt, antalet ärenden där överklagandet bifallits.

KAPITEL 6

SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 54

Ikraftträdande

Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Den ska tillämpas från och med den 18 januari 2017, med undantag för artikel 50 som ska tillämpas från och med den 18 juli 2016.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i medlemsstaterna i enlighet med fördragen.

Utfärdad i Bryssel den 15 maj 2014.

På Europaparlamentets vägnar

M. SCHULZ

Ordförande

På rådets vägnar

D. KOURKOULAS

Ordförande

Rättelse till Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 655/2014 av den 15 maj 2014 om inrättande av ett europeiskt förfarande för kvarstad på bankmedel i mål och ärenden av privaträttslig natur

(Europeiska unionens officiella tidning L 189 av den 27 juni 2014)

Titeln i Innehållsförteckningen och titeln på sidan 59 ska

i stället för: "Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 655/2014 av den 15 maj 2014 om inrättande av ett europeiskt förfarande för kvarstad på bankmedel i mål och ärenden av privaträttslig natur"

vara: "Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 655/2014 av den 15 maj 2014 om inrättande av ett europeiskt förfarande för kvarstad på bankmedel för att underlätta gränsöverskridande skuldindrivning i mål och ärenden av privaträttslig natur".

Sammanfattning av betänkandet Europeisk kvarstad på bankmedel (SOU 2015:54)

Bilaga 3

Uppdraget m.m.

Europaparlamentet och Europeiska unionens råd antog den 15 maj 2014 förordningen (EU) nr 655/2014 om inrättande av ett europeiskt förfarande för kvarstad på bankmedel för att underlätta gränsöverskridande skuldindrivning i mål och ärenden av privat-rättslig natur (kvarstadsförordningen). Förordningen trädde i kraft den 17 juli 2014 och ska tillämpas fullt ut från och med den 18 januari 2017.

Genom kvarstadsförordningen inrättas ett självständigt europeiskt förfarande för kvarstad på bankmedel som är tillämpligt vid gränsöverskridande tvister på privaträttens område. Ett ärende är att betrakta som gränsöverskridande dels när bankkontot eller bankkontona med medlen som ska beläggas med kvarstad finns i en annan medlemsstat än den i vilken domstolen som ansökan om kvarstad ges in till är belägen, dels när bankkontot finns i en annan medlemsstat än den där fordringsägaren har hemvist. Kvarstadsförordningen verkar oberoende av och som ett alternativ till medlemsstaternas nationella förfaranden om kvarstad.

Kvarstadsförordningen är bindande och direkt tillämplig i Sverige. Dess tillämpning förutsätter emellertid att vissa kompletterande förfaranderegler införs i nationell lagstiftning. Vi har i uppdrag att undersöka vilka kompletterande författnings-bestämmelser som behövs med anledning av förordningen och föreslå sådana bestämmelser.

Något om behovet av kompletterande bestämmelser

Som framhålls i direktiven finns det anledning att särskilt upp-märksamma vissa frågor, t.ex. om metoder för inhämtande av bankkonto-information i Sverige, delgivning och ordningen för prövning av rätts-medlen. Även frågor om ansvar för översättning av handlingar, kostnader och avgifter för myndigheter, och hantering av personuppgifter behöver analyseras. Det måste vidare övervägas vilken eller vilka svenska myndigheter som ska utses till behöriga att ta emot, översända eller delge handlingar med stöd av kvarstadsförordningen, liksom vilken myndighet som ska utses till informationsmyndighet.

Våra överväganden och förslag

Inledning

Vi lämnar ett antal förslag i frågor som enligt kvarstadsförordningen förutsätter en nationell reglering, men också förslag bedöms vara nödvändiga eller annars lämpliga för att säkerställa en ändamålsenlig

tillämpning av förordningen. Vår utgångspunkt för dessa förslag har, i enlighet med vad som anges i direktiven, varit att de så långt som möjligt ska passa in i redan existerande system i den svenska rättsordningen. Vi föreslår att de kompletterande bestämmelserna huvudsakligen ska införas i en ny lag.

Processuella överväganden

Även om det europeiska kvarstadsförandet innehåller särdrag och i vissa avseenden skiljer sig från motsvarande nationella förfarande, är huvuddragen i och syftet med förfarandena desamma. Det finns också direkta kopplingar mellan förfarandena, eftersom kvarstadsförordningen innehåller direkta hänvisningar till nationell rätt i vissa avseenden. Förordningen föreskriver därutöver att processrättsliga frågor som inte uttryckligen regleras i förordningen ska regleras av nationell rätt i den medlemsstat där prövningen sker. Detta innebär att om inte annat följer av bestämmelserna i kvarstadsförordningen, ska förfarandet vid svenska domstolar regleras av svensk processrätt.

Vi föreslår att det ska skapas en lagteknisk koppling mellan det europeiska kvarstadsförandet och de svenska kvarstadsreglerna i rättegångsbalken. På det sättet klargörs att rättegångsbalkens bestämmelser om tvistemål ska tillämpas på sådana processuella frågor som inte regleras i kvarstadsförordningen.

Informationsinhämtning

Kvarstadsförordningen tillhandahåller en mekanism som gör det möjligt för en fordringsägare att begära att den information som behövs för att identifiera gäldenärens bankkonto tillhandahålls av en särskild informationsmyndighet i den medlemsstat där fordringsägaren tror att gäldenären har ett konto. Vi föreslår att Kronofogdemyndigheten ska utses till informationsmyndighet i Sverige och att myndigheten ska ges en lagstadgad möjlighet att begära relevant information från banker.

Verkställighet

Ett beslut om europeisk kvarstad ska automatiskt erkännas och verkställas i en annan medlemsstat utan att det krävs något föregående exekvaturförfarande. Verkställighet ska ske i enlighet med det förfarande som gäller för verkställighet av likvärdiga nationella beslut i den medlemsstat där verkställighet ska äga rum. I de fall ett kvarstadsbeslut meddelas i en annan medlemsstat än där beslutet ska verkställas, förutsätter kvarstadsförordningen att det i verkställighetsmedlemsstaten finns en utsedd behörig myndighet som kan vidta de åtgärder som krävs för att verkställighet ska kunna ske.

Vi föreslår att Kronofogdemyndigheten ska utses till behörig myndighet och att det klargörs att verkställighet ska ske i enlighet med utsökningsbalkens förfaranderegler. I syfte att skapa en konsekvent och förutsebar ordning för genomförandet av verkställigheten, föreslår vi

vidare att en kompletterande nationell bestämmelse ska införas som gör det möjligt för banker att överföra det kvarstadsbelagda beloppet till Kronofogde-myndigheten.

Delgivning

Kvarstadsförordningen uppställer krav på att vissa handlingar ska delges gäldenären inom viss tid. För att delgivningsreglerna ska kunna tillämpas fullt ut förutsätts att respektive medlemsstat utser en myndighet som ansvarar för delgivning när kvarstadsbeslut meddelats i en annan medlemsstat än där gäldenären har hemvist. Vi föreslår att Kronofogdemyndigheten ska ansvara för de delgivningsuppgifter som den behöriga myndigheten har enligt kvarstadsförordningen. Det innebär att samtliga uppgifter som den i kvarstadsförordningen angivna behöriga myndigheten har, samlas hos Kronofogdemyndigheten.

Rättsmedel

Kvarstadsförordningen innehåller särskilda bestämmelser om rättsmedel som både gäldenären och fordringsägare kan använda sig av för att rikta invändningar mot ett beslut om europeisk kvarstad och mot verkställigheten av ett sådant beslut. De materiella förutsättningarna och förfarandet regleras i förordningen. En konsekvens av detta är att nationella bestämmelser om rättsmedel inte är tillämpliga i det europeiska kvarstadsförfarandet.

Vi föreslår att en ansökan om rättsmedel mot ett kvarstadsbeslut ska prövas av den domstol där förfarandet mot gäldenären för prövning av ärendet i sak pågår eller, om något sådant förfarande inte pågår, av den domstol som meddelat kvarstadsbeslutet. En ansökan om rättsmedel mot verkställigheten av ett kvarstadsbeslut ska i stället som huvudregel prövas av Kronofogdemyndigheten som första instans. De domstolar som prövar överklaganden i utsökningssärenden ska vara behöriga att överpröva Kronofogdemyndighetens beslut om rättsmedel.

Uppgiftsskydd

Kvarstadsförordningen ställer vissa krav på hanteringen av personuppgifter som tas emot, behandlas eller överförs enligt förordningen. För att säkerställa att dessa krav kan uppfyllas föreslår vi bl.a. att sekretess ska gälla för personuppgifter som Kronofogdemyndigheten hanterar i egenskap av behörig myndighet och informationsmyndighet enligt kvarstadsförordningen. Vi föreslår också vissa begränsningar i andra myndigheters möjligheter att ta del av dessa uppgifter. Vidare föreslår vi kompletterande regler om gallring av sådana uppgifter.

Språk, översättningar och avgifter

Vi föreslår att handlingar som i det europeiska kvarstadsförfarandet ska lämnas in till domstol eller behörig myndighet i Sverige ska vara avfatt-

ade på eller översätta till svenska. Därigenom säkerställs att kvar-stadsförordningens föreskrivna tidsfrister och bakomliggande effektivitets- och skyndsamhetsändamål kan tillgodoses.

När en svensk domstol enligt kvarstadsförordningen har skyldighet att översätta handlingar, föreslår vi att domstolen om möjligt ska anlita en auktoriserad översättare för uppgiften.

Vi föreslår att domstols- och myndighetsavgifter ska kunna tas ut för förfarandet på samma sätt som vid motsvarande nationella förfaranden. Vidare föreslår vi att Kronofogdemyndigheten ska ha möjlighet att ta ut en avgift för det nya förfarandet med inhämtande av bankkontoinformation.

Ekonomiska konsekvenser

Vi bedömer att våra förslag kan medföra viss kostnad för Kronofogdemyndigheten. Denna bör rymmas inom myndighetens nuvarande anslagsramar. Någon nämnvärd kostnadsökning för de allmänna domstolarna, andra myndigheter eller bankerna kan inte förutses. Förslagen bedöms inte heller medföra någon kostnadsökning för enskilda eller företa

Förslag till lag med kompletterande bestämmelser till EU:s kvarstadsförordning

Härigenom föreskrivs följande.

Tillämpningsområde

1 § Denna lag kompletterar Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 655/2014 om inrättande av ett europeiskt förfarande för kvarstad på bankmedel för att underlätta gränsöverskridande skuldindrivning i mål och ärenden av privaträttslig natur (EU:s kvarstadsförordning)².

Termer och uttryck i denna lag har samma betydelse som i EU:s kvarstadsförordning.

Behörig myndighet

2 § Kronofogdemyndigheten är behörig myndighet enligt EU:s kvarstadsförordning.

Informationsmyndighet

3 § Kronofogdemyndigheten är informationsmyndighet enligt EU:s kvarstadsförordning.

Handläggning av en ansökan om kvarstad

4 § Vid handläggningen av en ansökan om kvarstad enligt EU:s kvarstadsförordning gäller rättegångsbalkens bestämmelser om kvarstad i tvistemål, om inte annat följer av förordningen.

Inhämtande av bankkontoinformation

5 § En bank är skyldig att på begäran av Kronofogdemyndigheten uppges om gäldenären har ett bankkonto hos banken. En sådan begäran får förenas med vite.

En fråga om utdömande av vite som har förelagts enligt första stycket prövas i den ordning som anges i 2 kap. 15 § andra stycket utskönningsbalken.

Om ett föreläggande vid vite inte följs, kan Kronofogdemyndigheten ge ett nytt vitesföreläggande även om det förra inte har vunnit laga kraft.

6 § Kronofogdemyndigheten får ta ut avgifter i ärenden om inhämtande av bankkontoinformation.

² EUT L 189, 27.6.2014, s. 59–92 (Celex 32014R0655).

Verkställighet och genomförande

7 § Vid verkställighet av ett beslut om kvarstad enligt EU:s kvarstadsförordning gäller utsökningsbalkens bestämmelser om verkställighet av beslut om kvarstad för fordran, om inte annat följer av förordningen eller denna lag.

8 § För att genomföra ett beslut om kvarstad får banken överföra det kvarstadsbelagda beloppet till ett särskilt konto hos Kronofogdemyndigheten.

Rättsmedel

9 § En ansökan om rättsmedel enligt artikel 33.1 i EU:s kvarstadsförordning prövas i den ordning som anges i 15 kap. 8 § andra stycket rättegångsbalken.

10 § En ansökan om rättsmedel enligt artikel 34.1, 35.3 eller 35.4 i EU:s kvarstadsförordning prövas av Kronofogdemyndigheten.

11 § En ansökan om rättsmedel enligt artikel 34.2 i EU:s kvarstadsförordning prövas av den tingsrätt som regeringen föreskriver.

12 § Vid domstolens handläggning av en ansökan enligt 9 § eller 11 § gäller rättegångsbalkens bestämmelser om tvistemål, om inte annat följer av EU:s kvarstadsförordning.

13 § Vid handläggningen av en ansökan enligt artikel 38 i EU:s kvarstadsförordning tillämpas artikel 36.2–4 i förordningen.

För säkerhet enligt artikel 38 i EU:s kvarstadsförordning gäller 2 kap. 25 § utsökningsbalken.

14 § En säkerhet enligt artikel 38.1 a i EU:s kvarstadsförordning ska prövas av domstolen om den inte är godkänd av fordringsägaren. En säkerhet i form av kontanta medel ska deponeras hos länsstyrelsen.

En säkerhet enligt artikel 38.1 b i EU:s kvarstadsförordning ska prövas av Kronofogdemyndigheten om den inte är godkänd av fordringsägaren.

15 § Vid överklagande av Kronofogdemyndighetens beslut enligt 10 § eller 14 § andra stycket gäller 18 kap. utsökningsbalken.

Språk

16 § Handling som enligt EU:s kvarstadsförordning ska lämnas in till svensk domstol eller till Kronofogdemyndigheten i egenskap av behörig myndighet enligt 2 § ska vara skriven på svenska.

Denna lag träder i kraft den 18 januari 2017.

Förslag till lag om ändring i lagen (2001:184) om behandling av uppgifter i Kronofogdemyndighetens verksamhet

Bilaga 4

Härigenom föreskrivs i fråga om lagen (2001:184) om behandling av uppgifter i Kronofogdemyndighetens verksamhet

dels att 2 kap. 6 och 27 §§ ska ha följande lydelse,

dels att det i lagen ska införas en ny paragraf, 2 kap. 6 a §, med följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

2 kap.

6 §

Uppgifter och handlingar i databasen *skall* gallras senast fem år efter utgången av det kalenderår då det mål eller ärende som uppgifterna eller handlingarna hänför sig till avslutades. Uppgifter som inte kan hänföras till ett visst mål eller ärende *skall* gallras senast fem år efter utgången av det kalenderår då samtliga mål och ärenden avseende den person som uppgifterna hänför sig till var avslutade.

Om inte annat följer av 6 a § ska uppgifter och handlingar i databasen gallras senast fem år efter utgången av det kalenderår då det mål eller ärende som uppgifterna eller handlingarna hänför sig till avslutades. Uppgifter som inte kan hänföras till ett visst mål eller ärende ska gallras senast fem år efter utgången av det kalenderår då samtliga mål och ärenden avseende den person som uppgifterna hänför sig till var avslutade.

6 a §

Uppgifter och handlingar i databasen som tas emot, behandlas eller överförs enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 655/2014 om inrättande av ett europeiskt förfarande för kvarstad på bankmedel för att underlätta gränsöverskridande skuldindrivning i mål och ärenden av privaträttslig natur ska gallras senast sex månader efter att det mål eller ärende som uppgifterna eller handlingarna hänför sig till avslutades.

27 §³

³ Senaste lydelse 2007:330.

Tullverket och Säkerhetspolisen får ha direktåtkomst till uppgifter som avses i 5 § 1–7. Detsamma gäller Skatteverket i dess beskattningsverksamhet och i verkets handläggning enligt lagen (2007:324) om Skatteverkets hantering av vissa borgenärsuppgifter.

Vad som anges i första stycket gäller inte uppgifter som tas emot, behandlas eller överförs enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 655/2014 om inrättande av ett europeiskt förfarande för kvarstad på bankmedel för att underlätta gränsöverskridande skuldindrivning i mål och ärenden av privaträttslig natur.

Regeringen meddelar närmare föreskrifter om vilka uppgifter direktåtkomst enligt första stycket får omfatta.

Denna lag träder i kraft den 18 januari 2017.

Förslag till lag om ändring i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400)

Bilaga 4

Härigenom föreskrivs i fråga om offentlighets- och sekretesslagen (2009:400) att det i lagen ska införas en ny paragraf, 34 kap. 1 a §, med följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

34 kap.

1 a §

Under motsvarande förutsättningar som i 1 § första stycket gäller sekretess hos Kronofogdemyndigheten i mål eller ärende om informationsinhämtning enligt artikel 14 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 655/2014 om inrättande av ett europeiskt förfarande för kvarstad på bankmedel för att underlätta gränsöverskridande skuldindrivning i mål och ärenden av privaträttslig natur för uppgift om en enskilds personliga eller ekonomiska förhållanden

Denna lag träder i kraft den 18 januari 2017.

Förteckning över remissinstanserna

Efter remiss har yttranden över betänkandet Europeisk kvarstad på bankmedel (SOU 2015:54) lämnats av Svea hovrätt, Hovrätten för Västra Sverige, Stockholms tingsrätt, Nacka tingsrätt, Göteborgs tingsrätt, Östersunds tingsrätt, Justitiekanslern, Domstolsverket, Säkerhetspolisen, Tullverket, Finansinspektionen, Datainspektionen, Skatteverket, Kronofogdemyndigheten, Konsumentverket, Kommerskollegium, Länsstyrelsen i Stockholms län, Juridiska fakultetsnämnden vid Uppsala universitet, Sveriges advokatsamfund, Svensk inkasso och Svenska Bankförningen.

Riksdagens ombudsmän och Regelrådet har avstått från att yttra sig. Svar har inte kommit in från Svenskt Näringsliv och Föreningen Sveriges kronofogdar.